نظر ۾ نظربند

احمد خان "مدهوش"

Sindhica
سنڌيڪا

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نظر۾ نظربند

احمد خان ’مدهوش‘

Sindhica
سنڌيڪا

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪتاب نمبر

144

حق ۽ واسطا محفوظ

پهريون ڇاپو: 2003ع
ڪتاب جو نالو: نظر ۾ نظر بند (شاعري)
ليکڪ: احمد خان ’مدهوش‘
ڇپيندڙ: آزاد ڪميونيڪيشنز ڪراچي
ڇپائيندڙ: سنڌيڪا اڪيڊمي ڪراچي

ملھ 150 رپيا

"Nazar Main Nazarband"
(Poetry)
By:Ahmed Khan 'Madhosh'
Published by: Sindhica Academy, Karachi-74400
Phone: 7737290
E-mail:Sindhica_academy@yahoo.com

جيئي سنڌ جيجل ڪتاب گهر

اسٽاڪسٽ

سنڌيڪا بوڪ شاپ 19 بلديہ پلازه گهنٽاگهر چوڪ سکر- ڪتاب مرڪز، فريئر روڊ سکر- مدينہ بوڪ اسٽور نيم ڪي چاڙهي سکر- عزيز ڪتاب گهر بئراج روڊ سکر- ڪاٺياواڙ بوڪ اسٽور اردو بازار ڪراچي- سنڌيڪا بوڪ شاپ، 23 ٽريڊ سينٽر- سچل بوڪ سينٽر، ممتاز مارڪيٽ - شاھ لطيف ڪتاب گهر- فڪشن بوڪ شاپ رابعہ اسڪوائر- ڪتب خانہ امداد الغربيٰ، نزد حسن ڊيري، حيدر چوڪ گاڏي کاتو حيدرآباد- قليچ ڪتاب گهر، سنڌي لئنگئيج اٿارٽي حيدرآباد- سنڌي ادبي بورڊ بوڪ شاپ، تلڪ چاڙهي حيدرآباد- عثمانيہ لائبريري، چنيهائي ڪنڊيارو. قاسميہ لائبريري ڪنڊيارو- نيشنل بوڪ اسٽور، نوراني بوڪ ڊپو بندر روڊ لاڙڪاڻو- رهبر بوڪ اڪيڊمي رابعا سينٽر بندر روڊ لاڙڪاڻو- رحيم ڪتاب گهر مهراڻ چوڪ بدين- ڪتب خانہ رحمانيہ، اشرف بوڪ ايجنسي مسجد روڊ نواب شاھ- ممتاز نيوز ايجنسي، نئون بس اسٽينڊ دادو- جنيد بوڪ اسٽور نئون چوڪ دادو- خيرپور بوڪ اسٽور مسجد روڊ، صوفي بوڪ اسٽور خيرپورميرس- ماڊرن بوڪ اسٽور، پوليس شاپنگ سينٽر، گهوٽڪي. حافظ بوڪ اسٽور، نئون بس اسٽينڊ-2 پنوعاقل - گل ڪتاب گهر لکي در شڪارپور

لکپڙھ ۽ وي پي ذريعي گهرائڻ لاءِ
سنڌيڪا اڪيڊمي
B-24 نيشنل آٽو پلازه،
مارسٽن روڊ ڪراچي 74400

پبلشر نوٽ

احمد خان 'مدهوش' اسان جي سنڌ جي نج پيار رتين روايتن جو امين شاعر آهي. هُن سچي زندگي ڳولهيان ڳولهيان مَر لهان جي سوچ ۽ لوچ ۾ گهاري آهي. پيار جي پيچرن تي غريب ماستر جا ايڏا کسٽ کشالا، احساسن، جذبن، امنگن، الڪن، اڌمن ۽ لچ پچ جي ايڏي گيرائي ۽ گهرائي هن ڳالهه جي تقاضا ڪري ٿي ته سندس اهو حال ٻين سنڌ واسين سان همدم ٿئي.

سندس شاعريءَ جي سڀ کان وڏي خوبي انسان کي خدا جو پرتوو مڃڻ ۽ ميرائڻ تي زور ڏيڻ آهي ۽ اهائي اسان جي صوفياڻي شاعريءَ جي روح جو تسلسل آهي

توکي الائي ڇا ڇا، ڇا ڇا، نظر اچي ٿو،
حُسن بشر ۾ مون کي مولا نظر اچي ٿو.

***

هي جو توکي جانِ من وينو ڏسان
خالق اڪبر جو فن وينو ڏسان

جنهن ڳالهه جي تمنا شيخ اياز هنن لفظن ۾ ڪئي هئي ته "يا رب! منهنجي پيار کي آفاقي بڻاءِ ته جيئن مان هر انسان کي پنهنجو ياءُ سمجهان" مدهوش جي شاعري پيار جي انَ آفاقيت جو شمعدان آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هن شمعدان جي روشني ڪيترن ڪي ازلي پيار جي ڏگ لائي ٿي ۽ ڪيترن ڪي پيار جو پروانو بڻائي تڙپائي ٿي، اهو حاصلات جي امنگن تي ٻڌل آهي.

اسان ڪي اميد آهي ته هي ڪتاب پڙهندڙن وٽ اسان جي سترهن شاعرن جي شاعريءَ تي مشتمل ڪتاب ”ڏيئا ڏيئا لاٽ اسان“ وانگر مقبوليت ماڻيندو.

نور احمد ميمڻ
چيئرمين
سنڌيڪا اڪيڊمي

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪجھ پاڻ تي نظر

مان بذات خود ڪجھ بہ ناهيان، جو ڪجھ بہ پنھنجي باري ۾ چئي سگھان، ايترو سمجھان ٿو تہ مان پيار جي پيداوار آهيان ۽ ”پيار منھنجي فطرت ۾ سمايل آهي“ - انھيءَ ڪري مجاز جون مھہ ميزون، وارَ ۽ وارداتون، مؤثر ۽ مُنظم لفظن سان سِينگاري، سنواري، پنھنجي پيار جي بھاني سان، ذاتي مشاهدي جي آڌار تي پڙهيون ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي اٿم. تاڪِ هر پيار ڪندڙ منھنجي پيار جي پاڪ جذبي ۽ وجداني ڪيفيت کي محسُوس ڪري سگھي.

خرابات جي گذرگاهہ کان گذري ويندڙ، مصنوعيت کان پاڪ احساس جو حَظ وٺي سگھي، ۽ قدر جي نگاهہ سان ڏسي سگھي، يعني مون کي منھنجي شاعريءَ جي آهيني ۾ سجاڻي سگھي!!.

شاعريءَ جي وصفن سان ڪيئي ڪتاب پريا پيا آهن، نفي ۽ اثبات، حق ۽ مجاز، قدامت ۽ جدت جا متضاد نظريا ذهن ۾ اجا تائين اٽڪيا پيا آهن. آءُ پنھنجي پيار جي سفر جو سھارو وٺندي صرف ايترو چوندس تہ ”شاعريءَ ۾ ذڪر ۽ فڪر ٻئين عمل موجود آهن“ جھڙيءَ طرح انسان ڪاشتڪاريءَ، ملازمت، تجارت وغيره جي شعبن ۾ محنت ڪري، اناج ۽ مال ملڪيت جو ذخيرو جمع ڪري سگھي ٿو، جيڪو دنياوي آرام ۽ بي فڪري بخشي ٿو. اهڙي نموني درشن جو عادي پيار جو عامل ذڪر توڙي فڪر ٻنھي رمزن سان روحانيت جي ميدان ۾ عمل ڪري اصلي راحت جو خزانو گڏ ڪري سگھي ٿو، جيڪو عامل لاءِ ٻنھي جھانن ۾ حقيقي ۽ لافاني سڪون جو باعث بڻجي ٿو. هونءَ بہ جنھن کي گھُربو آهي اُهو گھُرندو آهي. جنھن سان وفاداري ڪبي، اها چيز بہ وفاداري ڪندي.

مجازي شاعري بہ حقيقت ۾ حقيقت جو بنياد آهي. انھي ڪري چيو ويو آهي تہ ”مجاز، حقيقت جي ڏاڪڻ آهي“ اِهي ڏاڪا انساني محبت جي سوچ کان خدائي محبت جي فڪر تائين پھچائين ٿا. جو تہ نقش نہ سجاپندو تہ نقاش جي تلاش جي چاڻ ڪيئن پوندي؟ انھيءَ ڪري مون پنھنجي شاعريءَ جي ابتدا

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مجاز کان کٿي آهي ۽ ڪجهي ڦڪي خيال کي به نظرانداز نه ڪيو آهي، جيڪا به واردات جيئن گذري آهي ۽ جيڪو به خيال جيئن نازل ٿيو آهي اُهو اُهيئي قلم بند ڪيو اٿم - عام اها راءِ آهي ته ”پيار نظاري، سان ٿئي ٿو، نظارو مجاز کي اُپاري ٿو ۽ مجاز حقيقت جي ڏاڪڻ کي سڏجي ٿو. انهيءَ حوالي سان نظارو يا سونهن جو نقشو شباب سان تڪميل تي پهچي ٿو، جنهن کي جوانيِ چئون ٿا. جوانيءَ جي نشاني عورت ۾ اُرهه جي اُپار سان عروج تي پهچي ٿي. اهو صحت مند عروج پيار کي سڏي ٿو ۽ اکين جي لالائي ۾ رڱي محبت جا اسرار پسائي ٿو، جنهن کي اسان عشق سڏيون ٿا“ . ڪنهن پارسيءَ واري جو قول (شعر) به آهي ته ”عشق اول در دلِ معشوق پيدا مي شود“ سالڪن، عارفن، عاشقن سيني جي راءِ آهي ته شاعري عشق جو نتيجو آهي. پوءِ اُها مجازي هجي يا حقيقي. انهيءَ رستي سان ٻه قدم هلندي ٻون هيءَ هيٺيون غزل مُبتدي شاعر طور لکيو هو، جنهن کي سماجي آداب جي خوف کان بياض ۾ شامل نه ڪيم. مگر انهيءَ تخليقي سوچ سونهاريءَ کي بنهه نظرانداز ڪري، پاڻ کي دوکي ڏيڻ کان بچڻ لاءِ هت لکان ٿو پلي ته ڪوئي نقاد ڪيس (غزل کي) ڪهڙي به نظر سان ڏسي. اها ڳالهه نقاد جي ڪسوٽيءَ تي مدار رکي ٿي، جيڪو جنهن جي ڪُني ۾ هوندو اهو پاٿ ۾ پوندو“ .

غــــزل

آيو نکــار اُرهه تــي، شبــاب چــمــڪي پيــو.
گـھُلي بهـار اُرهه تي، شـبـاب چـمـڪي پيـو.
چـڙهيــو خــمــار نظر ۾ ته نينهن نسـري پيــو.
وڌيو اُپـار اُرهه تــي، شــبــاب چــمــڪي پيــو.
مـثال نانگ جي ٿاهي، رکيـائين ناز منجهـان،
سڳين جـو بار اُرهه تي، شـبـاب چـمـڪي پيـو.
اکيـون حيـا ۾ ٻُڏي ويون، گـلاب رُت کي ڏسي،
جهُڪيو سينگار اُرهه تي، شباب چمڪي پيو.
مڱيءَ ۾ مست ٿي مدهوش جي اڱيـان پاتئين،
ڳلن جـو هار اُرهه تي، شـبـاب چـمـڪي پيـو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

منهنجي اڳين پوئين گڏيل سڏيل شاعريءَ کي ”حق مجاز“ سڏي سگهجي ٿو. ڇو ته مجاز کان به جان ڇڏائي نه سگهيو آهيان، حق کان به انڪار ڪري نه سگهيو آهيان، حق کي اصليت، مجاز کي نقليت سمجهي، اهميت اصلي کي ڏني اٿم.

اسان وٽ قدامت ۽ جدت جو جهيڙو به هلندڙ آهي. انهيءَ جهيڙي کان ٻاهر نڪري، پيار جي پيروڪارن، پڙهندڙن، لاءِ عرض ڪندس ته قديم کان جديد ڏانهن ويندڙ هڪڙوئي رستو آهي. حقيقت ۾ روحاني جذبات جي فراواني کان سواءِ باقي شاعري مادیت تي مَبني آهي.انهي روحاني فراوانيءَ کي قدامت ڪوٺيووڃي ٿو ۽ مادیت جسماني جدوجهد، نفساني خواهش جي، پورائي، سياسي گهنچڪر کي سڏيو وڃي ٿو جنهن جو نالو جدت ۽ ترقي پسندي ورتو وڃي ٿو.

هُنءَ قدامت پراڻي طريقي ڍنگ، ريت، رسم کي به چئبو آهي ۽ جدت، نئين اسلوب، طرز ۽ معيار کي سڏيو وڃي ٿو. اها به ڳالهه سچي آهي ته پيار جون ريتون رسمون ۽ معيار ته پراڻا ٿي سگهن ٿا پر پيار پراڻو اصل نٿو ٿئي. اڳي به پيار پيار هو ۽ هاڻي به پيار پيار آهي. قديم ۽ جديد به لباس ٿي سگهن ٿا. مگر منجهن ملبوس پيار - ساڳيوئي پيار آهي، جيڪو نقش کان نقاش تائين لڳاتار هلندو رهندو ۽ هلندو اچي ٿو.

منهنجي خيال موجب شاعريءَ جي رستي تي هلندڙ مسافر وٽ به وکر آهن، هڪڙو وکر روحاني، ٻيو وکر مادیت وارو، جنهن وٽ جيڪو وکر گهڻو آهي، اُهو انهيءَ جو هوڪو ڏئي ٿو. مان سمجهان ٿو ته سنوشاعر اُهو آهي جيڪو ٻنهي جهڳڙن کان ٻاهر رهي ذات ۽ ڏانوَ کي رَلائي پورهيو ڪري ٿو. حق جو هوڪو ڏئي ٿو. داخلي فڪر جي خول کان نڪري خارجي وسعتن تائين پاڻ ولوڙي ٿو. اجتماعي سوچون ۽ سرور سرانجام ڏئي ٿو. اگر شاعريءَ ۾ مشاهدو ۽ وجداني ڪيفيات جي ترجماني جو رنگ پريل آهي ته ان کان بهتر ٻي ڪهڙي شاعري ٿي سگهي ٿي؟.

شاعريءَ ۾ ٻولي ۽ اسلوب لاءِ لفظن جي ذخائر جي ضرورت آهي. اهو لفظي ذخيرو ڪن وٽ هندي تلفظات جي صورت ۾ اڪثريت سان آهي، ۽ ڪن

وڻ عربي پارسيءَ جي آميزش وارو لهجو پسنديده سبب گهٽائيءَ ۾ آهي. شاعرائي ٻوليءَ ۾ پنهنجي خِطي جي لهجي جو انداز به نظرانداز نٿو ڪري سگهجي. نڪي مطالعي جي ڇڏيل اثر کي ذهن مان لوڏي ڪيڍي سگهجي ٿو. منهنجي خيال موجب مطالعاتي شاعريءَ کان مشاهداتي شاعريءَ کي وڏيڪ اهميت آهي. ڇو ته مشاهدو اصلي واردات آهي ۽ شاعري اصلي مشاهدي منجهان اُپار ڪائي ٿي. اهوئي سبب آهي جو ٺلهي لفاظيءَ کان مشاهدي ۾ آيل ڳالهيون اِنساني احساسات ۽ جذبات کي وڌيڪ ڇُهي وڃن ٿيون جنهن ڪري مستي ۽ مدهوشي جي ڪيفيات جو تاثير دلي سُڪون جي صورت ۾ مُهيا ٿي سگهي ٿو. هڪ ته پارسي ٻوليءَ کان سنڌي ٻوليءَ واري وچين ڪڙيءَ ۾ شمار آهيان، انهيءَ ڪري پارسي زده غزل جي اثر کان نڪرڻ ۾ ڪجهه رنگ ضرور لڳو هوندم. پيو ته سندم مادري زبان سرائڪي هئڻ ڪري، اُچار ۽ لهجي تي، ڪاڇيلي سرائڪي ڏَنءُ وارو اثر به ضرور ٿيو هوندو. انهي ڪري اٽي ۾ لوڻ برابر يا ڪٽڪ ۾ ڏٽڪ جهڙيون سهوُون سرزرد ٿيون هجن ته معاف ڪري شعر جي مفهوم کي ملحوظ رکيو وڃي.

هيءَ به حقيقت آهي ته "ڪُن فيڪُون" کان ئي هر چيز الستي آهي. ڏيٺ ويٺ، پيار، اُنس، وچن وعدا سڀ الستي آهن. سمجهان ٿو ته نظر ۾ نظر بند ٿيڻ جي مَستي به الستي آهي جيڪا هجر ۽ وصال يا غم ۽ خوشي، ٻنهي صورتن ۾ جدا جدا لطيف ڪيفيتون بخشي ٿي. اهي سڀ ڪيفيتون زندگيءَ جي سفر ۾ پيار جي طرفان حاصل رهن ٿيون ۽ اُنس ڪنهن انسان سان چاهت جي روپ ۾ پڌرو ٿئي ٿو. روحن جا جوڙَ جوڙيندڙ، ملائيندڙ، وڇوڙيندڙ ۽ منهنجي يقين موجب وري ملائيندڙ منهنجو خالقِ اڪبر آهي. انهيءَ ڪري چوان ٿو ته منهنجي الستي مستيءَ ۾ انهي هستيءَ جو هٿ آهي.

بندو بي اختيار، محبت بااختيار ۽ خودمختيار آهي انهيءَ ڪري محبت ئي حق آهي. اگر محبت کان انڪار ڪبو ته اُهو حق کان انڪار ڪرڻ جي برابر ٿي پوندو، حق جي معنيٰ سچ وٺندا آهيون. اگر سچ خدا وانگر زنده جاويد آهي ته محبت به زنده جاويد سمجهڻ گهرجي، اهڙي مجاز کي حق جي (ڏاڪڻ) سمجهڻ گهرجي.

www.sindhsalamat.com　books.sindhsalamat.com　Scanned with CamScanner

آءُ اسلامي فلسفي جو قائل مسلمان آهيان، اُنهيءَ ڪري واحد جي وَحدانيت رسول ڪريم ﷺ جي رسالت، امامن عجيبن جي امامت، خليفن جي خلافت ولين سڳورن جي ولايت، فقيرائي فڪر ۽ ويدانت ڪي بصورت اقرار باالسان، تصديق باالقلب قبول ڪريان ٿو. محبت جي عقيدي مطابق شرڪ ۽ دُوئي جو منڪر آهيان، ڇو ته سچي ۽ پاڪ محبت، شرڪ توڙي دوئي پنهي ڪان بالاتر جذبو آهي. ان بعد جنهن ملڪ، خطي ۾ جنهن ڌرتيءَ تي رهان، ڪانوان پيان ٿو، انهيءَ سان نِياءُ ۽ محبت به پنهنجي خون ۾ شامل رهڻ، رکڻ لازمي آهي. جنهنڪري وطن جي محبت ڪان به انڪار نٿو ڪري سگهجي. انهيءَ مستيءَ جو رنگ نڪاريندڙ، مجازي مهميز وغيره، سيني سان نمبروار محبت رکڻ جوحق دائم قائم سمجهڻ گهرجي. انهن سيني ڳالهين جو محرڪ مؤلا پاڪ آهي، جيڪي به محبت جون ڳالهيون ڪيون اٿم يا شاعري جي روپ ۾ بَڪيون اٿم سا سموري رب جي عنايت سمجهان ٿو. اهو ٻاجهارو، رحيم ڪريم، غفار ستار، خالق رازق، نوانوي بلڪ اجان به وڌيڪ نالن جي وصفن سان مالڪ آهي. مان به سندس ملڪيت آهيان. برو بدڪار يا بدڪردار جو به آهيان، ان جو آهيان. مون ڪي پاڻ پيدا ڪيو اٿس ۽ پاڻ سنڀاليندو. اڄ توڙي سڀاڻي پنهنجو سمجهندو، ٻاجه فرمائيندو رهيو آهي ۽ رهندو. پنهنجي ڪتاب "دل جون ڳالهيون" جو پهريو ايڊيشن ناياب ٿي وڃڻ ۽ وري ڏهن سالن تائين نه ڇپجڻ ڪري گهربل منتخب چند غزلن جو مواد به شامل رکجي ٿو.

مستقبل ۾ ڪتاب "وطن خاطر" انشاءَالله تعاليٰ وطن دوستن جي هٿن تائين ايندو. في الحال "نظر ۾ نظربند" ڏکندڙ هٿن سان اوهان ڪي ڏيان ٿو. جيڪو اُميد ته قبول پوندو.

حسين جلون جو سير سنڀالي رکجو،
سچي حياتيءَ جو خير سنڀالي رکجو،
پيو ته مدهوش وتڪجهه بچيو ڪونهي،
پنو، پنو-شعر شعر، سنڀالي رکجو.

ناچيز احمد خان مدهوش (سومرو)

جوهي - ضلع دادو.

www.sindhsalamat.com		books.sindhsalamat.com		Scanned with CamScanner

بسم الله الرحمٰن الرحيم

يا نظر بُلند ڪر، يا نظر کي بند ڪر،
يا نظر کٽي نہ ڏس، يا نظر ڪمند ڪر،
يا نظر ۾ قيد ٿيءُ، يا نظر سان قيد ڪر،
ڪجھ نہ ڪجھ قبول ڪر، ڪجھ نہ ڪجھ پسند ڪر.

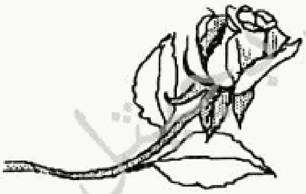

ائين ڪوئي غزل هرگز نہ پاڻهي مون رِٿيو آهي،
جڏهن سوچُن چيو آهي، تڏهن مون ڪجھ لکيو آهي،
ڪنين جو ڪجھ ٻڌو آهي، اکئين جو ڪجھ ڏٺو آهي،
سندمِ تخليق جي گُل تي، اثر اُن ~ ، بہ ٿيو آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

انتساب

مُون ڪئي اي سونهن! ساري زندگي تنهنجي بلي،
نوجواني وقف تي، پيري بہ تي تنهنجي بلي.

زندگيءَ جو سڀ اثاثو، روحَ جون سڀ راحتون،
ساهہ سِر ۽ مال ملڪيت جي مَڏي تنهنجي بلي.

قيمتي کان قيمتي دل سا بہ گهوريم تو مٿان،
بي ڪيان ڪَهڙي او سانئڻ سُو[illegible]، تنهنجي بلي.

جيترو هو، جو بہ هو، جهڙو بہ هو منهنجو وجود،
سرڪشي، مَستي مڳي، هستي سڄي تنهنجي بلي.

فن، ادب، سوچون، تخيل، فڪر، تلخيقون، قلم،
سڀ غزل تنهنجي حوالي، شاعري تنهنجي بلي.

جو بہ تم جوڙي لکيو، سو ڪيان منسوب تو،
ڇو تہ هر هڪ چيز آ، مدهوش جي تنهنجي بلي.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

الله هُو، چئو الله هُو، ڻ هُون،
ٻاڌاءِ پنهنجي رب کي، ٻڌي ٻئي ٻانهون.

دان گهرين تو ٻئي کان ڇا جو؟
ٻاجهه ڪندڙ آ سائين سڀا جهو،
جيڪو ڪولي ڏينداءِ واهون.

آسُون اُميدون ساريون سُٽڌءِ،
راهه ۾ رهبر، بنجي رسندءِ،
رُلُ اجايون ڪين پيون راهون.

حرص هوا کان مُنهن ٿو موڙي،
شرڪن جا ڇڏ تاڪا توڙي،
پوري، دوئي ۽ جون درگاهُون.

پاندُ ڳچيءَ ۾ مدهوشَ پائي،
دانهن ڏي ان کي جيڪو اگهائي،
ڪوهُ ڪرين تو دَر دَر دانهُون.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

تنهنجي اي جانِ جان خبر ئي نٿي پوي،
اهڙو تہ آن نِهان، خبر ئي نٿي پوي.

آن با ڪمال تون، ۽ بي مثال تون،
مان حمد ڇا لکان، خبر ئي نٿي پوي.

سڀ ڪان وڌيڪ آن، تون لاشريڪ آن،
لاريب لامڪان، خبر ئي نٿي پوي.

تنهنجو وجُود آ، مؤجود جا بجا،
سجدو ڪٿي ڪيان، خبر ئي نٿي پوي.

بازار ۾ بہ تون، ڪُهسارَ ۾ بہ تون،
اَسرارَ جي ڪٿان، خبر ئي نٿي پوي.

آهين قريب تر، مدهوش ڪي مگر،
ڪهڙو ڪريان بيان، خبر ئي نٿي پوي.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دُعا

تنهنجي آهيان، اولي گولي، او سائين سائين!
منهنجي ٻانهپ جي آ ٻولي او سائين سائين.

داور تنهنجي دروازي تي، هيٺن هٿڙن سان،
جهليون بيٺي آهيان، جهولي، او سائين سائين.

شال نماڻي عيبن هاڻي جا عيب ڍڪين تون،
چاڪ چهاڙيون آهيم چولي، او سائين سائين.

نيڏڙي لاڪون وارويون لاوان، محب ملهائي وڄ،
ڊوليا ڊولڻ تي، ڪارڻ ڊولي، او سائين سائين.

مڙئي مدهوش جي ساري مُشڪل تاريندين،
ثابت فرمائيندين سولي، او سائين سائين!.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نـعـت

خوش نصيبيءَ جـو تيـو سـورج طُلوع،
آرزو مـــنــــدن جـــي چَـمـڪِـي آرزو.

اي بـــهـــارِ گُـــلــســتـــان وحــدهُ،
تنهنجي آمـد جا جَـشن تـيـا جُـو بَجُـو.

باغ ٻـهـڪـيا، گل ٽڙيا، گلشـن ڪِـڙيـا،
واسـجي وئي پُـونءِ سـاري سـو بسـو.

جڳ ۾ شـڪـرانن جا نغـما گـونجـيا،
ڪوئلـن ڪُـو ڪُـو مـچـائي ڪُـو بـڪـوُ.

هن جي جلون جي ڪـري آهـي رهـيـو،
گلشنِ دنيا ڪـي حـاصـل، رنــگ و بُو.

هـــي تـمـــنـا آ تـہ جـيـڪـر دم ڏئــي،
تنهـنجو هي مدهوش تـنهـنجي روبَـرُو.

جبيبي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نـور جـو مظـهـر جـڏهن آيو تـہ وهوا تـي وئـي،
پاڪ پيـغـمـبـر جـڏهـن آيو تـہ وهـوا تـي وئـي.

چنڊ تارن ۽ سـتـارن جي لڪل پردن منجـهـان،
دَهـر ۾ دلبـر جـڏهـن آيو تہ وهـوا تـي وئـي.

هئا اڳيئـي ڪـوڙ شـهـزادا عـرب ۾ خـوبـتـر،
سُـونهن جـو سـرور جـڏهن آيو تہ وهوا تي وئي.

ڄام جي ڄمندي خوشيءَ مان هيئن حليمہ تي چيو،
”گـود ۾ گـوهر جـڏهن آيو تہ وهوا تي وئي“.

ذات ِپرور جي نوراني پـوش ۾ پـوشـيـده تـي،
حسن جـو پيـڪـرجـڏهن آيـو تہ وهـوا تي وئي.

ڇورڙن جي ڇانوَ ٻڌجي ۽ اَبو جَهـن جو اَجهو،
تـي اڙيـن آڌر جـڏهن آيوتہ وهـوا تـي وئـي.

پير شـفـقت جا پري مدهوش پارن جي ڪـري،
شافـع محـشر جڏهن آيو تــہ وهوا تـي وئـي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

کھڙي ڪريان تعريف مان سهڻي سخي سردار جي،
مون کي تہ ڪا طاقت نہ آ، اُونهي اِنهيءَ اسرار جي.

هنيءَ راز مخفي راز آ، هن جو نہ ڪو انداز آ،
هجت نہ آ هت هوش جي، حاجت نہ آ ويچار جي.

بختن ڀري هستي ڏسي، خوش حُال تي بستي سچي،
هر هنڌ تي هبڪار پئي، دنيا وئي سينگار جي.

حيران ٿيا مستان ٿيا، آخر وڃي قربان ٿيا،
جن پيي ڏٺي هڪڙي جهلڪ جانب سندي جنسار جي.

هر ڪنهن جو پنهنجو آ عقيد و پنهنجو پنهنجو آ عمل،
ناهي ضرورت عشق ۾ فتني، ڦڏي، تڪرار جي.

آ، آرزو مدهوش جي، هُن جي خوشي منهنجي خوشي،
مان ڇا چوان ۽ ڇو چوان، مرضي جيڪا سرڪار جي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

معمور نورِ مصطفيٰ سان هيءَ ڪائنات آهي،
جلو و جمال جانب جو ششجهات آهي.

جنهن روز آهي، رحمت جو آفتاب اُڀريو،
ان روز کان سراسر ظلمات مات آهي.

پن پن ۾ رنگ هن جو، گل گل ۾ واس هن جو،
بلبل جي وات ۾ پيي، هِن جي ئي بات آهي.

هر هڪ لَحن دَهن ۾، محفل جي هر صَحن ۾،
نغمن جي لئي ۾ ڌُن ۾، لالڻ جي لات آهي.

هن کان وڏيڪ ڪهڙو ٻيو ڪو مثال هوندو،
مؤلا جي ذات سان گڏ، هن جي صفات آهي.

مدهوش جيڪا جڳ ۾ ڇَهه ٻَهه نظر اچي ٿي،
سا دلربا جي جَلون جي واردات آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

خدا آهي محمد صہ جو، خدائي آ محمد صہ جي،
ڏسو ڪيڏي خدا عزت وڏائـــي آ محمد صہ جي.

هُجي دنيا توڙي عقبيٰ، هلي ٿي ڳالهہ هيءَ هرجا،
فرشتن کي بہ هر هر وات وائي آ محمد صہ جي.

شفق توڙي اُفق تائين، مٿي چوڏهين طبق تائين،
بلڪ اڳتي فلڪ تائين، رسائي آ محمد صہ جي.

نبي سيئي سونهارا ها، ڀلارن ۾ ڀلا راها،
مگر عظمت سمورن کان ســوائي آ محمد صہ جي.

هنن دلڪش نظارن ۾، ۽ قدرت جي اشارن ۾،
نمايان ٿي نمايان، روشنائي آ محمد صہ جي.

انهيءَ جي سر مٿان هردم، وسي مدهوش ٿي رحمت،
صداقت سان خوشي جن ڀي ملهائي آ محمد صہ جي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هن دل جي دوا درمل درمان محمد آ،
سُک چين سندو سارو سامان، محمد آ.

محبوب سندو نالو، تو دل ۾ وسي اهڙو،
جڻ دل ئي سڄي منهنجي ديوانِ، محمد آ.

ڇو ديرو حرم پيٽيان، بُتخانه وڃي پوڄيان،
بس منهنجو عقيدو ۽ ايمان، محمد آ.

ڪو ڪنهن کي مڃي پيو ٿو، ڪو ڪنهن کي مڃي پيو ٿو،
پر منهنجو شهنشاهه و سلطان، محمد آ.

مؤلا جي عنايت جا شڪرانا پڙهيو پڙهجن،
ٻندن جي مٿان ڪيڏو احسان، محمد آ.

مدهوش ڀلا ڪهڙي ساراهه لکي لکنديس؟
تعريف ڪرڻ کان وڌ ذي شان، محمد آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ساري سنسارَ ۾ عظمت آ سوائي تنهنجي،
تون خدا جو ۽ سموري آ خدائي تنهنجي.

دِيدَ ڊوڙائي ڏٺم، فرش توڙي عرش مٿي،
جا بجا آهہ عيان جَلوه نمائي تنهنجي.

خانِ خانان بہ جُهڪيا خاڪ نشينيءَ جي اڳيان،
آهِ شاهن تي بہ شاهي، نظر آئي تنهنجي.

ڪائي تشبيهہ نہ تمثيل ڏئي سگهندو ڪو،
اهڙي مؤلا قد و قامت آ بنائي تنهنجي.

تون امينن جو امين آهين امانت جو ڏٺي،
آهي مشهور بُرن سان بہ ڀلائي تنهنجي.

مرتبو اوُج تي انسان جو پهچي ئي نہ ها!،
جي هجي ها نہ ميسر مسيحائي تنهنجي.

ڪيئن مدهوش جدائيءَ جو سهي سُور سگهي!
ڪئي خدا يي نہ گوارا آ جدائي تنهنجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪيڏي نه ڀلي ڪئي آ خدا رات اڄوڪي،
ڀڪن ٿا ٻئين ارض و سما رات اڄوڪي.

جهُومي ٿي هوا منجهه خلا رات اڄوڪي،
ٿي رقص ڪري ساري فضا رات اڄوڪي.

مهمان ڏسي جلوه نما رات اڄوڪي،
خوش خوب آ مهمان سرا رات اڄوڪي.

الله ڪيا قرب وڏا رات اڄوڪي،
جو عابد و معبود مليا رات اڄوڪي.

بخشائبي هڪ طرف خطا رات اڄوڪي،
ٻئي طرف تيندي مهر و عطا رات اڄوڪي.

سڀ قادرِ مطلق جو ڪريو ذڪر مقدس،
غفلت ۾ رهڻ ناهه روا رات اڄوڪي.

مرسل جو مٺو نانءُ ڀلاري ۾ ڀلارو،
چؤ صلِ عليٰ صلِ عليٰ رات اڄوڪي.

شڪران جي سجدن ۾ ڀلي صبح وڃي ٿي،
مدهوش ڪريان ڪيئن قضا رات اڄوڪي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جيتري آ ڪبريا جي ڪبريائي بي مثال،
اوتري آ مصطفيٰ جي مصطفائي بي مثال.

تي محمد جي ڪري ساري خدائي بي مثال،
ڇو تہ تيڏي هئي خدائيءَ جي ڀلائي بي مثال.

جنهن گهڙي تي جُوءِ ۾ جلوه نمائي بي مثال،
وئي بدلجي هر اڻائي، تي سڻائي بي مثال.

رات جي ڪاراڻ تي جيئن پرتو پيو نور جو،
ڇانئجي ظلمات تي وئي روشنائي بي مثال.

خوف مان وحشانيت بر منهن ڪري ويئي ڀڄي،
تي مگر انسانيت جي رهنمائي بي مثال.

روز اول کان ڪريو روز ابد تائين تلاش،
ڪين ملندو اهڙو ڪوئي حالَ ڀائي بي مثال.

دو جهان ۾ قادرِ مطلق جيٰ پياري ذات بعد،
ڪين مون کي تي سُجهي بي ذات ڪائي بي مثال.

اڄ بہ دروازي تي پهچي، شهنشاهت جا ڏٺي،
تا پرن سڪ مان سلا ميون ڪيترائي بي مثال.

ڪهڙا ڪهڙا اُن جا اي مدهوش ڏيندين تون مثال،
دلبري جنهن جي عجيب آ، دلربائي بي مثال.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اَلا دادلو آهه دلدار احمد،
سدا مور، مُرسل مددگار احمد.

سدورو ۽ سهڻو آ لکوار احمد،
محمد ۽ محمود، مهدار احمد.

مُکمل، مُکرم آ، اکمل ۽ اعليٰ،
سراسر مگر، سرس سرکار احمد.

سارا ڏک درد ڪر دور داوَر،
ڪرم ڪر، ڪرم آهه درڪار احمد.

سَبِر راهه معدوم ڪر واءُ ڪوسو،
او سردار احمد، او سالار احمد.

مدح گو گداگر آ مدهوش هردم.
همه حال، هرگام، هر وار احمد.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

غـــزل

پاڻ پائڻ جـو ڪري پـهـ ، پوءِ خـدا کي ڳـول تون،
پهـريائين پاڻ کي لهـ ، پوءِ خـدا کي ڳـول تون.

”مان جي مستي، هوڏ هستي کي ڪُهي قربان ڪر،
ڪات بڻجي پاڻ تي وَهه، پوءِ خدا کي ڳـول تون.

دامر جي دلبي ۾ ڦاسي، درد جون دانهون نہ ڪر،
سُور سورن جي مٿان سهـ ، پوءِ خدا کي ڳول تون.

ٻن ٻيائي کي وجهي ٻَر، پاءِ جهـاتي جيءَ اندر،
ڪـولِ اکـڙين جـو اِهو تهـُ، پوءِ خـدا کي ڳـول تون.

جيـڪـڏهن رسـتـو نٿـو تـوکي مـسـافـر ڪـو ملي،
رمـز وارن وٽ وڃي رهـُ، پوءِ خـدا کي ڳـول تون.

اي چريا مدهوش چاهين تـو خدا جو گهـر لڀي،
قلب واري ڪوٽ ڏي ڪَهـُ، پوءِ خدا کي ڳول تون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

رڳــو زبانَ ســان ويهي، خــدا خــدا نـ ڪريو،
خداجي گهر ڪي خدا ڪي، جدا جُدا نـ ڪريو.

جهُڪوتہ اهڙو جهُڪو جو، خودي خودي نہ رهي،
خـودي جي حال ۾ سجدو ادا ادا نـ ڪـريـو.

قــدم قــدم تي فــريبن جي ڄــارَ ۾ ڦــاسي،
عـقـيـدو دل جـو وِرهائي، ڳـيـا ڳـيـا نہ ڪريو.

مليـو مليـو نہ مليـو، ڪيـتـرومليـو هُن ڪان،
اهـــي حـــســـابَ ۾ ليـڪـا وڌا وڌا نہ ڪـريو.

هِـتي بــــہ آهِ اُهــــو ۽ هُـتي بہ آهِ اُهــو،
سندس تلاش اي مدهـــوش جا بجا نہ ڪريو.

عجيبن ڪان عجب جهڙي، پکُوڙيل هڪ چِني پهتي،
چِنيءَ ۾ چڙ ته ويڙهيل ڪا خدائي آ اچي پهتي.

چِني ملنديئي آهي هن ڪري هيڏي خوشي پهتي،
جو سمجهيم اڄ محبت جي سچڻ ڪئون خاطري پهتي.

چوان ڪيئن هيتري پهتي ڪ آهي هيتري پهتي،
جيڏي شهرت سندس آهي، اوڏي آ سوڪڙي پهتي.

اِها سانڍي رکان تو روح جي پيتيءَ جي خاني ۾،
اتم جا سون جي سنهڙن سڱن ۾ ويڙهجي پهتي.

رڳو ٻن ٽن انهن اکرن بچائي تم وَتو ورنه،
مايوسيءَ جي سمنڊ تائين، حياتي هئي وڃي پهتي.

ڪشش مدهوش چنڙيءَ ۾ الائي ڇو ته ايڏي هئي؟
پرينءَ جا هٿ ڇُهي پهتي، الائي چَپ چُمي پهتي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

بي خبر کي درد منهنجي جي خبر آهي ڪٿي؟
ريءَ درشن ڪوئي نسخو ڪارگر آهي ڪٿي.

عاشقن کي اسپتالن ۾ ڪريو داخل ڀلي،
اسپتالن ۾ علاج دِل مگر آهي ڪٿي؟.

نبض تي آڱر رکڻ سان روح کي راحت رسي،
دوستو! دستِ شفا سو بااثر آهي ڪٿي.

جو نظر سان ڏوئي دلڙيون تازگي بخشي ڇڏي،
فيض بخشيندڙ اُهو اهلِ نظر آهي ڪٿي؟.

تواچي هر ڪو اڪيلو ۽ اڪيلو تو وڃي،
”زندگي آهي سفر پر همسفر آهي ڪٿي؟.

اڄ صحافين کي ڇپيو مدهوش خبرون پيا لکو،
پر ڪهاڻي هيءَ اسانجي مختصر آهي ڪٿي؟.

(نوٽ: هي غزل گل ٽِڪڙائي کان مليل طرح تي بيماريءَ جي صورت ۾ اسپتال ۾ لکيُم.)

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آ خالقِ اڪبر جي عجب ڪرشمہ سازِي،
تيو حسن جو سردار تہ ڪو عشق جو غازي.

اهڙي تہ اچي حسن ڪئي رنگ طرازي،
سامهون نظر آئي نہ نشيبي نہ فرازِي.

اي ناصحِ نادان! سندم عشق جي بازِي،
"در پرده حقيقي آ، بظاهر آ مجازِي.

اِن حسنِ خدا داد ۾ ڪا رمز رکيل آ،
محمود مجي آڻ ڪئي آهہ اِيازِي.

دروازو انهيءَ دل جو رهي بند تو هر دم،
جنهن دل ۾ نہ آ، درد جي مهمان نوازي.

ڪو زور لڳو ڪين محبت ۾ سچڻ سان،
مقبول وجي نيٺ تي آزي ۽ نيازِي.

مدهوش ويچاري جو پيلا ڏوهُ بہ کهڙو،
دامن ڪي بچائي نہ سگهيا نيڪ نمازي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

بنائِي رنگ ســـازِي جنهن، اُهو بي رنگ رهجي ويو،
ڪري ڪاريگري پنهنجي، ڪاريگر دنگ رهجي ويو.

اُنهن نقاش کي سمجهيو سُجاتو ۽ وجي پاتو،
جني جو ڪنهن نہ ڪنهن صورت سان سچو سنگ رهجي ويو.

پکيڙيو طلسمي دنيا، فريبي ڍنگ هو جيڪو،
اُهو سارو سمورو ڍنگُ، خالي ڍنگُ رهجي ويو.

جوانيءَ جي سجي مستي مڳي هستي چڙي وئي پر،
عجيب اڙٻنگ جيڪو هو ٻڪيو، سو ٻنگُ رهجي ويو.

گهٽايو ڪينڪي ناصحِ، نصيحت سان مگر سکٽو،
وڃائيندي، چريائيءَ جو چرئي وٽ چنگ رهجي ويو.

ڪئي مون ترڪ تعلق جي گهٽي مدهوش ڪوشش پر،
اڙايل انگُ رهجي ويو، وَرايل ونگُ رهجي ويو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

واھ جو اج پيچ تئي پاتا نوان،
تا پراڻا پي لڳن ناتا نوان.

نئين نموني ناز سان، انداز سان،
ڪيئن وري ھيءُ چشم تئي چاتا نوان.

قرب ۾ قيدي ڇڏيئہ مون ڪي ڪري،
خاص ڪولي، اي سڄڻ ڪاتا نوان.

زندگي بخشي ڇڏڻ جا ڏنگ تئي،
يا ڪُھڻ جا رنگ تئي لاتا نوان.

ھا، پلي مدھوش ڪي مدھوش ڪر،
ڏئي ھٿن سان دان اي داتا نوان.

Scanned with CamScanner

آئينو دل جو جيسين آهي، صفا نہ ٿيندو،
درشن جمالِ حق جو، هرگز عطا نہ ٿيندو.

ذات خدا کان جيڪو، خود ئي جُدا نہ ٿيندو،
اُن ڪان جدا ڪڏهن پي آهي خدا نہ ٿيندو.

انسان جيستائين درد آشنا نہ ٿيندو،
پڪ ڄاڻ، پيرِ ڪامل يا پارسا نہ ٿيندو.

اي رهروانِ منزل، عزم و عمل اگر آ،
تقدير جو ستارو ڇو زيرِپا نہ ٿيندو؟

بدنام ڪر نہ نالو اي بي وفا، وفا جو،
تون بي وفا نہ ٿيندين، هُو بي وفا نہ ٿيندو.

جنهن پاڻ ۾ ئي گم ٿي، خود پاڻ کي نہ پاتو،
مدهوش حق سندو اُن کان حق ادا نہ ٿيندو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ناهيان ناهيان، ڪجهه ناهيان، توڙيءَ ڪجهه ناهيان،
تون جي ڀانئيندين او سهڻا، پوءِ مان سڀ ڪجهه آهيان.

اُٿندي ويهندي گهمندي ڦرندي، چاهُه سندءِ چمڪي،
تون ئي چئو اي جانِ جانان، توبن ڪنهن کي چاهيان؟

هِن ۾، هُن ۾، جنهن ۾ ڪنهن ۾ ڏيلُ سندءِ تو ڀانيان،
ٻاهر ڀي تون، اندر ڀي تون، ڪهڙي پاسي ڪاهيان؟

تون ڀي پيارو آهين مونکي، سورَ به تنهنجا پيارا،
پيارا سائين، سڀ اکين تي، سينو ڪنهن سان ساهيان.

تون آهين خوش،خوش پوشيءَ ۾ ،مان خوش مدهوشيءَ ۾ ،
روز ازل جي ڀيد ڀرم جو، ڪهڙو پردو لاهيان؟.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هُئڻ پاڻ پنهنجو، وساري ڇڏيو تَم،
مگر عشق تنهنجو اُجاري ڇڏيو تَم.

جو "ڪان ڪان" ڪري ڏار توڪان ڪندو هو،
اُهو آنءُ جو ڪانءُ ماري ڇڏيو تم.

جتي، وسوسَن جا سوين بُتَ رکيل ها،
اُنهيءَ گهر ۾ توکي ويهاري ڇڏيو تم.

مرڻ کان اڳي هيءُ ڪيم ڪارنامو،
جو پٿر کي احساس ڏياري ڇڏيو تم.

زماني مِٽائڻ جي ڪوشش ڪئي، پر،
بقا تائين رستو ٻُهاري ڇڏيو تم.

ڏسو آنءُ ڪيڏو گنهگارُ آهيان،
جَهنم، ڏکا ڏئي ڏکاري ڇڏيو تم.

نه هڪڙو نه ٻائي، اي مدهوش دل مان،
هزارن غمن کي گُذاري ڇڏيو تم.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هيءَ جو توکي جانِ من وينو ڏسان،
خالقِ اکبر جو فنُ وينو ڏسان.

بيو وجي هِن دل کي وندرايان کٿي؟
تنهنجي صورتِ جو چمن وينو ڏسان.

تنهنجي درشن جي ڪرامت جي طُفيل،
درد ، دک تيندي، دفن وينو ڏسان.

ڪنهن محل تنهنجا سدورا هي قدم،
ڪنهن محل پنهنجو صحن وينو ڏسان.

هيئن لڳي تو نورَ منڙي جو قسم،
جڻڪ نوراني بدن وينو ڏسان.

مان نہ هڪ مدهوش چڪرن ۾ لڪين،
حُسنَ جي گل تي مگن وينو ڏسان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سچڻ چاهي ته اُن جو چاهُه تي پَؤ،
سچي دنيا کان لاپرواهه تي پُؤ.

پڇي دوزخ وڃي جيئن پاڻ توکان،
ٻري ٻاري ائين آزاهُه تي پؤ.

اڳيان هُن جي وڃائي پاڻ پنهنجو،
هميشه واسطي ويساهُه تي پؤ.

ڦڙي جي حيثيت ڪائِي به ڪانهي،
ملي درياهه سان درياهُه تي پؤ.

نه ڪنهن سان ڪول ڳالهيون راز واريون،
پڇي پنهنجي اندر ۾ پاهُه تي پؤ.

سهارو وٺ نه اي مدهوش ڪنهن جو،
تون پنهنجو پاڻ خود همراهه تي پؤ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دلبر سندي ديدار ۾ الله جو اسرار آ،
اهڙو مگر ڪنهن ڪنهن ڪيو عاشق اچي اظهار آ.

سُرمي سندي سينگار ۾، ڪاري ڪجل جي ڌارَ ۾،
رُخسار جلويدار ۾، جانب رکيو جنسار آ.

هن حسن جي بازار ۾، وهنوار ۾ واپار ۾،
هر گفتگوُ گفتار ۾، سامهون رڳو دلدار آ.

محبوب کي ماڻي چري، هر حال ۾ هاڻي وري،
سنسار جي درڪار ٻي اي دل رکڻ بيڪار آ.

آهي مُصيبت هجر چا، ڪر هجر واري کان پُڇا،
تان ڌار گهارڻ يار کان، ڪيڏو وڏو آزار آ.

مدهوش ٿي، مدهوش پيو، مدهوش جو گم هوش ٿيو،
هاڻي سندس سيني اندر هُٻڪار ئِي هٻڪار آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ديدن جي دلفريبي ديدار ۾ تون شامل،
اکڙين جي آرَواري اَسرار ۾ تون شامل.

هر جا نظارو تنهنجو، هر هنڌ تنهنجو درشن،
جَلون جي جوڙَ ۾ تون، جنسار ۾ تون شامل.

موجود آهِ بيشڪ، هر جا وجود تنهنجو،
هر شهر بَحر بَر ۾، بازار ۾ تون شامل.

گلشن جي رنگ و بُو ۾ ساوَڪ ۾ تون سمايل،
هر گل ۾ تنهنجي خوشبو، هر خار ۾ تون شامل.

سازن جي سوز ۾پي آهي سُرور تنهنجو،
اشعار ۾، غزل ۾ سُرتار ۾ تون شامل.

روزي نماز ۾ ۽ حَمد و ثنا ۾ آهين،
مدهوش جي عبادت اذڪار ۾ تون شامل.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هــن بـي وفــا جهــان ۾ جيڪو وفــا ڪـــي ڳولي،
سو تم ”صنم ڪـدي ۾“ گويـا خدا ڪيـ ڳولــي.

روزِ ازل ڪـان جنهن سان منهـنجي تِـي آشنــائــي،
هاڻـي بـ هــيءَ نـظـر تـي، تنهن آشنا ڪـي ڳولي.

هيءَ ذوقِ بـنـدگـيءَ جـو، عـالم نـ آ تـ ٻـيـو ڇا؟
سجـدي جـــي آرزوُ ۾، سـر نقشِ پـــاڪـي ڳـولــي.

رحمت ڪـي ڪـير ڇـوندو رحـمت، بـروزِ محشر؟
يــا رب اگـر نـ رحمت، لـهـنـدي خطا ڪـي ڳولي.

ڪنهن کي خدا جو غم آ، ڪنهن کي صنم جو غم آ،
”هر دل تي پنهنجي پنهنجي دارون دوا ڪي ڳـولي“.

مـدهــوش هَــڙ اَنــائـن وارا مـري فـنــا تــيـا!
”مُو تُو“ مري چُڪا جي، سي ويا بقا کي ڳولي.

مدهوش پيي ڇريو آ، سـمـجـهـا يو هن ڇرئي کي،
دل جي ڳـلـيءَ کان ٻـاهـر، تو دلـربَـا ڪـي ڳولي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نہ دنيا جي تمنا آ، نہ دولت جي ضرورت آ،
رڳو تو خالقِ اڪبر جي رحمت جي ضرورت ا.

نہ ڪنھن جو پروسو يانيان، نہ ڪنھنجي آسري آھيان،
مگر تنھنجي سھاري ۽ حمايت جي ضرورت آ.

سوا تنھنجي سِڌو رستو، نہ ڪنھن کي ڪو مليو ھوندو،
حقيقت ۾ تو ھاديءَ جي ھدايت جي ضرورت آ.

مرڻ کان اڳ ۾ اي پرورَ! بديون سڀ بخش منھنجون ڪَر،
مون عاصِيءَ کي منا تنھنجي مُروت جي ضرورت آ.

سِوا تنھنجي ڪرم ڪائي، مسيحائي نہ ڪم آئي،
شفاعت جا ڌڻي تُنھنجي شفاعت جي ضرورت آ.

ڪرين شل پاجھ پاجھارا، مٺان مدھوش جي پيارا،
نوازش جي، عنايت جي ۽ شفقت جي ضرورت آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مـنا منهنجي تـمـنـا تون، طلب ۽ تـار تـون تـون تـون،
سِوا تـنهـنجي نہ آ، آرام، اي مـنـنـار مـون مـون مـون.

بَرن ۾ بـات آ تـنهـنجي، جـهنگل ۾ جـهـات آ تنهنجي،
چمن ۾ تـا چتـوُن چـهـكـار كن چـوڏار چُـون چُـون چُـون.

سـنـدء ڳولا آ ڳـوئـن ۾، پـچـارون پـاك پـونـن ۾،
رِڙن ۾ كن رهـاڻيون، تـو سنديون ريـبدار روُن روُن روُن.

لڳن جـهـولا، تپي ڏرتي، توڙي سـردي پوي سَـڙكي،
هلي پئي هوت تنهنجي كاڻ هيءُ هُونگار هُون هُون هُون.

حياتـي آهہ حـيرت ۾، هميشہ هـن ئـي حسـرت ۾،
ڏهـاڙا ڏيـهہ ڏورڻ جـا، ڏنـئہ ڏاتـار ڏون ڏون ڏون.

رهـي مدهـوش تو مانـدو، ملـڻ جـي كـاڻ هيكانـدو،
جڏهن سانوڻ ۾ تي كويل كري كُوكار كُون كُون كُون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

روِش موجب، اسان کان دائما تقصير تيندي آ،
ولیکن رحمت يزدان اڇي اکسير تيندي آ.

خطا پوشن کان هر دم بخششِ تقصير تيندي آ.
اِها رسمِ نوازش، لائقِ تشهير تيندي آ.

جهان وارن جي محنت، تابعِ تدبير تيندي آ،
خدا وارن جي محنت، حاصلِ تقدير تيندي آ.

ويچارن عاشقن جي رائگان تدبير تيندي آ،
جڏهن سامهون اچي معشوق جي تصوير تيندي آ.

زبان سان لفظ "بسم الله" پڙهي قاتل ڪُهي جنهن کي،
دوبالا زندگي اُن جي، دمِ تڪبير تيندي آ.

جُنون انگيز لَهجي ۾ چيو مدهوش مُفتيءَ کي،
خلافِ عشق فتويٰ قابلِ تعزير تيندي آ.

غزل پنهنجا پڙهي مدهوش دل بَهلائيندو آهي،
جڏهن تُنهنجي اچڻ ۾ دلربا تاخير تيندي آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نهاري ناز مان نازڪ نماڻي دل نهوڙي وئين،
اِنهن خوني نگاهُن سان جگر ۾ تير کوڙِي وئين.

نظر سان، ناز نخري سان، اَدا سان ڍنگ ڍَر سان،
محبت سان ۽ ماڻن سان، منا ماري مروڙي وئين.

گهڙي درياهه ۾ تنهنجو سهارو مون وَتو ليڪن،
تمنائن جي ٻيڙيءَ کي ڪناري تي ئي ٻوڙي وئين.

پَراوا ها، پراوا ٿيا، مگر افسوس تُنهنجو آ،
پَراون جي چوڻ تي مُفت ۾ منهن تون ٻه موڙي وئين.

خطا ڪهڙي ڪيم جنهن جي سزا لوڙي رهيو آهيان،
سبب ڪوئي ته هوندو جنهن ڪري ناتي کي ٽوڙي وئين.

اجا مس عشق جي ٻُوٽن ڪديا گوشا محبت جا،
جفا جِي واءُ سان تن کي اُلوڙي وئين، اُکوڙي وئين.

ملائي خاڪ ۾ هر آرزو مدهوش جي مِنٿا،
جَڏي هِن جيءَ جهوريل کي ڏکن سان نيٺ جوڙي وئين.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اڪثرين ۾ ٽڪي گهر ڪي ڪرڻ ياد غلط آ،
دلبر سانَ ملي، در ڪي ڪرڻ ياد غلط آ.

جو جيءُ چوي، تنهن کي ڏجي، جاءِ بہ جيءَ ۾،
خود غرض ۾ خود سر کي ڪرڻ ياد غلط آ.

قدمن ۾ ڌري سر کي، پيلا سر کي ڪٽان ڪيئن؟
سَر ڏيئي وري سَر کي ڪرڻ ياد غلط آ.

جي ديدَ ملي ديد سان هڪ ديد وجي ٿي،
ديدار جي منظر کي ڪرڻ ياد غلط آ.

جنهن جاءِ هجي يار سان گڏ غير بہ شامل،
اُن مسجد و مَندر کي ڪرڻ ياد غلطَ آ.

ڪنجوس جي ياريءَ کان ڀَلو آهين اڪيلو،
بي فيض تونَگر کي ڪرڻ ياد غلط آ.

جو فرق وفائن ۾ جفائن جو نہ سمجهي،
اُن يار ستمگر کي ڪرڻ ياد غلط آ.

ماڻڻ جي گُهرين منزل مقصود اي مدهوش،
ڪنهن راهہ جي پٿر کي ڪرڻ ياد غلط آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ويھي بُتن جي آڏو يادِ خدا ڪري ڪو،
هِن حال ۾ خدا جو، سجدو ادا ڪري ڪو.

روز جزا ڪِلي ڏئي، خود رحمتِ خدا پي،
اهڙو گُنھ ڪري ڪو، اهڙي خطا ڪَري ڪو.

ڪنھن کي مجال ناهي هُن فتنہ ساز وانگر،
محشر کان اڳ هتيئي محشر بپا ڪري ڪو.

مَقتل ۾ رقصِ بسمل قاتل ڏسي چيو هيئن،
"منھنجي قبول عاشق اهڙي سزا ڪري ڪو".

آيل قضا نگھ سان، بيشڪ قضا ٿئي ٿي.
ليڪن انھيءَ ادا سان، شوخِي ادا ڪري ڪو.

الله جو فقط گھر ڪعبو نہ آهہ حاجي!
ويندو ملي هتيئِي گر ڪوجنا ڪَري ڪو.

مدهوش ناز نخرا سڀ لاجواب آهن،
هُن پيڪرِ وفا جي ڪهڙي ثنا ڪري ڪو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جو وجي تيو پاڻ هُن ۾ مبتلا،
سو نہ تيندو خواهِشُن ۾ مبتلا.

ڪينَ ڪي چڏ، ڪين ۾ ڪجھ ڪين تئي،
ڪين جي رھ ڪينَ ڪُن ۾ مُبتلا.

هڪ مَنو تِي جنهن بہ ڳوليو تَنهن لَڌو،
ٻيو رهيو خالي ڏُکن ۾ مُبتلا.

نياز ۾ تون، نازَ ۾ هُو خوش رهي،
هر ڪو پنهنجي پنهنجي ڌُن ۾ مُبتلا.

پاڻ تي ايمانُ جنهن ڪي ڪونہ تيو،
سو ڏنم سِ ڪٿين سَڏُن ۾ مُبتلا.

ڪيئن ڏسن مدهوشَ ٿئي ڪي سي اکيون؟
جي، اکيون آهن اکين ۾ مُبتلا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هيءَ جيڪو مرتبو مليو آهي،
سو محبت جو ڪرشمو آهي.

ڪو تہ محبوبَ! واسطو آهي،
ورنہ هيڏو حجابُ ڇو آهي.

آءُ پيتڪي مري وڃان ها، پَر،
سُونهن تنهنجي جو سوجهرو آهي.

مون ڪي ماري وري جيارڻ جو،
ڪم ڪيو تو ثوابَ جو آهي.

منهنجي شُهرت تي هيترو سارو،
رنگُ تنهنجي ڪري چڙهيو آهي.

ڪو مزو ئي جهانَ ۾ ڪونهي،
جيترو پيار ۾ مزو آهي.

پير پنهنجا سنيالجان اي دل!
جو اکين جو مُقابَلو آهي.

پيار جي ڳالهہ تو وِجهي ڪولي،
ڏوهہ مدهوش جو اِهو آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جي سامهون اچين تو تہ تابش تي ماري،
لڪين تو تہ ڳولا جي خواهش تي ماري.

جي ڪاوڙ ڪرين تو تہ ڪاوڙ ڪُهي ٿي،
جي پرچي پوين تو نوازش تي ماري.

تنهنجي پاڪ مُک جو نظارو تو موهي،
بناوت، سجاوت، نگارش تي ماري.

رهي حسن تنهنجي جو پردو سلامت،
اها تنهنجي نِرمل نمائش تي ماري.

سرِ راهہ پردن نقابن جي، هُوندي،
نگاهُن جي تيرن جي بارش تي ماري.

اکين تي نہ مدهوش الزام ذر تون،
اکين کي بہ دل جي سفارش تي ماري.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جا دوست جي ديدار جي دنيا نظر آئي،
سا واهہ جو اَسرار جي دنيا نظر آئي.

ڇا هُن جي تڪلم ۽ تبسم جي ڪريان ڳالهہ،
ويراني ۾ گلزار جي دنيا نظر آئي.

ڪيئن گلشن، فردوس ڪي سا نيٺ قبولي؟
جنهن چشم ڪي رُخسار جي دنيا نظر آئي.

محسوس حواسن ڪي وري ٿي نہ ٻي خوشبُو،
جيئن زلف جي، هُٻڪار جي دنيا نظر آئي.

تخليقَ خدا جي ڏي جڏهن ڏيانُ ڏنو مون،
مدهوش رڳو پيار جي دنيا نظر آئي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

حسن زيبا کي ڏسي، حسن ازل چئي وينس،
سونهن کي، سونهن جي خالق جو بدل چئي وينس.

تنهنجي صورت جو پرستار صدين کان آهيان،
تنهنجي درشن کي ثوابن جو عمل چئي وينس.

تنهنجي نيڻن کي سڏيم ڪوثر و تسنيم ڪري،
زلف جي ڇانوَ کي جنت جو محل چئي وينس.

تنهنجي مُرڪڻ کي چيم، روپ مسيحائيءَ جو،
۽ ڪجلدار نگاهُن کي اَجل چئي وينس.

دل لڳي منهنجي ڏسي داد ته ڏي اي دلبر!
عشق جي زور تي مُشڪل کي سَهل چئي وينس.

ڇا چيم، ڇا نه چيم، ڪا به خبر ڪا نه رهي،
لاشعوريءَ ۾ مدهوش غزل چئي وينس.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آٺيان ڪٿان تشبيھ ڪا ، سڀ ڪان الڳ سڀ ڪان جُدا ،
توکي مـنا خلقيـو خدا ، سڀ ڪـان الڳ سڀ ڪـان جدا .

مُرڪي ڏسڻ، موھي وجھڻ ۽ ڏينگ سان دلڙيون کسڻ،
اي دلربا تنھنجي ادا ، سڀ ڪـان الڳ سڀ ڪـان جـدا .

چا سُون چڪڻ، ماڪيون مکڻ، مصريون سچڻ، شيرين پر ،
تُنھنجي لعابن جا مُزا ، سڀ ڪان الڳ سڀ ڪان جدا .

ٽَر جي اُنـــي جـي ھـير جـو تاثيـر پـــي اڪسـير آ ،
پر تنھنجي زلفن جي ھوا ، سڀ ڪان الڳ سڀ ڪان جدا .

جنت بـــرابـــر خـوبتـــر ڪـان خـوبتـــر آھـــي مگـــر ،
تنھنجي ڳلي منھنجا منا ، سڀ ڪان الڳ سڀ ڪان جدا .

مـــدھـــوش جي آ آرزو ، ويـنـــو ھُجـــين تـــون روبـــرو ،
منھنجي طلب، منھنجي دعا ، سڀ ڪان الڳ سڀ ڪان جدا .

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

بدن بخمل، پگهر خوشبُو، الا هُو هُو، الا هُو هُو،
اکيون آهُو، نظر جادو الا هُو هُو، الا هُو هُو.

تي بي پردي جڏهن نڪتو، ته بيهي ويو سڄو رستو،
ڪرڻ ريسُون، لڳا گُل رُو، الا هُو هُو، الا هُو هُو.

ڪڪر ڪارا اُلاريندو، هليو هُبڪار هاريندو،
لوڏي رُخسار تي گيسُو اِلا هُو هُو، الا هُو هُو.

گهڻن ميرن حميرن جون، وڏن پيرن فقيرن جُون،
ڪسي دلڙيون ڪيئين قابُو، الا هُو هُو، الا هُو هُو.

نه مان مدهوش هڪڙو پر، وڏا ڏاها، فلاسافر،
ٿيا حيران هڙ سمجهُو الا هُو هُو، الا هُو هُو.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

رنگا رنگي رنگ پـريل آ، تنهنجي چـولي تي،
قدرت جي چڻ سونهن ستيل آ، تنهنجي چولي تي.

سپ ڪان نياري، نقش نگاري، گهاٽي گُلڪاري،
جنت جـو جنسـار جَـڙيل آ، تـنهنجي چـولي تي.

هڪ هڪ مـٽـڪـو ملڪوتـي، لالُون لاهُوتـي،
مـوهيندڙ مـرجان مـڙهيل آ، تنهنجي چـولي تي.

منُ منهنجو مستان ڪيو ٿئي، حيران ڪيو ٿئي،
چٽ چٽ ۾ چڻ چاهہ چٽيل آ، تنهنجي چولي تي.

منهنجـو چڏيئـہ هوش وڃـائي، مـدهوش بنائي،
ڪا تہ الـسـتي رمـز رکـيل آ، تنهنجي چولي تي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اوتي، جڏهن به هڪڙي سِٽَ پيار جي رکان ٿو،
ڪاڳر تي چڙڻ ته پنهنجو جِيرو ڪڍي رکان ٿو.

پنهنجي وجود کان ٻي عزت مٿي رکان ٿو،
ليڪن وڏيڪ اُن کان، تنهنجي خوشي رکان ٿو.

ڪنهن سنگدل جي دل ۾ جو شاعري رکان ٿو،
سمجهو ته گگهه اونده ۾ روشني رکان ٿو.

هڪ ڏينهن نيٺ پنهنجو لائيندي رنگ يارو،
هيءَ لفظ لفظ ۾ جا ڪاريگري رکان ٿو.

غم، درد؛ سور، صدمو، احساس يا محبت،
جيڪا به شيءَ رکان ٿو، سا قيمتي رکان ٿو.

تعصب انهيءَ ڪري ٿو مون سان رکي زمانو،
غربت جي ويس ۾ ٻي هستي وڏي رکان ٿو.

پنهنجي طبع مطابق، ڪاوڙ رکين ته پيو رک،
پنهنجي مزاج موجب مان عاشقي رکان ٿو.

تنهنجي نظر ۾ چريو مدهوش ئي سهي پَر،
پنهنجي برائي پرکڻ جي ڪسوٽي رکان ٿو.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر
www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

فرشتا ڪٽي ويا خطا او ستائين،
تہ تنهنجي بہ پهتي عطا او ستائين.

نشان منهنجي سجدن جا ڏُر تائين هوندا،
اگر تنهنجو آ نقشِ پا او ستائين.

ٻُڌم تنهنجي پازيبَ جو ساز دلڪش،
سڏيم دلربا دلربا او ستائين.

نظر تنهنجي پيرن جي دز آئي جيسين،
ڪئي مون بہ تنهنجي پُڇا او ستائين.

محبت سان مُرڪي ڪندين ها نہ جيسين،
تنگيل رهندو دستِ دعا او ستائين.

قضا هوش مدهوش جا تي تين تا،
وني آئي مونکي قضا او ستائين.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڏنم تصوير مستاني، تڏهن دل آهہ ديواني،
وڏو موهي اتئي جاني، تڏهن دل آهہ ديواني.

صَدف جيئن وات کوليو تو، ياقوتي پول پوليو تو،
اوڳا چيئہ لال لاثاني، تڏهن دل آهہ ديواني.

بلي، بيني اکيون ابرو، بَلي رُخسار ۽ گيسُو،
سچي صورت آ سُبحاني، تڏهن دل آهہ ديواني.

کنيئي خوش تي کِلي ديدُون، کرايئہ اچ عجب عيدُون،
پسايئہ پاک پيشاني، تڏهن دل آهہ ديواني.

چڙهي مدهوش مدهوشي، نهوڙيم نيم بي هوشي،
وکوڙي ويئي حيراني، تڏهن دل آهہ ديواني.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

عجيبن ڪان عجب جهڙي، ڀڪُوڙيل هڪ چِني پهتي،
چنيءَ ۾ جڻ تہ ويڙهيل ڪا خدائي آ اچي پهتي.

چني ملندي ئي آهي هن ڪري هيڏي خوشي پهتي،
جو سمجهيم اڄ محبت جي سچڻ ڪئون خاطري پهتي.

چوان ڪيئن هيتري پهتي ڪ آهي هيتري پهتي،
جيڏي شهرت سندس آهي، اوڏي آ سوڪڙي پهتي.

اِها ساندي رکان تو روح جي پيتيءَ جي خاني ۾،
اتم جا سون جي سنهڙن سڳن ۾ ويڙهجي پهتي.

رڳو ٻن ٽن اُنهن اکرن بچائي تم وَتو ورنہ،
مايوسيءَ جي سمنڊ تائين، حياتي هئي وڃي پهتي.

ڪشش مدهوش چنڙيءَ ۾ الائي ڇو تہ ايڏي هئي؟
پرينءَ جا هٿ ڇُهي پهتي، الائي چَپ چُمي پهتي.

وارن کي هُن پکيـــڙي، پنهنجي پناهہَ نـــاهِي،
شـــوقِ نگـــاهہ ليـــڪن ان مـــبان نہ راهہَ نـــاهِي.

ساروئي منهن مبارڪ چمڪيو تي، چنڊ وانگر،
رونـــق وڌيـــڪ ويتـــر زلفِ ســـيـــاهہَ نـــاهِي.

هُن کي کُهڻ جي نيت، مـون کي کُسڻ جي نيت،
هُن ڀِي نگاهہ نـــاهي، مـــون ڀـــي نگاهہَ نـــاهِي.

چـو تـا جـهليـو چرئي کي چريا تہ ڪين آهيـو،
سا وات ڪيئن مَتيندُس، جا وات چاهہَ ناهِي.

ســاري حـــيـــات ۾ آ، مـــدهوشَ مُـــون اهائِي،
پنهنجي ثواب خـــاطر هڪ بارگـــاهہ نـــاهِي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجي وارن جو ڪوئي وَر نہ اجايو نِڪتو،
جو وڏءِ ڏامر، اُهو دام سجايو نِڪتو.

بئي اکيون اهڙي طرح ساڻ ٻَڪيون هڪٻئي سان،
جو وري ڪين سندن ونگُ وَرايو نِڪتو.

نينهَن جو مينهُن اُتو منهنجي اکين مان آ مگر،
تُنهنجي اک مان چو ڪجل آهِ سَوايو نِڪتو.

مون کي ارمان پروان جو نہ آهي ڪوئي،
ڏک اِهو آهِ جو پنهنجو بہ پرايو نِڪتو.

تُنهنجي نيڻن جي سمونڊي گَهرائي ۾ ٻُڏي،
غرق ٿي، پوءِ بہ مدهوش اُجايو نِڪتو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نظرن جو ڇا منظر ٽَڪريو،
خنجرن سان ڄڻ خنجر ٽڪريو.

ڳِدؤ ۾ جو بَند ڪيو ويو،
سِرَ سان پِٽ، پِٽ سان سَرَ ٽڪريو.

ڪنهن ڪيئَن ڇيو، ڪنهن ڪيئن ڇيو،
گهر سان پيو هو ڄڻ گهر ٽڪريو.

منهنجون ساريون فتحُون ٿي ويون،
جيئن ئي حُسنَ جو لشڪر ٽڪريو.

اي يار مُبارڪ باد ڏيو،
شيشئه دل سان پٿر ٽڪريو.

مدهوش ڇڙهي مدهوشي وئي،
ساغر سان جو ساغر ٽڪريو.

جيبي سنڌ جبل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نيڻ ڪڻ ته گُم ٿيان،
گم ٿيڻ ٿو چاهِيان.

تون ته تون مگر پرين!
مان به تون ئي آهِيان.

اڄ ته اهڙو پيار ڪر،
ڪا وِٿي نه ڀانئِيان.

آ، اچي اکين ۾ ويهُه،
تُنهنجي آجيان ڪيان.

ڏي پِري مدهوش ڪي،
پِي جِيان پِي پِي جِيان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نيڻ پنهنجا جَمائي، جِمائي ڏِنُم،
ڏِٺُ نہ تيو ڪنڌُ ٻيهر ورائي ڏنم.

پُرڪشش تو جيان ڪونہ آيو نظر،
ماڻهو، ماڻهوءَ سان اڪ مِلائي ڏنم.

ٻيو نہ اهڙي مُهاندي، ڪٿي يي مليو،
چهرو چهرو چِتائي چِتائي ڏنم.

اهڙي ڪاريگري، اهڙي صورت سُني،
اوچتو اوچتو ڪيئن الائي، ڏنم.

دل، اِکيون، حوصلو ڪين پنهنجا رهيا،
خير خواهہ سمجهي سڀ آزمائي ڏنم.

هوش قابُو ڪيم پر نہ قابُو رهيو،
ڪيئي مدهوش حِيلا هلائي ڏنم.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اوهانجي نظر کان نظر ڪيئن ڇڏايان؟
سچوئي ”نظر ۾ نظربند“ آهيان.

سڏيم دين توکي ۽ ايمان توکي،
ازل جي عزازت به توکي تو ڀانيان.

ماٺي ڀن جهانن جي نعمت جو تُحفو،
ٻئي ڪنهن کي چاهيان ته ڇا لاءِ چاهيان.

اکين ۾ اُکوئي ڪٽي يار گُم ڪر،
هي هستي ۽ مستي گڏي ٻئي گنوايان.

آئينو آئيني جي سامهون بيهاري،
سندءِ پَرتوي، ڪي پري ڪيئن هٽايان؟

خدا جي خدائي ۾ جيڪو نه ماپيو،
اُهو عشق مدهوش ڪاٽي لڪايان؟.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جواني تي پهچي ڏنا حسن هوڪا،
تہ قرجڻ جي سُڌئي نہ پئي دوستو ڪا.

اجا سُور نڪتا نہ ها يَر پَروڪا،
اکين تي رکيا مون ڪٽي غم اچوڪا.

پلا ڪيئن وساريان اهي وارذاتُون،
مڙهيل من جون ميخون، ڪتل قربَ ڪوڪا.

اِيندُم نيٺ جاني، انهيءَ آسري تي،
ڇڏيم خاص کولي، اکين جا جهروڪا.

زماني جون ٺوڪُون، رهيون راهہَ روڪُون،
تہ پي موٽ کاڏي نہ مدهوشَ ٺوڪا.

سڄي عمر آهي مڙهي وئي مَلامت،
اچي اڄ تہ آئت ڏيو دوستو ڪا.

جيجي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر
www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سـامـاٽـو گُلابـي گـلاب، الله الله
عـروجـن تـي پهـتـو شـبـاب، الله الله.

خـماريل خـماريل شـرابـي نِگـاهُون،
حـيـا الله الله، حـجـاب، الله الله.

اُڏاري ڇـڏيائين عَـقُل هـوش منهنجـو،
هَـٽـايـائين مـنهـن تان نقـاب، الله الله.

مـٿان هيٺ تـائين هٿين پيرين سهـٽو،
سـچي جـو سـچـو لاجـواب، الله الله.

ٿيـان ڇو نہ مدهوش ان جي جهَلڪ سان،
ڏسـڻ شـرط مـاٿيم ثـواب، الله الله.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

يار مون کي مون يار کي مشهُور ڪيو،
پيار ڏئي تئون پيار کي مشهور ڪيو.

ڪا بہ اڳي ڪنهن جي بہ سڃاڻپ ڪا نہ هُئي،
عشق اچي اظهار کي مشهُور ڪيو.

مون نہ ڪُڇيو هُن بہ نہ ڪُڇيو، هاءِ مگر،
دِيدَ اَٽڪي اقرار کي مشهور ڪيو.

دل جي عيوض دل هُن بہ ڏني، مون بہ ڏني،
واءُ وڻي واپار کي مشهور ڪيو.

پيار ڪيم، پيار سندو پرچار ڪيم،
لوڪ تڏهن ڪردار کي مشهور ڪيو.

پاڻ سڄڻ مدهوش جي گهر پيرَ ڌري،
قُرب ڪري بيڪار کي مشهور ڪيو.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سچڻ تنهنجي نظر جو ياڻ تي ويو،
زماني ۾ بُلند اقبال تي ويو.

هُئس پتڪيل مگر تنهنجين اکين جو،
اشارو خاص استعمال تي ويو.

ڏسي توڪي پرين، هيٺي بدن جو،
خوشيءَ مان رنگ ڳاڙهو لال تي ويو.

ڪيان تنهنجي ملڻ جي ڳالهه ڪهڙي؟
غمن وارو بہ آ خوش حال تي ويو.

اهو درجو تڏهن مليو جڏهن ڪان،
هُئڻ جو حال پائيمال تي ويو.

خدا شاهد اوهانجي دوستيءَ ۾،
اچي مدهوش مالا مال تي ويو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آ، هِڪ تي وجون، هُون هان نہ رهي،
”تون، تون“ نہ رهي، ”مان، مان“ نہ رهي.

چقمق ٻٽجي چُهتون چنمبڙون،
جيئن ڪا بہ وِٿي وڇتان نہ رهي.

جوڙيون اهڙي دنيا، جنهن ۾،
اوريان نہ رهي، پريان نہ رهي.

ڪوئي ڪنهن تي آڱر نہ کڻي،
جهيڙو جهڳڙو ڪنهن سان نہ رهي.

تون مون سان خوش، مان توسان خوش،
ڳٽتي ڪنهن جي طرفان نہ رهي.

مدهوش ڪي ڪر اهڙو قابُو،
مدهوش پري توکان نہ رهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نظر کي ڪيميا ڄاتُم، سڄڻ کي جانِ جان ڄاتُم،
وِڇي ويڇو نہ ڪو هُن جي ۽ پنهنجي دَرميان ڄاتم.

زماني جي هوا روڪيو، تہ ٻيي وڌندو رهيس اڳتي،
جو اٽڪيو راهہ ۾، اُن کي گُمانِ رائيگان ڄاتم.

وري ٻيهر نہ ٿيو محسوس، تاب هجرَ جو جهولو،
جڏهن هُن جي ڪرم جو سائبان سِرَ جي مٿان ڄاتم.

گهٽو ئي دشمنن هُئي برغلائڻ جي ڪئي ڪوشش،
مگر دشمن کي دشمن، مهربان کي مهربان ڄاتم.

ڏنو ويو دوستو! ڪون و مڪان منهنجن هٿن ۾ هو،
حضورِ يار ۾ پهتم تہ خود کي لامڪان ڄاتم.

نہ ڪا مستي رهي منهنجي نہ ڪا هستي رهي منهنجي،
جڏهن مدهوش ساندہ گڏ، پرينءَ کي پاڻ سان ڄاتم.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪجهه نگاهن ڦُريو، ڪجهه ادائن ڦريو،
هوش ساروئي دلبر جي، دائُن ڦريو.

ڪنهن پڇيو ڪنهن اٿئي ڦُرَ ڪئي، مون چيو،
”حُسنَ جي حاڪمن ۽ خدائن ڦُريو“.

ها، وڏي ڏنگ سان ويڙهجي سيڙهجي،
آهي زلفِ دُتا جي بلائن ڦريو.

پير پيڙيون ٽٽيون، هٿڪڙيون پيون ڇُٽيون،
هُن جي وارن وڏن جي هوائن ڦريو.

مون جو مُرڪي ڏٺو، هن به مُرڪي ڏٺو.
مون کي مدهوش اهڙين عطائن ڦريو.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ذات خالق جي صفاتُن ۾ ڏسو،
هن لکلَ هستي کي ماٺـُـهن ۾ ڏسو.

طالبو! هن ۾ ڏسو، هُن ۾ ڏسو،
جنهن ۾ چاهيو حسن کي اُن ۾ ڏسو.

سجده گاهُن ۾ سدائين، پر گهڙي،
حسن وارن جي نِگاهُن ۾ ڏسو.

ويجهڙي کي ڏور چو تا ڳوليو،
دل کي کولي، دل جي جايُن ۾ ڏسو.

عاشقن هُن کي ڏنو آ نازَ ۾،
پل توهان روزن نمازُن ۾ ڏسو.

اي بهارو! ناز چاتي تيون کيو،
لطف زلفن جي هوائن ۾ ڏسو.

روبرو ڏسجي نٿو مدهوش، سو،
دلربائن جي ادائن ۾ ڏسو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ٻَن وجهي نفرتون، ماڻجن مَحبتُون،
محبتون، چاهَتون، نعمتون، برڪتون.

چو ميارون ڏيون، ڇا جا ليکا کيون؟
هُونءِ به تون، هيئَن به تون، تون به تون، مان به تون.

ميخ سان من مڙهي، قربَ سان دل ڪَڙي،
جيءُ سان جيءِ جڙي، آ تہ گڏ سڏ وَتُون.

اير ڇڏ، غير ڇڏ ۽ وِتيون وير ڇڏ،
مُحبَ سپ مير ڇڏ، ڏي اچي آتون.

آ تہ ڳالهيون ڪيون، ڪي پُراڻيون نَيُون،
ويهہُ وَرجائِيون، عشق جون عادتون.

گوش مدهوش ڏي، اي منا ڪو تہ ڏي،
هِن جُهڙيل ۽ جَڏي، جون اٿئي پارتون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وڏي آهِ نعمت اوهانجي محبت،
تو سمجهان سعادت اوهانجي محبت.

مَڏُيون مال ملڪيت، نہ دنيا جي دولت،
لڳي تي غنيمت، اوهان جي محبت.

ڪندس آءُ ڪاڏي حَرم حُور هاٺو،
منهنجي لاءِ جنت اوهان جي محبت.

هُئڻ هوڏ هستي، وئي مون ڪان وسرِي،
جڏهن تي عنايت اوهان جي محبت.

زماني ۾ مدهوش مشهُور تي ويو،
ڇڏي بخشي، شهرت اوهان جي محبت.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جنهن محبت ۾ عقيدت ناهي،
تنهن ۾ ڪائِي بہ حقيقت ناهي.

مان عبادت جو صلو ڪيئن طلبيان؟
ڪجھہ گھُرڻ عشق جي فطرت ناهي.

پنهنجي سجدن جو واپاري ناهيان،
ڪائي جنت جي ضرورت ناهي.

آءُ تنهنجو ۽ تون منهنجو آهين،
ڇا، اهو قرب غنيمت ناهي.

ڪوئي انسان نٿو انسانُ رهي،
جيڪڏهن اُن ۾ محبت ناهي.

روز مدهوش ڪي ٽوڪِين ڇو ٿو،
تو ڏٺي يار جي صورت ناهي.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

Scanned with CamScanner

محبت جي قبا، بدلائِيان ڪيئن؟
قبا ۾ تم خدا، بدلائِيان ڪيئن.

فنا مان لافنا چاهي ڪرڻ تو،
سجڻ جي هيءَ رضا، بدلائِيان ڪيئن؟

هُجن ڪي ڏوهه جا ڪم، سي ڇڏي ڏيان،
عقيدا عشق جا، بدلائِيان ڪيئن؟

ڪري جا روح کي تازو تر اهڙي،
شفا واري دوا بدلائِيان ڪيئن؟

ڇڏي هُن جي نظر جي چانوَ تڏڙي،
وجي پاهر هوا، بدلائِيان ڪيئن؟

هزارن انتظارن بعد مدهوش،
وصالن جا مزا بدلائِيان ڪيئن؟

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مـحـبـت چـيـز قـيـمَـتـي کـانـهـي،
مگـر ڏَنِ تـي کـِتي کـُتـي کـانـهـي.

ڏنو جنهن سِـر اُنهـيءَ کـئـي حـاصل،
سوا سِـرَ جي، تہ کـنـهـن وَتي کـانـهي.

مـحـبـت جـو ثـبـوت پـيـو کـهـڙو؟
نـظـر ۾ ايـنـدي ڏَرتـتـي کـانـهـي.

اُهـا انـسـانـيـت ئـي کـانـهـي کـا،
جـيـکـا هِـن رنـگ ۾ رَتـي کـانـهـي.

حـضـورِ عـشـق ۾ رهـي حـاضـر،
کـائـي رهـنـدي سـَتِي جـَتِي کـانهـي.

هـيـکـر مـدهـوش کـا ٽـتـي پـئـي دل،
تـہ پـوءِ لـڳـنـدي وري ڇـَتِـي کـانـهـي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجي ناز و ادا ۾ گُم آهيان،
چڻ جمالِ خدا ۾ گُم آهيان.

موت کي هٿ اچي سگهان ها پر،
صورتِ دلربا ۾ گُم آهيان.

سوچَ ۾ گُم ڪري وري مون کان،
تون پُڇين تو تہ ڇا ۾ گُم آهيان.

لوڪ ڇا ڇا گهُري سندس مرضي،
مان تہ تنهنجي دعا ۾ گُم آهيان.

ها، ڪئي تو منا جتي، مُرڪي،
مان اُتي اڄ بہ هَا ۾ گُم آهيان.

هيءَ وڏي منهنجي خوش نصيبي آ،
پيار جي هُو هوا ۾ گُم آهيان.

روز مدهوش ٿي وڃان ٿو ءِ،
روز تنهنجي پُڇا ۾ گُم آهيان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جنهن جي سيني ۾ پيار ڪونهي ڪو،
سو اسان ۾ شمار ڪونهي ڪو.

عشق جو تاج ڏي نه اُن کي، جُو،
خوار ٿيو بار بار ڪونهي ڪو.

غم جي ماريل جي غمگساري ڪر،
ڪير پيو غمگسار ڪونهي ڪو.

تونُ جو ناهِين ته تنهنجو غم گڏ آ،
تنهن ڪري انتظار ڪونهي ڪو.

غير سان حالِ دل نه ڪر هرگز،
غير تي اعتبار ڪونهي ڪو.

هوشُ مدهوشَ ۾ ڏسي پوءِ چَئو،
تير ٿيو آ پار ڪونهي ڪو.

جيجي سنڌي ڊجيٽل ڪتاب گهر

 Scanned with CamScanner

ڏي اجا پيار گهٽو، پيار گهٽو، پيار گهٽو،
پيار تنهنجو آ، منا يارَ مزيدار گهٽو.

بيو مونکي ڪجهه نه کپي، ڪجهه نه کپي، ڪجهه نه کپي،
تون ئي منٺار مِٺو آهين اکين ٺارَ گهٽو.

روبرو وينو هجين، وينو هُجين، وينو هُجين،
دلربا ديدَ کي درڪار آ ديدار گهٽو.

تو اِڳئي خوب وٽين، خوب وٽين، خوب وٽين،
اي مٺيادار نه ڪر هار ۽ سينگار گهٽو.

تو مٿان ناز اٿم، ناز اٿم، ناز اٿم،
چو ته آهين تون سچو يار وفادار گهٽو.

سارو سنسار گهُمي، آءُ گهُمي، آءُ گهُمي،
ههڙو ملندءِ نه پرستار طلبگار گهٽو.

قربَ جو ڪر ڪو ڪرم، ڪر ڪو ڪرم، ڪر ڪو ڪرم،
آهِه مدهوش گنهگار خطاڪار گهٽو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

چون ٿا حسن جي آ، هيءَ سموري دلڪشي دوکو،
مگر نادان منهنجي دل، قبولي ٿي نٿي دوکو.

خدا خود آدميءَ ۾ دلڪشيءَ جو رنگُ پريو آ،
ٿيان ڪافر، اگر سمجهان، وجودِ آدمي دوکو.

اجايو عشق تي الزام آ ورنه حقيقت ۾،
نه معشوقي فريب آهي، نه ڪائي عاشقي دوکو.

انهيءَ جي ڳالهه ۽ اقرار تي ايما ڪيئن آڻيان،
نظر جنهن کي اچي ٿي پنهنجي دنيائي سڄي دوکو.

محبت پاڪ جذبو آ، انهيءَ جذبي کي ورجايو،
جو هِن جذبي کان سگهيو آ، نه ڪنهن کي پي ملي دوکو.

سمايل روح ناهي جيڪڏهن مدهوش شعرن ۾،
ته اهڙي قسم واري آ سموري شاعري دوکو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پاڻ پنهنجو سگهيس نہ مان ڳولي،
پر لڌمُ نيٺ تو وَٽان ڳولي.

پيار جو دگ سڌو سنئون آهي،
پيچرا ڪوئي چو نوان ڳولي.

ذار ناهيون مگر ڀِاني سان،
روحَ ڪي روحُ تو اڃان ڳولي.

پنهنجي دل ۾ تلاش نہ ڪريان،
توکي سگهبو ڀلا ڪٿان ڳولي.

تو خدا پي ملي وڃي آخر،
جيڪڏهن ڪو ڏيان سان ڳولي.

سُونهن جي بارگاهہَ کان ٻاهر،
ڪوئي مدهوش ڪي متان ڳولي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

حــيــاتي ريـــت اهــڙي حــســـرتن ۾ آزمــائي وئـــي،
هٿن ۾ جڻ تـہ ڪا شيءَ ڏئي، وري واپس ورائـــي وئي.

مــســيـحــائي جي خـاطر ديد ديدُن سـان مـلائي وئي،
مـگر منهنــجي ڏڪــايل زندگــي ويــتــر ڏڪــائي وئي.

ڪيو قتلام هُن تڏهين، چيو ڪجهہ پي نہ ڪنهن هُن کي،
مــون ڪـان مس آهہَ آ نـڪـتـي، تہ واويلا مـچـائي وئي.

عقيدت مان سجڻ جي شهر کي ڪعبو مڃيو مون پر،
چريو سمجهي، سموري شهر جي خلقت کِلائي وئي.

اگڻ منهنجي تـي هُو مـهـمـان تي آيــو تـہ چـا آيـــو،
نـہ اظهــارِ تمنا تـيـــو، نہ مـحــفل ئي مَـچـائي وئي.

نـہ مـجـبـورن تي هيـئن الزامَ هرجـائي هجڻ جـا هَڻ،
سِـسي دَر دَر تي تنهنجي ئي ڪري آهي جُهـڪـائي وئي.

چـيـو مُـرجـهـائجڻ ڪـان پوءِ گُلن پنهنجي مُـقـدر کي،
”ثرّيا سين دامنِ صحرا ۾ خـوشـبـوئي اجائي وئي“ .

مـتـان مُـرڪون پسي لب تي چـئـو مـدهوش خوش آهي،
غــمن کي دل ۾ دفنائي، خــوشِي آهي ملهــائي وئي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ھڪ رات لاءِ يار جي مهمان ٿي پوي،
بيمار دل جي درد جو درمان ٿي پوي.

پيرا پري اچڻ جي عنايت اگر ڪري،
خوشبو ۾ تار دامن، ايوان ٿي پوي.

شوخي ادا ڪري ته تباهيون مچي وڃن،
مُرڪي ڏسي ته موت به آسانُ ٿي پوي.

والله هُن جي مصحفِ رُخسار کي ڏسي،
تازو توانو روز تو ايمان ٿي پوي.

دلبر جي ترِ جون ڪهڙيون ٻُڌايان ڪرامتُون،
ڪافر ڪٿو ڏسي، ته مسلمان ٿي پوي.

پهري قباءِ عشق نه مدهوش لاهجي،
توڙي هزار چاڪ گريبان ٿي پوي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

عشق ۽ آرام، ممڪن آ ڪٿي،
ڪو هٽي هيءَ هام، ممڪن آ ڪٿي.

حڪمراني تي هلي پئي حسن جي،
حسن تي الزام، ممڪن آ ڪٿي.

جيئن وڃائي تو رکين منهن تي ڪڪر،
صبحَ مان تيئن شام، ممڪن آ ڪٿي.

ڪوڙ ۽ سچ پاڻ ۾ گڏجي رهن،
ڪفر ۽ اسلام، ممڪن آ ڪٿي.

پاڻ ۾ پرتل هجن، غم ۽ خوشي،
مُرڪ ۽ ماتام، ممڪن آ ڪٿي.

مان ڇڏيان مدهوش لاهي جسم تامن،
عشقَ جو احرام، ممڪن آ ڪٿي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دوست ڪنهن کان جدا خدا نہ ڪري،
ڪنهن کي هيءَ غم عطا خدا نہ ڪري.

تنهنجي دَر جو بڻيو آهيان فقير،
ٻئي جي در جو گدا خدا نہ ڪري.

منهنجو سينو ڳيا ڳيا ٿي وڃي،
تيرُ تنهنجو خطا خدا نہ ڪري.

روز محشر سواءِ تنهنجي ٻي،
ڪائي مون کان پُڇا خدا نہ ڪري.

منهنجي نظرن ۾ تون هُجين هردم،
هڪڙي ساعت قضا خدا نہ ڪري.

توکي ويهاري سامُهُون مدهوش،
ڇا ڪري جي، خدا نہ ڪري.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هزار جغليون هٿي زمانو، اسان تي ڪوئي اثر نہ پوندو.
گلا جو ٻڌجي وجون نشانو، اسان تي ڪوئي اثر نہ پوندو.

ڪِريل ڪي ڪرندو ڏسي چڙي ڏيو، مُئل کي ماري ڀلي چڙي ڏيو،
بنائي پنهنجو ڪوئي بهانو، اسان تي ڪوئي اثر نہ پوندو.

چڱي نظر سان نہ ڪو نهاري، چريو پُڪاري تہ پيو پُڪاري،
سڏي تہ ڪوئي سڏي ديوانو، اسان تي ڪوئي اثر نہ پوندو.

سچي محبت سھائبي ڪيئن، اها حقيقت لِڪائبي ڪيئن؟
ڀلي تہ سچ کي سڏيو فسانو، اسان تي ڪوئي اثر نہ پوندو.

ڪنديون اي مدهوش تُهمتون چا، مخالفن جون مُصيبتون چا؟
خدا ڪندُن پيو خراب خانو، اسان تي ڪوئي اثر نہ پرندو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سک، سُور سودا، سوز جي لقمان کي کهڙي خبر،
درد رِيءَ بي درد کنهن انسان کي کهڙي خبر.

طاقت نہ آ افلاطون جي، ترياق ۾ معجُونَ جي،
بارش برھ باطون جي، بيگانَ کي کهڙي خبر.

عيلاج لک اظهار تيا، جوڙي طبيبن تيار کيا،
سي برھ سڀ بيڪار کيا، بي ڏيانَ کي کهڙي خبر.

ضديَت نہ آ ڏيکاربي، مجبو اَمُر آهي رَبي،
قائم محبت کيئن کبي، شيطان کي کهڙي خبر.

غم جو پيالو نوش ڪر، خامن اڳيان خاموش ڪر،
مدهوش تي تون هوش ڪر، حيوان کي کهڙي خبر.

Scanned with CamScanner

محبوبَ جي نظـرن جو جذهـن جام ملي تو،
آرام ئـــي آرام ئـــي آرام مـــلـــي تـــو.

هـــيءَ دل تِــي چـوي يار اِنهيءَ پـــار اُڏامـان،
هن قـرب جي قـيـدي کي جو پيـغـام ملي تـو.

اُن در تي اکـيـون پير کري چـو نہ اچان مـان،
جـــت واءُ اڳـيـان صـاد الـف لام مـلـي تـو.

چشـمن سـان ڏئي بوسـو رکـان سـاهہَ ۾ سـانديِ،
مـحـبـوبَ وٽان مـون کـي جو انعـام ملي تـو.

بــيـداد بـــ محـفـــل ۾ ڏئـــي داد چيـو هيئن،
مدهـــوش جـــي اشعار ۾ الـهـام مـلـي تـو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سامهون سڄڻ هجي ۽ نظر ۾ نظر هُجي،
پنهنجي خبر هجي نہ ڪي ٻئي جي خبر هُجي.

چاهيان اهو نٿو تہ ڪو جنت ۾ گهر هُجي،
دلبر جو در هُجي ۽ سندس در تي سير هُجي.

هاريو ڪٿيو نہ آهہِ محبت ۾ ساربو،
مون کي لڳي ٻلي ڪَس تَوڏي ڪٿر هُجي.

بيشڪ ڏجي انهيءَ کي سينو سِڌو ڪري،
جنهن جي اکين جي تِيرَ ۾ ڪوئي اثر هُجي.

ٻيو ڪجھہ هجي، هجي نہ هجي راهِ عشق ۾،
پنهنجي يقين سان گڏ سِڪ جو ثمر هُجي.

هُنَ جي نِگاههَ مست ۾ مدهوش ٿِي وڃان،
اهڙو مزو هُجي تہ مزو عمر ڀر هُجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نظر، نظــر سان ملائـــي، ڦُريـون هليو ويو دِل،
نقاب رُخ تـان هَٽائـي ڦريـون هـليـو ويــو دِل.

نـــرالـي نــاز وچـان هُو، نشيـلا نيـڻ ڪـٽِـي،
لبن تـي مُـرڪ نچـائي، ڦـريـون هـليـو ويو دِل.

ڪيان تہ نيڻ ڪيان چا، وچان تہ ڪاڏي وڃان؟
انــدر ۾ آڳ لڳائـــي، ڦريـــون هـــليو ويو دِل.

سـوا گـهـڙي جـي مُـلاقـات ۾ ڪـري قـابُو،
اُتيـئي ڪـنڌُ ورائـــي، ڦُـريـون هـليـو ويو دِل.

نِـگـاهہ نـاز سـان مـدهـوش جـو قرارُ ڪـسي،
ديـوانـو مـست بـنـائـي، ڦريون هلـيو ويو دِل.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

حسن جي شاهڪارَ جو درشن،
آهي پروَردگارَ جو درشن.

سموري روپَ ڪان وڌيڪ آهي،
منهنجي گل غدار جو درشن.

ڪاٿي جنت جو خوش نما مَنظر،
ڪاٿي جانِ بهار جو درشن.

تو وجهي، سَنڌ سنڌ هُو ناري،
هاءِ نيڻن جي نار جو درشن.

رُوبرو جيڪهن هجي ساجن،
ڇا ڪبو آرپار جو درشن.

آهي مدهوش لاءِ بس ڪافي،
روبرُو رُوءِ يار جو درشن.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اک اک سان ملي، پيو ڪجھ نہ ملي،
هُو خوش تي کِلي، پيو ڪجھ نہ ملي.

الله ڪري، ڪو بخت وري،
تيان هُن جي بِلي، پيو ڪجھ نہ ملي.

محبوبُ نظر کا تيز اثر،
سامهون اُچلي، پيو ڪجھ نہ ملي.

مَن رات رهو، هڪ حرف اهو،
واتان اُکِلي، پيو ڪجھ نہ ملي.

تيون مست ائين، سانوڻ جو جيئن،
دريا اُتِلي، پيو ڪجھ نہ ملي.

پيو ناز منجهان، مدهوش اگيان،
ٿهلي ۽ ٿِلي، پيو ڪجھ نہ ملي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دوبندو ڏيدون ملڻ سان آهه مدهوشي ملي،
ڏهه ٻڏهه درشن ڪرڻ سان آهه مدهوشي ملي.

ٻئين اکيون ٻکجي وڃڻ سان آهه مدهوشي ملي،
چاهه مان ڇُهتي پوڻ سان آهه مدهوشي ملي.

گهري، گهري، گهاتي گهاتي، عنبرين ۽ مُشڪبار،
زلف جي خوشبو سنگهڻ سان آهه مدهوشي ملي.

نيهُن آهين يا نظارو، ڇا ٻه آهين اي پرين!
خود خدا تو ۾ ڏسڻ سان آهه مدهوشي ملي.

پيَر جي نينهن کان وني اي دلربا چوٽيءَ تَلڪ،
سُونهن تنهنجي کي چمڻ سان آهه مدهوشي ملي.

مفت ۾ اعزاز هيءَ مدهوش کي ناهي مليو،
اي سڄڻ سڀ ڪجهه ڏيڻ سان آهه مدهوشي ملي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

لطفِ درشن جي سچي ان کي خبر هوندي آ،
جنهن جي، نظرن ۾ نظربند، نظر هوندي آ.

ديد جي قيد جو انڌن کي ڀلا ڪهڙو پتو،
ديد ۾ ڪهڙي نموني جي اُلر هوندي آ.

ڪيئن هلندو آ هتي ڪفر جو ڪُوڙو دنڌو،
دل جي هن ديس ۾ پيارن جي پچر هوندي آ.

روبرو ڳالهه ڪبي آهه سِڌي سنئين کولي،
دل اچي آ ته اگر ۽ نه مگر هوندي آ.

ڪُجهه ڏبو آ ته ڏيڻ کان ڏئي ڇڏبو آ،
ڇو ته مدهوش انهيءَ ڪس ۾ ڪثر هوندي آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اک سان اک اڙي نه رهندي،
ڪا مزي جي گهڙي نه رهندي.

دل جو زنجير ويندو اُکڙي،
جي ڪڙيءَ ۾ ڪڙي نه رهندي.

سا هٿئون چيز ويندي نِڪري،
جيڪا جيءَ سان جڙي نه رهندي.

هانوَ مان غير لوڏبو، تڏهِين،
هانوَ تي رت ڳڙي نه رهندي.

مون کي مدهوش ڪير چوندو؟
جي سُورَ جي ڏُم ڏڙي نه رهندي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اڄ اوچتو اتڪل ڪري وئين دل ڪٽي، دل جا ڌٽي،
ناوڪ نگاهُن جا سڌا، سامهون هٽي، دل جا ڌٽي.

محبوب آ، جنهن ڏينهن توسان اک اڙي ۽ دل جَڙي،
ان ڏينهن کان پوءِ چيز ڪا ناهي وٽي، دل جا ڌٽي.

کائڻ پيڻ، مُرڪڻ کِلڻ ۽ زندگيءَ جي هر خوشي،
سڀ ڪجهه لُٽي وئين ديد سان ڌاڙو هٽي، دل جا ڌٽي.

تيئن تيئن ڪرين تو قيد ۾ قابو ڪڙي، جانب جڙي،
جيئن جيئن سنوارين وار تو ڏيئي ڦٽي، دل جا ڌٽي.

مجبور هِن مدهوش سان، هِي هيترا ليکا نه ڪر،
چاڪاڻ جو آهي سندءِ پيرن پٽِي، دل جا ڌٽي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وارو ڪَرِ، واور ڪر، اکڙين جو اشارو ڪر،
نڪري نہ وڃي هيءُ دَم، اڄ عام نظارو ڪر.

بيمار محبت کي درشن جي ضرورت آ،
بي موت مران ٿو پيو، اڄ موت تي مارو ڪر.

يا منهنجو ٿي وڃ مالڪ، يا پنهنجو بَنا نوڪر،
ڪوئي تہ ٻلا روشن، قسمت جو ستارو ڪر.

مون عيب ڀَرئي عاصيءَ جا عَيبَ ڏسي ايڏا،
تون پنهنجي عنايت کي، دلبر نہ گلارو ڪر.

ويجهو ٿي اچا ويجهو، مدهوش جي ويجهو،
هِن سِڪ جي سڪايل کان، ايڏو نہ ڪنارو ڪر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجو درشن عطا نہ ٿيندو آ،
روح خوش اي مِنا نہ ٿيندو آ.

ڏينهن سارو ڏِسائين وينو تہ بہ،
تو مان ڍَءُ دلربا نہ ٿيندو آ.

توڙي ٿيندو ڳيا ڳيا آهيان،
ساهُہ تو کان جُدا نہ ٿيندو آ.

پيارُ اهڙي سچي عبادت آ،
جنهن جو سجدو قضا نہ ٿيندو آ.

تنهنجي مدهوش کي ڪڏهن پي حاصل،
ڪو مزو تو سِوا نہ ٿيندو آ.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پيارُ ڪر پيارَ ۾ حياتي آ،
ورنه آزار ۾ حياتي آ.

مُرڪي ها ڪر ته تئي مسيحائي،
چو ته هاڪار ۾ حياتي آ.

ويهه سامهون شبابَ جي صدقي،
يار ديدار ۾ حياتي آ.

خوب تيو، مون نه تيو وثان ڪَثيو،
جيت ڪان هارَ ۾ حياتي آ.

خشڪ تيندين ته موت ماريندو،
ميگهه مَلهار ۾ حياتي آ.

وارَ مدهوش تي اچا پي ڪر،
تنهنجي هر وارَ ۾ حياتي آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تي نه تُون پري پري،
تو سِوا نٿي سَري.

آ ته روحُ خوش ٿئي،
آ ته دل ٺري ٺري.

ڪيئن وساريان پرين!،
ياد آن ذري ذري.

هجرَ جي اُلا ڪري،
باهه ٿي ٻري ٻري.

دم نه هيءَ ٽُٽِي پوي،
آسرا ڪري ڪري.

پنهنجي مدهوش ڏي!
پير آءُ ڀري ڀري.

سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مزاجِ يار جو بگڙيل گهٽو گهٽو، آ گهٽو،
مگر هي روح بہ جڪڙيل گهٽو گهٽو، آ گهٽو.

ڪيان هزار تو حيلا، ڇڏايان جان مگر،
وڪڙ ڪو زلف جو وڪڙيل گهٽو گهٽو، آ گهٽو.

دماغ و دل نہ رڳو، منهنجي سنڌُ سنڌُ سچو،
پرين جي پيار ۾ پڪڙيل گهٽو گهٽو، آ گهٽو.

لڪي لڪي نہ لڪي ڪوئي داستانُ سندُم،
قصو جهان ۾ پکڙيل گهٽو گهٽو، آ گهٽو.

پُڇو نہ حالتِ مدهوش جي خبر نہ پُڇو،
ويچارو عشق جو اُجڙيل گهٽو گهٽو، آ گهٽو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

او هرجائي! نظر هڪ جاءِ اٽڪائي ٽڪائي ڏس،
گهڙي هڪڙي ۾ ساري زندگي جو لُطف پائي ڏس.

تڪي تون ديدَ سامهون، ديد پنهنجي جُهڪائي ڏس،
اهو دلبر جي درشن جو، مزدو پيهر ورائي ڏس.

اگر اُميد پُختي ٿئي، اچڻ وارو اچي ويندو،
ڏيو سِڪ جو جلائي ڏس، اکيون پنهنجون وڇائي ڏس،

تصور ذهن تُنهنجي مان، جُدائي جو وِيندو نڪري،
صُبح سانجهي سڄڻ جي دم سان دم پنهنجو مِلائي ڏس.

زمانــي ۾ ادا! انسان آ مجبور فطرت کان،
ڀلي تون آزمايـل کـي، وري ڀــي آزمائـي ڏس.

ڪٿُوري، خُون توڙي عِشق لِڪندو ڪينڪي آهي،
ڀلي مدهوش تون پنهنجي خبر لوڪئون لِڪائي ڏس.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دَر دَر سٽايان حال، مناسب نٿو لڳي،
اَي اَي چريا خيال، مناسب نٿو لڳي.

ڪائي گهڙي تہ روح کي ريجهائي ڪٿي،
چارئي پهر ملال، مناسب نٿو لڳي.

سودو سچو بہ تون تہ سوداگر سچو بہ تون،
ڳوليان ٻيو دلال، مناسب نٿو لڳي.

سامهون قيامَ تائين، نگاهُون کُپي وڃن،
هڪ منٿ جو وصال، مناسب نٿو لڳي.

ڪا چيزَ ڪائنات جي ڀيٽڻ جي واسطي،
آڏي ڏيان مثال، مناسب نٿو لڳي.

پنهنجا وتان تو سُورَ پِتيندو جهانَ ۾،
ڪنهن جي ڪريان مقال، مناسب نٿو لڳي.

مدهوش جي تہ حال جي سارِي خبر اٿئي،
ٻئي کي ڪريان سوال، مناسب نٿو لڳي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

زور منهنجون ڏسي وفاداريون،
شوخَ جون پيون جُهڪي جَفاڪارِيُون.

صاب اچ پئجي ويون سيئي ساريون،
جي ڪيم حسن جون پُرستارِيون.

هِي اچوڪيون ڪَتي ڪَتيان ڪهڙيون،
پنهنجي محبوبَ جون نظردارِيون.

اوربيُون اچ ڳُجهيون ڳُجهيون ڳالهيون،
پياريون پياريون، مزي مزي وارِيون.

جلد واپس خدا ڪري تہ نہ وجي،
چو تہ مَس مَس اتم اڪيون ٺارِيون.

عرضَ مدهوش جا اگهامي ويا،
نيت ويون ميٺجي گُنهگَارِيون.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

Scanned with CamScanner

خودي مٽايم ته بي خودي جو مزو اچي ويو،
مرڻ کي ماريم ته زندگي جو مزو اچي ويو.

مقامِ انسانيت کي جنهن دم سهي سُڃاتُم،
خدا سڃاڻڻ جي آگَهِي جو مزو اچي ويو.

جهان جي هر ذري ذري کي عظيم سمجهيم،
ته مون کي پنهنجي تونگري جو مزو اچي ويو.

سفر ۾ هلندي هُن ڳالهايو نه مون ڳالهايو،
ته پي سفر ۾ مُسافري جو مزدو اچي ويو.

ڦٽي ڦيرائي سياهه چوٽو، حَسين مُنهن تان،
پري ڪيائين ته روشني جو مزو اچي ويو.

فراق واري گهڙي به مون لئه عذاب هُئي پر،
وفا جو نڪتو جڏهن نتيجو، مزو اچي ويو.

سڄڻ سڀاجهو اکين اڳيان هو، ته پي وِٽي هئي،
وصال ٿيندي ئي عاشقي جو مزو اچي ويو.

ڪلي جو مدهوش جي اڳيان هُن ڪنيون نگاهُون،
ڪُراڙپَڻَ ۾ وري وَهِي جو مزو اچي ويو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اگر دل ۾ ڪو سور سرجي ته سرجي،
نه ڪنهن تي ڏمرجي، نه ڪا آهه ڀرجي.

ڀڀر جي ڀارڻ جيئن ڪڏهن ڪين ٻرجي،
تڏي چانوَ وانگر سدائين پيو ٺرجي.

محبت جي رازن ۽ رمزن جي هرگز،
ڪڏهن ڪنهن اگيان، ڪين ٻاقور ڏرجي.

اها روح پنهنجي جِيءَ خوراڪ رڪجي،
اچي غم ته پِئجي، اچي چِڙ ته چَرجي.

وڃي پوءِ سامهون، سڄڻ جي، سَهڙجي،
وڳو پيار جو پهريائين، پَهرجي.

ڏئي پير پيرن مٿان پارُ پئجي،
خطرناڪ رستو، تي گونگو گذرجي.

ڪري وائُ ڪا سور ڦهلائجن چو؟
چڱو آ ته مدهوش، چپ چاپ مرجي.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پاڻ، جنهن کي بہ ڏنئہ پيار گُهرائي گهر ۾،
سو وري کين وريو هوش ورائي گهر ۾.

تون اچين يا نہ اچين، يار تہ ڏهن پيي تولئہ،
آجيان جا مون چڏيا گُل وڇائي گهر ۾.

تُنهنجي آمد جو ٻُڌم، شور سڄڻ پاڙي ۾،
تنهن ڪري پنهنجي چڏيم، ننڊ ڦٽائي گهر ۾.

مون زماني جي خدائن جو بگاڙيو ڇا هي؟
پنهنجي محبوبَ جي تصوير لڳائي گهر ۾.

زندگي آهہ گُذر اهڙي نموني تي وئي،
عُمر گهاري مون هجي چڻ تہ پرائي گهر ۾.

چاهہَ تُنهنجي کي آ مدهوش رکيو اهڙي طرح،
جيئن چڱي چيز کا رکبي آ لِڪائي، گهر ۾.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ايترو ڇو دربدر دلبر زماني ۾ هُجان،
مان اگر سوگهو رکيل دل جي خزاني ۾ هُجان.

واءُ جو جُهوٽو هجان، يا چنڊ جو ڪِرڻو هُجان،
ڪنهن طريقي يار تنهنجي آستاني ۾ هُجان.

روز پيو لَتڪان لُڏان ۽ روز پيو چاتي چُهان،
ڪاش! اي محبوبَ تُنهنجي ڳل جي ڳاني ۾ هُجان.

لُطف توکي پي ملي، مان پي مزو ماڻي وَنان،
تيرَ تون هٽندو رهين ۽ مان نشاني ۾ هُجان.

ڇو نظر ڪنهن جي لڳي مدهوش تنهنجي ڪي مِنا!
جيڪڏهن ڪارين اکين جي قيدخاني ۾ هُجان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تـوسِوا جانـي جيان کمـڙي طـرح،
ڏِٺُ کـري ڪاوان پِيان کـمـڙي طـرح.

تـوکي سِـرَ ۾ ساهَ جو سائـين سَـڏي،
ڏوهـﮧُ ڏوراپـو ڏيـان ڪـمـڙي طـرح.

پـيار جو ويـنـدو پـرم سارو کُـلـي،
هـيءَ پـردو لاهِـيان کـمـڙي طرح.

مـان ذرو تـون آفتـاب آهـين مـنـا،
تـوسان سيـنـو ساهِيان کمـڙي طرح.

هـر کهين سان تو کلي مُرکـي ملان،
پـيرَ غم جا ڏاهِيان کمـڙي طـرح.

حـال مـحـرم تـي کڏهن مـدهوش کـان،
هـيءَ پُڇين هـا، "آهِيان کمـڙي طرح".

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

عاشقن تي آفتون تيون اچن، پر تڏهن به خوش لڳا تا وتن،
سَو گلائون غيبتون تيون اچن، پر تڏهن به خوش لڳا تا وتن.

عشق جي نه جاڻ هلڪي پري، عشق ۾ وري وري او چري،
شامتون قيامتون تيون اچن، پر تڏهن به خوش لڳا تا وتن.

دمبدم هزار غم ۽ الم، روز روز آ ستم تي ستم،
ذلتون مُصيبتون تيون اچن، پر تڏهن به خوش لڳا تا وتن.

ڪي ننديون نه ڪي وڏي مان وڏيون، هر طرف ڪان ڏوڙنديون ڏوڙنديون،
دُشمنيون عداوتون تيون اچن، پر تڏهن به خوش لڳا تا وتن.

خوفناڪ پُرخطر وقت جون، مُشڪلون ڏکئي مان ڏکيون،
سوزناڪ ساعتون تيون اچن، پر تڏهن به خوش لڳا تا وتن.

مون نه هڪ غريب مدهوش تي، هر ڪهين فقير جي پوش،
تُهمتن تي تُهمتون تيون اچن، پر تڏهن به خوش لڳا تا وتن.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اي محبوب منهنجا، آءُ اوري آءُ،
اي جانِ تمنا، آءُ اوري آءُ.

منهنجي روحَ جا رشتا، آءُ اوري آءُ،
منهنجي نينهن جا ناتا، آءُ اوري آءُ.

ڇڏ ڇڏ بهانا، آءُ اوري آءُ،
روزانا روزانا، آءُ اوري آءُ.

ڏاڍا ڏينهن گذري ويا، اُڪري ويا،
تون، هاڻي ته سهڻا آءُ اوري آءُ.

آءُ مدهوش ڪي سائين پسائڻ آءُ،
پنهنجو رُوئے زيبا، آءُ اوري آءُ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دوستو تورو ترسائجو لاشَ کي،
روئيندو لاش ڏي، دلربا تو اچي.

دل جهلي ايستائين رهو ماٺ ۾،
جيستائين مون کي هُو اکين سان ڏِسي.

هن کي جهلجو، متان هاءِ گهوڙا کري،
وار چوڙي پِٽي، پاڻُ پٽ تي سَٽي.

عرض منهنجو ٻُڌو، پوءِ ڪفن نا هجو،
نانءُ هُن جو لِکو منهنجي هن هانوَ تي.

هُو تڏي تي پُڇي هيءَ زباني ڏِجو،
شل نہ هُن کي ڪڏهن واءُ ڪوسو لڳي.

عُذرخواهي مهل، هُن جون ڳالهيون ڪجو،
رُوح مدهوش کي جيئن راحت رَسي.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سڄڻ قرب ڪيڏو نہ فرمائي ڇڏيو،
مون کي هوڏ هستي کان ڇڏرائي ڇڏيو.

اَنائُن جي اُلجهن، هو اُلجهائي ڇڏيو،
مگر عشق ان کي بہ سُلجهائي ڇڏيو.

جو اسرار ڏاها نہ سمجهائي سگهيا،
اکين جي اشاري سو سمجهائي ڇڏيو.

مُبارڪ ڏيو پيار جي جيت تي وئي،
کِلي هارَ جو هارُ مون پائي ڇڏيو.

محبت جو احسان آهي وڏو جنهن،
ادب جي اڱڻ تي آ ڦهلائي ڇڏيو.

چڱو تيو ائين جو پَچي پاڻهُ تي ويس،
مون کي پهرين ٻڙڪي ئي ٻڙڪائي ڇڏيو.

نہ گهٽ چاڻ مدهوش جو ڪارنامو،
غمن کي اتس دل ۾ دفنائي ڇڏيو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

توکي محبوب ماڻي تِي ماڻو،
مان وتان تو ويڳاڻو ويڳاڻو.

پيت توسان ڪريان نيت کهڙي،
تون تہ موتيءَ جو داڻو آن داڻو.

ناز تنهنجا نوان ۽ نِرالا،
عرض منهنجو نِماڻو نماڻو.

سر جو سائين رڳو تون ئِي آهين،
پيو نہ چاڻا اِلاڻو فِلاڻو.

پيو ازل کان پُکي تنهنجي مدهوش،
توڙي آهي اياڻو اياڻو.

جيبي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

روءِ روشن تي نقاب نہ ڏي،
ديد پياسي کي عذاب نہ ڏي.

جيڪي چوڻو اٿئي، چؤ زبان سان،
ڪنڌُ ڌوڻي رکو جواب نہ ڏي.

پيار جون ڳالهيون نہ عام سان ڪجان،
لوڪ کي راز جو ڪتاب نہ ڏي.

تو پئي، سارو جهان، رڳو،
ڏوهُ مون تي اي جناب نہ ڏي.

پنهنجي مدهوش کي پري ڏي پري،
تورو تورو ڪري شراب نہ ڏي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ٻڪل دل کڏهن ٻي سَڄي ڪانه ٿيندي،
جي ڳنڍبي ته اهڙي وري ڪانه ٿيندي.

ڏوئي ڏوئي ڪيڏو به مهَتيوس ليڪن،
منافق جي دل آ، اڇي ڪانه ٿيندي.

چوين ٿو ته محشر ۾ ملبو، مگر هيءَ،
جدائي اسان کان سَٺي ڪانه ٿيندي.

اگر ڪنهن جي دل ۾ جڳهه جوڙي ويهندين،
ته اُن جي به توکان وِٿي ڪانه ٿيندي.

محبت جي مذهب ۾ مدهوش هرگز،
شڪايت، ڪرڻ آچڱي ڪانه ٿيندي.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

Scanned with CamScanner

بـنـايـو تـوکـي آهـ پـرورَ لـذيـذ،
سـراسـر لـذيـذ و سـراسـر لـذيـذ.

چُـمـان چـاهـَ مـان چـو نہ هـر هـر عـجـيب،
پـئـيـن تنهنجا چپ آبِ کـوثـر لـذيـذ.

منـا مُرڪ هڪـڙي سـان موهي وجهين تو،
کـلـڻ تـنـهـنجو اهـڙو آ دلـبـر لـذيذ.

جُهـڪـائي اکـين کـي جا نهہ نهہ ڪرين تو،
لـڳـي تـي نـمـاڻي سـان نـهـڪـر لـذيـذ.

وجهي گهـنـڊ کـاوڙ تو فرمائين جنهن دم،
لـڳـين تـوا جـا پـي تـون ويتـر لـذيـذ.

نہ مدهـوش سـان کر، وجڻ جـون هي وايون،
ويـهـي يـار ڳالهيـون پـہ تـي کـر لذيذ.

صورت تنهنجي سُبحان الله، هئـے هئـے، وهوا وهوا،
واهه جو توکي ناهيو مولئِ، هئـے هئـے، وهوا وهوا.

هلنــدي آهـين پانهـون لوڏي، لـوڪ تڪـيندو آهي توڏي،
جاتئون گُذرين ماٿهو ڪن تا، هئـے هئـے، وهوا وهوا.

نَنهَن ڪانُ چوٽيءَ تائين سُهٽي، هٿڙين پيرين آهين سُهٽِي،
او محبـوبا، او محـبـوبا! هئـے هئـے، وهوا وهوا.

هـڪ نـاز نزاڪت نـوراني، پيـو مـستـانِي قـوهه جـواني،
ڏيانَ چِڪائين تي سيني جا، هئـے هئـے، وهوا وهوا.

گهرا گهرا چانيل چانيل، ڳاج مٿان جيئن ڪارا بادل،
تُنهنجا گيسُو گهاٽا گهاٽا، هئـے هئـے، وهوا وهوا.

ڳاڙها ڳاڙها سنهڙا سنهڙا، لال گُلابي تنهنجا چَپڙا،
آهن ماکي مِصري هاٽا، هئـے هئـے، وهوا وهوا.

هوشربا تي هوش ڪسين تي، مون کي مدهوش ڪرين تي،
ڏيئـي دلـداريون دلبـا، هئـے هئـے، وهوا وهوا.

ويھہ، ويھہ، ويھہُ ڪي گھڙيون، ڪاوڙون نہ ڪر هَرون پرون،
ٻول ٻولڙيون وصال جون، ڪير ڪنڌ ڪان مِنيون مِنيون.

هوڏ تان اگر نٿو لهين، زور ناهِ تو مٿان پرين،
جيتريون بہ تون ڪري سگهين، اوتريون تہ ڪر عنايتُون.

تون مسي مسي تہ آن مليو، تون مسي مسي تہ آن ڪِليو،
تون مسي مسي تہ آن ٿِليو، هِن اُداسَ دل جي سامُهون.

اي عجيبَ تي جيب رهہُ، ٻٽجي روح جو نصيب رهہ،
اي قريب تي قرب رهہ، وجهہ نہ هيتريون وڏيون وِتيون.

ڪجهہ تہ ڏس مدهوش حال ڏي، ڪو تہ حال تي خيال ڏي،
ڇڏ وچان وچان جي ڳالهہ ڪي، دلربا مٿان مري وڃون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دلربا ڪڻ نظر ڪجهه ته مُرڪي نِهار،
عرض آ مختصر، ڪجهه ته مُرڪي نِهار.

تنهنجي ڪاوڙ اکين تي اتم اي پرين!
ايترو ڪر مگر، ڪجهه ته مُرڪي نِهار.

ڏينهن سارو رُسي شُوم ٻڌجي نه هَل،
ڪنهن مهل، ڪنهن پهر، ڪجهه ته مُرڪي نِهار.

سو سوالي نه آهيان جو لالچ رکان،
هڪ نظر هيڏي ڪر، ڪجهه ته مُرڪي نِهار.

ڪنهن ڏهاڙي ڪمي، پنهنجي مدهوش جي،
ڪا اچي لهه خبر، ڪجهه ته مُرڪي نِهار.

جيبي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر
www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پاڻ کان ڪر نہ تون پري جانِي،
توسِوا ڪين تي سري جاني.

ڪا گھڙي پل بہ تون نٿو وِسرين،
ياد آهين ذري ذري جاني.

دل تہ ڏاڍي اُتامري هئي پر،
وئي اچي عشق جي اري جاني.

دل چري آهہِ چري نٿي سمجھي،
تي رڳو تنهنجي ڪان مري جاني.

اوچتو ئہ متان وڃي نہ ڪري،
ساهہُ سُڏڪا ڀري ڀري جاني.

نيڻ راهن ۾ تو وڇايان، اچُ،
قرب مدهوش تي ڪري جاني.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

بُلبلِ بيتاب سامهُون گُل هجي،
منهنجي ليڪن روبرو زيبُل هجي.

خلد بهتر آ مگر اُن ۾ هلي،
چيز ڏيکاريو جا هُن جي تُل هجي.

روڪجي سگهندس نه تنهنجي روڪ سان،
توکي اي دنيا مٿان ڪا پُل هجي.

هُن جي وارن سان ٻَڌو وينو هُجان،
هُو هجي، گيسُو هجي، ڪاڪُل هجي.

مانِ جدا هُن ڪان نه هُو مُون ڪان جدا،
دلربا جي دل سان دل واصُل هُجي.

گهر هجي يا شهر تنهنجو يا ڳلي،
عاشقي مدهوشَ جي جو هُل هجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

يـار جـي ڳـلـي ساهمُـون آئـي،
واهـ تجـلـي سـامـهـون آئـي.

پـيـاسـن نيڻن هيـئـن فـرمـايـو،
پـلـي پـلـي سـامـهـون آئـي.

ڏسندي، ڏسـنـدي، ڏسـنـدي، ڏسـنـدي،
دل کـي تـسلِـي سـامـهـون آئـي.

هُـوءَ آئـي تـان ذات خـدا جـي،
هُـن سـان رلِـي سـامـهـون آئـي.

سـوچـا هُن کـي ڏسندو جنهـن کـي،
دنـيـا دَلِـي، سـامـهـون آئـي.

هوش اجـا مدهـوش بچـي کـيـئـن،
قـدرت هـلـي سـامـهـون آئـي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجو رُخِ انور چُمان ۽ صورتِ اطهر چُمان،
هيڪر چُمان، ٻيهر چُمان، ٽِيهر چُمان، هر هر چُمان.

چاهت وڏي دل ۾ رکي، توکي چوان تو ڏي چُمڻ،
لب سربسر، شهد و شڪر، شيرين تر ڪوثر چُمان.

اي خوبرو ڏي آرزو پوري ڪرڻ، مون کي نہ جَهل،
لتڪيل اِهي، شهَمور ڪارا وار ڪارِيهر چُمان.

دل جا ڌُٽي، اکڙيون ڪٽي، ڏاڙو هٽي شرمائجڻ،
تُنهنجي انهيءَ ڪاريگري جا مَنڊَ ۽ منتر چُمان.

منهنجا پرين، جاتي رهين، ٿهلين ٿلين سو گهر سچو،
آڱر چُمان، پيتيون چُمان، دريون چُمان ۽ در چُمان.

مدهوش آهيان مونجهه ۾ چا چا چُمي چا چا چُمان؟
هيڏانهن چُمان، هوڏانهن چُمان، چوطرف مان چوڌر چُمان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

👁👁

ڪڏين تو سينڌ ڪار وارَ چيري،
وڄهين تو دل کي آرو پار چيري.

هٽائين زلف منهن تان تو، ائين چڻ،
ڪِنوَڻ تي جُهڙَ جو ڪارو نيار چيري.

بلاشڪ هيءَ وڄي سينو ڳِيا تي،
پلي نڪري نظر جو وار چيري.

ڪمال آهي نِگاهُن ڪان اڳيئي،
پِرُونءِ جي تيز تي تلوار چيري.

جگر چيري ته پل چيري نه جهلجان،
هيڪر چيري، وري بيهار چيري.

مٺا مدهوش جي دل ۾ رهي پَئُ،
حجابن جي اِها ديوار چيري.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وار ڇـهـري تـــي وڇـائـي تـــي ڇـڏيـن، او جـانان،
رات ۾ ڏيـنـهـُن لِـڪـائي تـي ڇـڏيـن، او جـانـان.

خـاص خـوشـبـوءِ پـريـا ٻـولَ تـي ٻـولـين اهـڙا،
چڻ تـہ ڪـي گُل ورهـائـي تـي ڇڏين ، او جـانـان.

تـو ڪــريـان عـرض مُـلاقـات تـہ تـون شـرمـائـي،
ناز مـان نيـڻ جُـهـڪـائـي تـــي ڇـڏيـن، او جـانان.

جـي رُسـين تـي تـہ مران تـو، جي کِلين تـي تـہ وري،
مـوت مُـئي کـان بـہ بچـائـي تـي ڇـڏين، او جـانان.

فـڪـر ڇـالاءِ سـو دنـيـا جـو ۽ عـقـبيٰ جـو ڪـري،
جنهن کـي سـيني ۾ سـمـائي تي ڇـڏين، اوجـانان.

تُنهنجي دِرشن جي ڪرامت کي اجـا ڪيـئن نـہ مـجـان،
مـون کي مـدهـوش بنائـي، تي ڇـڏين، او جـانـان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پيري قدمڙا اڱڻ تي آئين، عنايتن جو ڪمال ٿي ويو،
غريبڙي ڪي ڇڏيئه نوازي، نوازشن جو ڪمال ٿي ويو.

وصال جو جيئن پيام پهتو، بهار سان گڏ گلابَ مهَڪيا،
عجيب تنهنجي اچڻ سان ڪيڏو نه موسمُن جو ڪمال ٿي ويو.

جهان جون بند شُون اورانگهي، اچي اسان وٽ سجڻ تون پهتين،
اهو بہ تنهنجي خلوصُ جو ۽ صداقتُن جو ڪمال ٿي ويو.

نہ تو ڳالهايو نہ مون ڳالهايو، رڳو هوائي ڪِلي ڏنوسِين،
اکين اکين سان الايو جيڪو، اُهو اکين جو ڪمال ٿي ويو.

مريض ڪيڏو مريض هو پر، نِراڙَ تي تو مسيح ٻڌِجي،
شفا جو جنهن ويل هٿ رکيو مس، شفاعتن جو ڪمال ٿي ويو.

ڪريم ٻڌجي مٿان اچي اڄ، ڪريم اهڙو ڪرم ڪيو جو،
مٿال ڪان پيي وڏيڪ مدهوش قسمتُن جو ڪمال ٿي ويو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڏٺو جنهن مهلقا توکي، وڃيو پئجي سو وهوا ۾،
عجائب دلفريبي آهِ تنهنجي روءِ زيبا ۾.

نه نرگس ۾، نه موتيو ۾، نه مگرو ۽ چنبيليءَ ۾،
سندءِ رُخسار جهڙي ڪين آ، لالاڻ، لالا ۾.

انهيءَ شيرين لب جهڙو مٺا ميناج ئي ڪونهي،
نه ماکيءَ ۾ نه مصريءَ ۾، نه شربت روح افزا ۾.

خدا خوبيون بڻايون جي سيئي تو ۾ ڏٺم سهڻا،
زياده خوبتر توکان، ڪوئي ٿيندو پلا ڇا ۾.

خُمار آلوده اکڙين سان، ڪرين مخمور تو ماڻهو،
خمار اهڙو نه اي محبوبَ هوندو جامِ صَهبا ۾.

رڳو مان عاشقِ مدهوش ناهيان آسري تنهنجي،
هزارين آسري تنهنجي جيئن ٿا يارَ دنيا ۾.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دل سان دل جو رابطو جيڪر، سڌو رهندو اچي،
تنهنجي منهنجي درمَيان چو فاصِلو رهندو اچي.

تون رُسي پرچي پوين، پرچي وري مون کان رُسين،
ريت اهڙي عشق جو هيءَ سلسلو رهندو اچي.

ڪا تہ نسبت آهہِ توسان، ڪوتہ رشتو آ ڳنڍيل،
ورنہ مونکي هيِترو چو آسرو رهندو اچي.

ڪير تو هُن کي چوي تون اورتي آ ڪجهہ وڌي،
خوش رهي پنهنجي جڳهہ تي پر سچو رهندو اچي.

غير جي مؤجود گيءَ ۾ آ ملي سگهبو نہ مُور،
پل تہ ڪيڏو ئي ڪٽي ڪو ويجهڙو رهندو اچي.

آرزوُ مدهوش جي لب تي اچي موٽِي وجي،
حسرتِ اظهار جو سارو مزو رهندو اچي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڳالهہ ڪائي نہ ڪوڙي ڪَسارِي ڪجي،
گفتگو صاف سهڻي ۽ پيارِي ڪجي.

جنهن گهڙي وات مان لفظ جاري ڪجي،
عيب جوئي بجا پرد يداري ڪجي.

ڪنهن ڏکويل جي زخمن مٿان هٿ رکي،
ڪين ڪنهن شخص جي دل ڏُکاري ڪجي.

ڪنهن بشر جون اوڻايون پوڻايون ڏسِي،
بُردباري ڪجي ۽ ستارِي ڪجي.

تنگ نظري ڇڏي، دل ڪُشادي ڪري،
درد ياڻي تجي، غمگساري ڪجي.

ٻولُ جيڪو ڪجي، قول جيڪو ڪجي،
پنهنجي ان قول جي پوئواري ڪجي.

مست الست مدهوش تي پيار ۾،
پيار ئي پيارَ جي آبِياري ڪجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجي دَر تي ڏِجي ڏِجي ٿو اچان،
شهر جا سُوس کان لِڪي ٿو اچان.

عشق منهنجي جو هيءَ ڪمال آهي،
لوڪ جي ٽوڪ پئي سَهِي ٿو اچان.

تو رهي بر خلاف شهر سڄو،
آءُ مجبور تي، تڏهن ٿو اچان.

ڪوئي احساسُ ڪر مُسافر جو!
ڪيترين منزلون هٽي ٿو اچان.

اوترو ميڻُ تِي، وري ٿو وڃان،
جيترو دل ڪري پَڪِي ٿو اچان.

شال مدهوش ڪي قبول ڪرين،
تنهن ڪري پَرَ وري وري ٿو اچان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪُهه ڪُهه تہ پلي پيو ڪُهہ اي يار تي ڪاسائِي،
تڪبير وَهائيندي، پرواهہ نہ ڪر ڪائي.

گردن تي رکي ڪاتي هٿ نار پلي پنهنجا،
وٺ پنهنجو مزو ماڻي، مونکي بہ ڏِي سَرهائي.

جو ساههُ اجايو آ، سو ساههُ سجايو ڪر،
ڏي پنهنجي هٿن سان ڪا، تازائي توانائي.

محبوبَ تنهنجو هوندو مُرڪڻ تہ الائي ڇا؟
تي تنهنجي لڱي مون کي، ڪاوڙ بہ مَسيحائي.

هن عشق جي آدابن جو دستور عجب آهي،
ڪو شخص تماشو آ، ڪو شخص تماشائي.

مدهوش ڪي مارڻ جي تڪليف نہ ڪر سُهٽا،
قربن ۾ ڪُسي ويندو، ڏيڪار نہ ڏاڍائي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

او پرين پيار ضروري آهي،
زندگي ورنه اڌوري آهي.

ويهه سامهون ته ڏسائين وينو،
يار منهنجي مجبُوري آهي.

رُوح جي آ تهه تائين پهتي،
گهور جيڪا به تو گهوري آهي.

ٻولَ ڪي ٻول ته هٻڪار تئي،
تنهنجي ٻولن ۾ ڪَٿُوري آهي.

ڪالهه مدهوش سان اک اٽڪايئه،
اڄ ٻنهي جي مشهوري آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

انهــيءَ ڳـالهہ تــي آهہ مَتو ڦري ويــو.
جي، مون سان سچو هو تہ پو ڇو ڦري ويو؟

زمانـــي جو اهڙو ڪو چرخو ڦري ويــو،
عـزيــزن جو ساروئي حــلقو ڦري ويـــو.

ڏئي آســرو آ، نــہ هــڪــڙو ڦــري ويــو،
مگر اڄ تہ ويـڙهـــي جو ويڙهــو ڦري ويو.

محـبت جـو مضـبوط رشتـو ڦــري ويو،
تہ قسمت جي ليڪن جو نقشو ڦــري ويـــو.

پـــراوَن جـو اي دوســت ارمـان ڪــهــڙو،
اتــم ڏک اهـوئـي جـو پنهـنجو ڦري ويـو.

رڳو منهنجي سامـهـون سـرعام گذريو،
الائـي ڇو ماٺهــن جو چهرو ڦري ويـو.

ملائــي اکيون يار سان سوچجي ڇـو؟
تہ ڪهڙو نهـي ويو ۽ ڪـهـڙو ڦري ويـو.

مَسين ساھُ مدهــوش پيو حوصلـي ۾،
جڏهن ڳوٺ هُــن جي ڏي رَستو ڦـري ويـو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پـــيـار جي ديس جو پکـــي آهـــيان،
بـــي رحــم ديــدَ جو ڏکـــِي آهـــيان.

ڪا گـهـڙي ڪــن تـہ ڏينمَ ساهہ ڪــٽڻ،
تـڪـجي پيو پَــرَ، هـٽــي هـٽــي آهيان.

بيــــو تـہ ڪجهـہ پي نٿـو گهُران توکـان،
پـــيار ڏي، چيز پـــيارَ جـــي آهـــيان.

ڪـيـن مـِـونـڪـــي اُڏار تـــاڙِي هـٽــي،
تـــو جـــيان مـان بـہ عـارضـِــــي آهيان.

حـال مـدهـــوش جـو پُـــڇـو چـا ٿـا؛
ڪـيـنـڪـي هوس، ڪـيـنـڪـِي آهيان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

منهنجون يادون تنهنجو پيڇو هرگز ڪين ڇڏينديون،
هڪڙي ڏهاڙي تنهنجي دل ۾، پنهنجي جاءِ اڏينديون.

جاڏي ويندين تاڏي توسان همسفريءَ ۾ هونديون،
هلندي هلندي دامن پڪڙي، سارا سور سلينديون.

ديس رهين پرديس رهين، جاتي هوندين تاتي،
توکي ڳولي ڦولي لهنديون، چمبڙي پير جهلينديون.

آڏي مانجهي شام سويري، تهه سياري اونهاري،
ويهندي اٿندي گهمندي ڦرندي، هاسيڪار سڏينديون.

ترڪ ڪري ڪُل محلاتن جا آڳنڌ ۽ اڱواڙا،
تنهن جي دل کي ڇُهنديون پائي، جاني جاڳائينديون.

تُنهنجي گل ڦل جهڙي مَن ۾، مدهوشيءَ سان مدهوش،
جِتن جتن ڪيڏڻ اينديون، تِتن تِتن راحت ڏينديون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

👁👁

نازدار، نامورَ، ناز مان نقاب ڪڻ،
آءُ آمهون سامهون اچ هٽائي حجاب ڪڻ.

اي سخي وصال جو ڪول در تہ ڪُجھہ ڏسان،
خير ۾ نہ دير ڪر، هيءُ وڏو ثواب ڪڻ.

دل ڪَٽُور جي وجي، روح واسجي وجي،
نرگسي نِگاھہ ڪڻ، غم ڪُشاَ گلاب ڪڻ.

سنگ دل او صنم ايترو نہ شوخ ٿي،
توروڙو نشيلڙا نيڻ لاجواب ڪڻ.

پيار جي حضور ۾ پيار، پيار، پيار پڙهہ،
پيار سِکُ ۽ پيار لِکُ، پيار جو ڪتاب ڪڻ.

وجد ۾ بدن اچي، شوق مان نچي ڪُڏي،
جلد ڪر او جلد ڪر چنگ ۽ رباب ڪڻ.

نِينهن جو نشو گھٽو، آ گھٽو گھٽو گھٽو،
جام پراچا بہ مدهوش ڪر، شراب ڪڻ.غم

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آ تـــہ نــيڻن ۾ رکـــي چڏيـــائـــيـــن،
پنهنجي سينـي سان سبِـــي چڏيائـيـــن.

ايـــترو يـــار چُمي چڏيـــائـــيـــن،
کـــا بـــدن جي نـــہ وِتـــي چڏيائين.

لـوکساري کـــان لِکائـــي تـــوکـــي،
ساهَ پنــهـنجي ۾ وِجـهي چڏيـــائـين.

توکـي ياکُر ۾ کـــري سـوگـهو سُکَ،
پنهنجي بانهُــن ســان ٻَڌي چــڏيائين.

جي هــجي وَس ۾ مُــقـــدر مُــنـهـنجي،
پــنـهــنجي قــســمت ۾ لِکي چڏيائين.

گهر ٻہ مدهوش سچو گهورَ کـيائين،
هــيءَ حياتـــي بـــہ ڏئـــي چــڏيائيــن.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سِرَ لڳي سهڻي سڄڻ سان سِرَ لڳي،
دل جي دلبر، من جي مَن سان سِرَ لڳي.

جن هٿن سان هانوَ جي ويجهو ڪيئين،
تن مسيحائِي هٿن سان سِرَ لڳي.

وار ڇوڙي مون مٿان تو ڇانوَ ڪئي،
تُنهنجي وارن ۽ وَرن سان سِرَ لڳي.

تون جتان پي مور جان آئين وئين،
تن دڳن ۽ پيچرن سان سِرَ لڳي.

تا لڳن ماکي ۽ مِصري کان وڌيڪ،
چاشنِي جهڙن چپن سان سِرَ لڳي.

يار آ مدهوش منهنجو سانوَرو،
تنهنڪري ڪُل سانوَرن سان سِرَ لڳي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ٻچي، شهباز نيڻن جا، ڪسي دل ويا ڪٽي آهن،
ميخُون مضبوط محبت جون سڄڻ اچ ويا هٽي آهن.

ڪيان هيءَ حال مان ڪنهن سان، چوان ڪنهنکي، وڃان ڪاڏي،
متيون منهنجون ڪسي ساريون، سَتي، سڪ ويا گهٽي آهن.

سوا سڄڻن جي هاٽي ڪُجهه، نٿو جڳ ۾ وٺي جيڏيون،
اديون ڙي هيءَ عجيب اهڙا، تہ دل ڪي ويا وٺي آهن.

نہ مان هڪ پر، آئينو خود مٿن مفتون ٿيندو آ،
جڏهن آئيني جي سامهون اچي ڏيندا ڦِٽي آهن.

سڪايل جي اچا ويتر ٿي سِڪ سَرهي ٿي پوندي آ،
سيني ۾ سُور لائيندا، جڏهن ڪا سانوَٽي آهن.

رڳو تون ئي تہ ناهِين جو، ڪرين ٿو درد جون دانهون،
ڪيئي مدهوش محبوبن جي پيرن جي پَٽي آهن.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جا، نشاني يار جي، يار جي آ پارَ جي،
سا رکيم سيني اندر، سُوڪڙي سردار جي.

هجر جي سورن ڪيون، سَوَ سوراخون ساهہ ۾،
ناهہِ سيني منجهہ رهي، ڪا وِتي هڪوار جي.

ايم بي بي ايس کي چو وٺي آيا آهيو؟
بي خبر کي ڇا خبر، عشق جي آزار جي.

هي دوائون ۽ سُتيون، سڀ ڪٽي واپس وڃو،
آ طلب تَن کي گهٽي، جاني جلويدارَ جي.

دل ڏيڻ تو ڙي وڻڻ ناهہ سستي دوستو،
هيءَ مهانگي چيز آ برهہَ جي بازار جي.

ٽي نہ ماندو ايترو، غم نہ ڪر مدهوش ڪو،
سار لهندو سر بسر، موڻ بُري بدڪار جي.

Scanned with CamScanner

جيتري مون کان خطا ٿيندي آ،
اوتري هن کان عطا ٿيندي آ.

هوڏهُون نه نه مگر هيڏاهُون،
التجا تي التجا ٿيندي آ.

ها، غنيمت آ غنيمت آ، سا،
يار کان جيڪا، جفا ٿيندي آ.

هڪ نه پر هُن جا هزارين ٿورا،
جو اکين سان ها ۾ ها ٿيندي آ.

ڪنهن محل خوش، ڪنهن محل ڪاوڙ ۾،
پئي نوازش ڪانه ڪا ٿيندي آ.

تو رهان مدهوش مدهوشيءَ ۾،
چو ته روزانو پُڇا ٿيندي آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

قٽــيءَ ساڻ دلبر، نـــہ جاڳـاءِ هـر هـر،
اهــي نانگ كـارا، كاريـهر كاريهر.

بــي پيرن چيپرن كي كنهنجو لڳي تـو،
نـہ انـتر، نـــہ منـتر، نہ جادو نـــہ جنـتر.

هي اڻ موت اڻ جهل، سِياهيءَ ۾ وِهنتَل،
وڙهڻ لئہ اچن تا، كنيون كست مان كر.

كڏهن سيني آڏو، كڏهن ير كُلهي تي،
كُڏن تـا، لُڏن تـا، وجــهي ونگَ وَر وَر.

پكيڙين تـــہ بستيءَ مٿان چانوَ چانئـِـين،
جي كـولِين تہ ڍكجي وڃي تـو سڄـو تر.

بچايان بچايان جي كـــوشش كـريـان،
وڃـان قـيـد ٿـيندو تـو مـدهـــوش ويتر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهجي رُخ تي، جڏهن زلف سِيَهَ برهم نظر آيو،
اونداهي رات وانگر آ، سڄو عالم نظر آيو.

نقابِ رخ هٽائي ڇڏ، متان راهي وڃن يُلجي،
اڳيئي عشق جو آ پيچرو خم خم نظر آيو.

جتي محبوب سائين جو نظر نقشِ قدم آيو،
اُتيئي واعظا! سجدو مون کي لازم نظر آيو.

فضا، ناشاد عاشق جي مُقدر تي رُني هوندي،
تڏهن آ برگِ گل تي، قطرهء شبنم نظر آيو.

ڪڏهن موجِ مُسرت آ، ڪڏهن طوفان آ غم جو،
محبت ۾ عجب جذبات جو عالم نظر آيو.

تني هر هڪ سهارو ويو، جتي مدهوش ڪان يارو،
غم دِلبر اُتي همراز ۽ همدم نظر آيو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دردن جو دل ۾ ديرو، سُتري تہ ڳالھہ ناهي،
ويھِي ڪجي نبيرو، سُتري تہ ڳالھہ ناهي.

آخر علاج ڪھڙن ڪھڙن ڦٽن جو ٿيندو،
اندر آ ٻيرو ٻيرو سُتري تہ ڳالھہ ناهي.

هڪڙو زخم هجي ها، شايد ڇُٽي وڃي ها،
رڳ رڳ ۾ آهِ چيرو، سُتري تہ ڳالھہ ناهي.

زندان ڪو هُجي ها، آزاد ٿي سگھان ها،
زلفِ سيہ جو گھيرو، سُتري تہ ڳالھہ ناهي.

وس ۾ هُجيم جيڪر آتش اُجھايان دل،
ٻَنِ ۾ جلي ٿو جيرو، سُتري تہ ڳالھہ ناهي.

مدهوش لُڙڪ پنھنجا لوڪئون لِڪايان ڪيئن،
ڊاهَڻ غمن جو پيرو سُتري تہ ڳالھہ ناهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هر هر نوان ڪريـن ٿو، جي ناز ايندي ويندي،
مارن اهـي تا تنهنجا، انـداز ايـندي ويندي.

آخر بچي بـچي پي ڪهـڙي طـرح بچي دل،
اکـڙيـن سندا بَچين ٿو شهباز ايندي ويندي.

احوال عشق جي ۾ بئي جو قـصور ڪهڙو،
ڪـولي وڌا نِگاهُـن سڀ راز ايـنـدي ويندي.

هڪـڙو فـريب پنهنجـو پُورو ڪري وري پيـو،
نئين سر ڪرين ٿو پيهر آغاز ايـندي ويندين.

مـدهـوش نـاز وارن آڏو تـوڪـي جُڳائِـن،
آزيـون، نيازَ، منتُون، ايلاز ايـنـدي ويـنـدي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آسان مٿان سمجھو تڪبير محبت جِي،
مهميز جهليندا ڪي، مهمير محبت جي.

ڪجھ رنگ رياضت سان ڪُجھ ڪلڪ تصور سان،
شب روز چٽيان وينو، تصوير محبت جي.

آهُن ڪي ڪيان باهر، هِن هُن جي اِگيان ليڪن،
ڦٽڪڻ بہ نٿي بخشي، زنجير محبت جي.

قدمن ۾ اچي هُن جي پيو ڪنڌُ ڪرِي منهنجو،
اهڙي تہ وِهي ويئي شمشير محبت جي.

مدهوش انهيءَ دل جي اُميد ڏنم روشن،
جنهن دل جي مٿان آهي، تنوير محبت جي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪيئن رات جدائـي ۾ گذري اي يار پيارا ڳالهہ نہ پُڇ،
اَندوهہَ سندي هن عالم جي اي دوست خدارا ڳالهہ نہ پُڇ.

مون رات سڄي تڙپي تڙپي او جانب جاڳي گهاري ڇڏي،
ڇا حالت هئي ير توکان سوا دلدار دُلارا ڳالهہ نہ پُڇ.

پلپل ۾ پيا تي پور سوين، سوداءَ سوين ۽ سور سوين،
ڪيڏو نہ رهيا، منهنجي قسمت جا، گردش ۾ ستارا ڳالهہ نہ پُڇ.

هيءُ جيءُ جُڪايل جُڪندو رهيو ۽ نيڻ اٿين تي صبح ويو،
ڪهڙا نہ ڏنا، مون وس آهر، هن دل کي سهارا ڳالهہ نہ پُڇ.

مدهوش اکين کي پرچائيندي، مون ڪين گهٽايو سرچائيندي،
تہ بہ ڪين رهيا، ساري رات رُنا، هي نيڻ وچارا ڳالهہ نہ پُڇ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

👁 👁

تن من ۾ سچڻ سار سندي تار لڳل آ، هئي تار لڳل آ،
جا تار لڳل آهي لڳا تار لڳل آ، هئي تار لڳل آ.

هڪ سهڻو سوايو پيو سينگار ڪرين تو، وهواهه وٺين تو،
مخمور نظر ڌار ڪجل ڌار لڳل آ، هئي تار لڳل آ.

دل چاڪ جگر چاڪ، چٽل جان به ناهي، ارمان به ناهي،
سِيني ۾ سڌي ناوڪِ خمدار لڳل آ، هئي تار لڳل آ.

ڏي رقص ڪرڻ عاشقِ ناشاد جي ڌڙ ڪي، تڙپي ته پيو تڙپي،
ڦٽڪي ۽ لُڇي چو نه جو آزار لڳل آ، هئي تار لڳل آ.

هيءَ زلف گرهه گير جو چاتيءَ تي لُڏي تو، سيني تي ڪُڏي تو،
سو مارُ مٽيادار خبروار لڳل آ، هئي تار لڳل آ.

هِن حُسنِ خداداد جي تعريف ڪريان چا، تصوير چٽيان چا،
مدهوش عجب جوڙ ۽ جِنسار لڳل آ، هئي تار لڳل آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جنهن کي بہ جدائي جو آزار لڳل هوندو،
سو شخص سچو سارو، سورن ۾ وَتل هوندو.

تڙپڻ جو سبب يارو مون کان تہ پُڇو کهڙو،
پل ڇيري ڏسو دل کي کو تير کُتل هوندو.

جنهن کي بہ لڳيون نوڪون هِن نينهن سنديون هونديون،
سو، پنهنجي خيالن ۾ هر وقت ٻُڏل هوندو.

پُڙ پُڙ تي رکي پينهين، جنهن جان ڇڏي پوري،
کيڏو نہ پکو ماٺهو پَٿر جو نهيل هوندو.

تو دل ۾ ڇوان دانهيان، پر دانهن نتي نِڪري،
دانهيندو اُهو کيئن جو قربن ۾ کُٺل هوندو.

محفل ۾ ڇيو ماٺهن هِي پولَ ٻُڌي منهنجا،
مدهوش جگر کوري، لِکيو تو غزل هوندو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪَٿيان ڪهڙي سڄڻ جي مهرباني،
مٺي ماٺو مڪڻ جي مهرباني.

ويندي ويندي وري گردن ورائي،
بيهي ٻيهر ڏسڻ جي مهرباني.

ڪٽي نظرون جُهڪائڻ جي عنايت،
کلي مُنهن کي ڍڪڻ جي مهرباني.

ادا سان وات ۾ آڱر دٻائي!
الا، اُف اف چوڻ جي مهرباني.

مِلي ويو ڄڻ ته ڪوئي آب ڪوثر،
انهيءَ مُرڪي ملڻ جي مهرباني.

اگر لاهي ته ڪيئن مدهوش لاهي،
اِها قدمن ڀرڻ جي مهرباني.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جا بہ ٿي، جيڪا بہ ٿِي، هڪ توکي ٻي مون کي خبر،
توکئي توکي ڦٻي هڪ تـوکـي ٻي مـون کي خبـر.

هِـــن اڳيان يا هُـــن اڳيان، ڇـا لئہ پلا واوا ڪـجي،
ڳَالھہ هيءَ ناهي ڪبي، هڪ توکي ٻي مـون کي خبر.

تي مـتـان تنهنجـي پوي رسوائي سـهـٽـا، تنهنڪري،
دل جي دل ۾ ئي رهي، هڪ توکي ٻي مـون کي خـبـر.

وقت جي سمجهي رَوِش، مون پنهنجي دل کي هيئن چيو،
مـاٺ ڪر اي دل چري، هڪ توکي ٻي مـون کي خـبـر.

ڪنهن چيـو مدهوش آهـي، ڪنهن چيـو آهي چريو،
ڳالهہ ڪيئن آهي سهي، هڪ توکي ٻي مون کي خبر.

جي آهيان تان سڀ ڪجهه آهيان،
پر جي ناهيان ڪجهه پي ناهيان.

هُو ته اُهو پر مان به اُهوئي،
پاڻ کي پاڻهئي پاڻ تو چاهيان.

هيءَ پي پنهجو، هُو پي پنهنجو،
ڪنهن سان، ڪنهن سان سينو ساهيان.

پل ڪن وارو واءُ جو جهَئونڪو،
هستي کهڙي آءُ جتايان؟

خاڪي بندو خاڪ جو پُتلو،
ڇا جي ذات زمان سڏايان.

سڀ ڪجهه پنهنجي لاءِ ڪريان تو،
ناهيان توڙي وينو ڏاهيان.

مدهوش ازل کان آهيان اُن جو،
پنهنجي کي تو پنهنجو پانيا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

بيداد جي اڳيان وجي، فرياد ڇا ڪجي؟
دردن جي داستانَ جي رُوداد ڇا ڪجي.

نه آرزوُ رهي، نه تمنا نه ڪا خوشِي،
ويران دل جي بستي ڪي برباد ڇا ڪجي؟

پنهنجن هٿن سان پاڻ کي پَٽي ڪنبَ هُن ڇيو،
”اهڙي پکيءَ کي قيد مان آزاد ڇا ڪجي؟“

جا تي زبان بند رکڻ لازمي هجي،
اُن در تي دانهن اي دلِ ناشاد ڇا ڪجي.

مدهوش ڪي بنائي ديوانو، سڄڻ ڇيو،
هن کان وڌيڪ بيو ستم ايجاد ڇا ڪجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پيار جو دستور آهي، جو به لائي سو نيائي،
تنهنڪري هرڪوئي سمجهي پيچ پائي دل لڳائي.

نيت منهنجي سادگيءَ جو فائدو ورتو زماني،
هر جفا ڪئي هر قدم تي، آزمائي آزمائي.

حال پُڇ دل جي لڳيءَ جو، درد جي ڪنهن آشنا کان،
بي خبر وٺ آهِ سگهي "هائي، هائي هائي هائي".

اي عزيز و غمگسارو، راز پرور رازدارو!
مون اُداس و غمزده کي، غم تو ڪائي، ڪو بچائي.

پيچ پائڻ بعد توکي، چُپ چڱي هئي، چُپ ڪرين ها،
رازُ اي مدهوش کولي، تئي ڇڏيو خود کي وڃائي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آ، پهتي جڏهن درشن جي هوا،
وئي ڏُور ڀڄي، دردن جي هوا.

سِراندي ڏنل ٻانهن کان وڌيڪ،
محلن جي نڪي پينگهَن جي هوا.

آ، ڏينهن تتو، جُهڙ وانگي،
جنهن ويل گُهلي زلفن جي هوا.

جنهن وقت لنگهين تو شهر وٽان،
راحت ٿي ڏئي، رستن جي هوا.

ديوار سنڌءِ جي ڇانوَ اِئين آ،
بُلبل کي جيئن گلشن جي هوا.

مدهوش مران تو روز مگر،
ٿِي ساهہُ وجهي دامن جي هوا.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نئين رنگ جا ڪپڙا پائي، هيئن پانهن نہ لوڏي هل،
ماڻهن جي دل هرڪائي، هيئن پانهن نہ لوڏي هل.

نظرينڊڙ نظرون لڳنديءَ، جيڪي گهائي وجهندئي،
ايڏو چهرو چمڪائي، هيئن پانهن نہ لوڏي هل.

ان ڪجلين ڪجلين ڪارين، جادوگر اکڙين ۾،
ڪاجل جي ڏار لڳائي، هيئن پانهن نہ لوڏي هل.

ڪارن ڪارن وارن جا، ويڙهاڪا ڪاريهر،
چاتيءَ مٿان لٽڪائي، هيئن پانهن نہ لوڏي هل.

هي ڦُولاريل گل ڦل سَرهيون، توڪان شرمائينديون،
سُرها سرها تيل لڳائي، هيئن پانهن نہ لڏي هل.

هن ساري شهر جا ماڻهو، مدهوش مثل ٿيندا،
اهڙو پاڻ سجائي، هيئن پانهن نہ لوڏي هل.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

کوشش هزار بار ڪريو، هُو رُسي نٿو سگهي،
مجبور ٿي سگهي ٿو مگر، هيئن کُسي نٿو سگهي.

دنيا گنهگار سڏي، تهمتون ڀلي هڻي،
پرهيزگار شخص جو دامن پُسي نٿو سگهي.

تقدير جي لکئي ڪي، ڪرڻو قبول پوندو،
”آهي جو ليک ۾ اُهو، هرگز کُسي نٿو سگهي“

ڪيڏا ڪٽي او يارو! طعنن جا تِير ڇوڙيو،
پر پيار جي پکيءَ جو پَرُ ڀي ڪُسي نٿو سگهي.

مدهوش سان هزارين، حيلا ڀلي هلايو،
ڪو قرب ۾ ڪُهي ته مجال هُونءَ ڪُسي نٿو سگهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دل تڏهن تي نچي نچي،
اڄ دلبر تو اچي اچي.

سهڻي ساجن کان خوش خبري،
آندي قاصد سچي سچي.

سالن کان پوءِ عيد ٿئي ٿي،
سور نه هڪڙو بچي بچي.

منهنجي جيڏيون محبونِن سان،
ڪائي محفل مچي مچي.

آهي مُتي مدهوش مُبارڪ،
تر ۽ ڪاچي ڪچي ڪچي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

چرئي ڪـي نـہ چاڙِي چَڪـائـي ڇڏين ها،
نـہ هـرگز ديـوانـو بـنـائـي ڇڏيـن هـا.

محبت جو ڏاڳو، ڪچو ٿي، جي سَمجهئي،
وِچـڻ ويـل سيـڪجهـ ٻُڌائـي ڇڏيـن ها.

اگـر عـيـب مـون ۾ ڏنـو هـوءِ ڪـوئـي،
گُهـرائـي اُتيئي ڪـمائي، ڇڏيـن هـا.

لائـي نينـهُـن تـوسـان، نِيـايو نہ هُـر جي،
حـيـاتي جـو لِيڪو ڇُـڪـائـي ڇڏين ها.

جي هاڻي بہ سمجهين ٿو پ[illegible]جو تون مون کي،
تـہ سيني سان مدهـوش لائي ڇڏين هـا.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ساھُ سوگھو سورھئين سِينگار تنھنجا ويا ڪري،
دل کي ديوانو چريو ديدار تنھنجا ويا ڪري.

لب لڳا مرجان کان ۽ ڏند موتين کان وڌيڪ،
لال کي ليزم سچڻ رُخسار تنھنجا ويا ڪري.

مون ڏنو اھڙو نہ ھو وھنوار ۽ واپار سگھت،
جنھن نموني نيڻ ڪاروبار تنھنجا ويا ڪري.

قيد ۾ قابو ڪين تيو ھوندو ڪڏھن قيدي ائين،
جيئن مُقيد زلف خم خم دار تنھنجا ويا ڪري.

تنھنجو ديوانو رڳو مدھوش نا ھي دلربا،
جڳ چريو جنسار جلويدار تنھنجا ويا ڪرَي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڏي ڇڏي واعظ، اهو جهيڳڙو نفي اثبات جو،
آهِ مونکي حوصلو، پنهنجو نه پنهنجي ذات جو.

ڪجهه نه ڪجهه اهلِ جُنون، سمجهن ته سمجهي تا سگهن،
جو حقيقت ۾ نهان آ راز موجُودات جو.

خاڪ آدم رُتبهء لولاڪ تائين ڪيئن پُڳي؟
ڪو ته آهي دوستو رشتو صفات و ذات جو.

هوش رخصتياب ٿيندا ڪيئن نه آخر مُحتسب!
جام ٽڪرايا وڃن تا ميڪدن ۾ رات جو.

دوستو ميخوار آهيان، ڇيڙيو ذڪرِ شراب،
بابُ کوليو ساغر و مينا جي موضوعات جو.

داد ڏيندا ڪيترا مدهوش ڪي اهلِ سُخن،
”قدر ٿيندو قدردان وٽ، عشق جي جذبات جو“

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

واهه جو ڪانءُ هٽي ويو پَهرين پيري سان،
چڙ تہ ڪو ساهه ڪڍي ويو پهرين پيري سان.

پُورُ پرپُور ڏنئين، چُور ڪندڙ سُور ڏنئين،
ڇا ڇوان ڇا نہ ڏِئي ويو پهرين پيري سان.

ماهہُ تي پاهہُ چُڪو، ساٿُ ڇڏي ساهہُ چُڪو،
اهڙو آڙاهہُ مچي ويو، پهرين پيري سان.

صبح سوچُن ۾ رهيس، شامَ خيالن ۾ گُم،
سارو آرام ڪٽي ويو، پهرئين پيري سان.

هاءِ مدهوش جو مدهوش بہ ويو، هوش بہ ويو،
هوشِياري بہ وني ويو، پهرئين پيري سان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تُنهنجا نيڻ جُهڙالا آهن،
آب حيات ۾ آلا آهن.

اڄ تہ پيري ڏي امرت پيالا،
منهنجا حال اُبالا آهن.

اندر ۾ آهون ۽ لب تي،
لفظ "الا لا، لالا" آهن.

ايڏا ڪنهن جا ناهن جيڏا،
تنهنجا روپ نِرالا آهن.

هيڏانهن ويچاري هڪڙي دل،
هوڏانهن سوَ سوَ ڀالا آهن.

مان نہ رڳو پر ماڻهو مرگهہ مَڇيون،
موهہ ڪيا مَتوالا آهن.

مدهوش پرين سي ڪيئن پسند!
جن جي دلين تي تالا آهن.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تُنهنجي چهري کــي چيمر صبحِ غزل،
تنهنجي زلفن کي چيمر شامِ غــزل.

رنگُ گُــل جو تو لــڳــي، نــورِ سَحر،
اک نشيلــي چــڻ تہ اِلــهــامِ غـــزل.

جسم تــي پُــوشاڪ آ اهـــڙي طــرح،
جيئن گــلــن تي آهـــي اِحــرام غزل.

گــفــتگو تــنــهــنجي سندو اندازُ چڻ،
تِــي ورهــائــي، مُطــربــا جامِ غزل.

آهِ ڪـاڏِي دل جـــي پئمانـــي، اُتـــل،
ڇَلڪـــي پــيو مدهــوش پــيغامِ غــزل.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نظر ڪي آ نظر مطلوب ساقي،
نگاهُون ڪڻ نہ تي محجُوب ساقي.

اکين تنهنجين ۾ سڀ ڪجهہ آهہ والله،
نظر جاذب سان ڪر مجذوب ساَقي.

گلابي ڪان گلابي جام پيارج،
عطا ڪر خوبتر ڪان خوب ساقي.

پِيان تو هِن ڪري جو، خود پرستي،
متان مون تي رهي، مغلوب ساقي.

نہ دنيا تو طلب ڪريان نہ دولت،
مون کي ڪوثر جا ڏي مشروب ساقي.

پوي تي زندگي ساري سجائي،
رهي تو سان اگر منسوب ساقي.

نظر مدهوش سان اهڙي ملائج،
ڏسان جنهنکي لڳي محبوب ساَقي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

روبَرو جو روءِ زيبا ٿي چُڪو،
حال منهنجو ڇا منجهان ڇا ٿي چُڪو.

هيءُ تنهنجو مون تي ٿورو گهٽ نه آ،
”درد منهنجو، درد دنيا ٿي چُڪو“

هجر تنهنجي ۾ رُنس اهڙو جو نيٺ،
قطرو قطو گڏجي دريا ٿي چُڪو.

دل ٿي ڇيهون ڇيهُون هڪڙي وارَ سان،
۽ جگر پي پُرزا پرزا ٿي چُڪو.

دم جڏهن مدهوش جو گهُٽجڻ لڳو،
قرب تنهنجو اي مسيحا ٿي چُڪو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وقت ڏاڍيون هنيون لاپڙون چاپڙون،
پر جڙيون ئي رهيون، يار توسان جَڙون.

دل ۾ پيو درد لائي تہ لائي، ڏڙون،
چوڙِيون ٽوڙيون، هانوَ جون ڪيئن هڙون.

تون چوين تو لڪون، پر بُڌاءِ ڪٿ لڪون؟
عشق ڊاهي ڇڏيون، اوت واريون اَڙون.

تُنهنجي در ڪان ٽري، هيڏي هوڏي وري،
بِي گهٽيءَ ۾ وڃي چو ٽِڙون تا پڙون.

ڇانوَ اڪ جي ڇڏي، شهرِ دل مان لڏي،
ساهہُ منهنجو ۽ مان، ڪهڙي پاسي لڙون.

ڪيئن وساري اُهي، هاءِ مدهوش اچ،
جي مليون تو وٽان، ڪالهہ مِصرِي ٽڙون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پيارو پيارو ڏاڍو پيارو، آ يارو انسان.
جو سيرت ۽ صورت وارو، آ يارو انسان.

جيڪو پنهنجي عزت عظمت پاڻ سجاڻي ٿو،
سو هاڪارن ۾ هاڪارو، آ يارو انسان.

جيڪو پاڻ کي ماري، ٻئي جي دلڙي ٺاري ٿو،
ڪيڏو نه اُهو سوڀارو، آ يارو انسان.

ساري سربستي آ سڀ ٽي تخليق خدا جي،
پر ڪو ڪو نيڻن جو تارو، آ يارو انسان.

رنگ نسل جي ڳالهه اجائي، سڀ آدم جو اولاد،
ڪوئي پورو، ڪوئي ڪارو، آ يارو انسان.

انسان ته انسان مگر آ پنهنجو پنهنجو ڀاڳ،
ڪو وَس وارو، ڪو ويچارو، آ يارو انسان.

مدهوش اياڻي ڪي ڪهڙي طاقت جو سمجهي،
جو اسرار الاهي سارو، آ يارو انسان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جاهل تــي ڪــرڻ جان ڪـــي قربـــان اجايو،
احسان فـــرامـــوش سان احســان اجايـــو.

جـــي شـــڪ پـــوي دل ۾ تہ ايمـان اجايـــو،
ايمـــــان ســوا آهہ مسـلـمــان اجــايـــو.

مظلـوم مـتـان ڪـــين جو احساس ڪـري تـو،
انـــســان اهـــو جــڻ تــہ انـسـان اجــايــو.

دل پنهنجي ڪـري پاڻ ئي نـذرانـــو هٿن سان،
چاڪــاڻ تـجــي پــوءِ پــريــشان اجــايو.

هـــيءَ چند ڏهـــاڙن جو جهـان آهہ مُسافــر،
گـڏ وينـو ڪـرين عيش جو سـامـان اجـايو.

جو شخص محبت ۾ صداقت کي نہ سمجهي،
مدهـوش انهـيءَ شخـص جـو ارمـان اجـايــو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پنھنجو لاشو، پنھنجي گردن تي،
تہ بہ مُونجھہ نہ آئي ڪا مردن تي.

رمز ونيون رمدا ويا توڙي جو،
الزام لڳا لک ديوانن تي.

سي منزل پيڙا مور نہ پھتا،
جن ڏيانُ ڏِنو دھمانن تي.

"عشق سفر" جا مايوس مسافر،
ڪار نہ آھي ويھڻ رستن تي.

ھڪ ھڪ تي، ڏھہ ڏھہ تي، سو سو تي،
ويا ڏوھہ لڳايا بي ڏوھن تي.

ڪاتِيون ڪڙڪايون ويون تہ بہ ڪنجھي،
آنچ نہ آندائون ايرادَن تي.

مدھوش اکين تي درد رکي پوءِ،
کھڙي دانھن ڏجي يَر دردن تي.

تُنهنجي چهري کي ڏسڻ سان هئي مزا ڏاڍا مليا،
خاص خوراڪُون مليون ۽ خوبتر ڪاڏا مليا.

چا پُڏايان نيڻ تنهنجا، پئي نشيلا چا مليا،
شربتي شيشا مليا ۽ جامِ ڪوثر جا مليا.

سي سوادي صوف ڏاڙهون انب ۽ گدرا مليا،
جي بہ خلقيا ها خدا سي جنتي ميوا مليا.

چاهه مان چاهي جڏهن تو کي چشم بادامي ڪنيا،
ڪشمِشون اکڙوٽ نيزا، پيار جا پِستا مليا.

تنهنجي هڪڙي ئي جهلڪ سان، پيٽ ئي پرجي ويو،
جڻ خدا حَلوا مُنڪا ۽ توڙ جا توشا مليا.

اُج بيهي ڪيئن، بُکَ بيهي ڪيئن، ڏک بيهي ڪيئن ان اڳيان،
جنهن کي اي مدهوش آهن قرب جا ڪُشتا مليا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اسان کي آزمائي آزمائي،
ڇڏيو آخر زماني سِر جُهڪائي.

وڏو ڪيڏو نہ ڇنبو تانءُ دل جو،
سگهيو ڪوئي نہ اندازو لڳائي.

پرم تنهنجي محبت جو رکيو مون،
ٻہ ڳوڙها پنهنجي جهولي ۾ وهائي.

ٻُڌي پنهنجي ڳِلا پنهنجن ڪنن سان،
ڇيو مون ڪين ڪنهن کي ڪُجھہ ورائي.

هليا مدهوش لک صدما تڏهن پي،
ڇڏيو مون دل جي دامن کي وچائي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڳالھ توسان سڀ سچي آھي سڄڻ!
دل چري آھي چري آھي سڄڻ!

ڇيھون ڇيھون دل جي دامن کي ڪري،
دل نہ ڪنھن جي ماڻبي آھي سڄڻ!

اڄ سُيان جي آسري تاري نہ ڇڏ،
آرزوئي تورڙي آھي سڄڻ!

جي نِباھڻ جي نہ ھوندي آ تہ مُور،
ڪين ڪنھن سان لائِبي آھي سڄڻ.

تون تہ تون پر مان بہ تون، باقي اجان،
ھيءَ وچان ڇا جي وِٿي آھي سڄڻ.

ھوش ۾ مدھوش واپس ڪيئن اچي،
چوٽ ڪاپاري لڳي آھي سڄڻ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ستمگري جي اڳيان اجايو، نہ تي اشڪبار اي دل،
نہ ڪر هاءِ هاءِ ايڏي، نہ رو بار بار اي دل.

سچو شهر پٿرن جي بُتن جو بنايل آهي،
نہ ڪو اهلِ دل هتي آ، نہ ڪو غمگسار اي دل.

گلا خور پيو گلائون ڪري، آ مباح هُن ڪي،
مگر تنهنجو فرض آهي، ڪِلي دم گذار اي دل.

زمانو خراب آهي، متان ڪو اچئي دوڪو،
سهارن جي آسري تي نہ ڪر اعتبار اي دل.

اگر عشق جو يرم ۽ محبت جو يرم يَرين تي،
نہ ڪنهن کي ڏجان ڏوراپو، نہ ڪنهنکي ميار اي دل.

نہ انسانيت هتي آ، نہ انسان جي سُڃاڻپ،
وِڇايل ڏسان ٿو، هر سوُ عذابن جو ڄار اي دل.

جي ايماندار آهين تہ مدهوش جو چوڻ مَڃ،
رکي يَروَسو مُڪمل، خدا کي پُڪار اي دل.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

عاشقن جي سر تي پٿرن جي بارش،
تي لڳي ائين ڄڻ آ گُلن جي بارش.

ڇا ڪندا اُنهن کي دوستو مخالف،
جن مٿان وسي تي رحمتن جي بارش.

آهه سان پڪي دل بہ جُهري پوي تي،
گهٽ نہ ڄاڻ نيڻن جي ڦڙن جي بارش.

سر مٿان لنين جا ڏک ڦٽ سهبا،
پر ڏکي آ لفظن جي ڏکن جي بارش.

روز شب مُسلسل دل تي آهہِ جاري،
ياد جي هوا سان گڏ غمن جيَ بارش.

جهڙي تهڙي ماڻهوءَ کي مجال ناهي،
اهل فن تي هوندي آ، سخن جي بارش.

وقت تي نہ تنهنجو ڪو جواب پهتو،
هاڻي ڇو اٿئي لاتي خطن جي بارش.

داد ڏئي ڇيو مدهوش کي اديبن،
بند ڪر نہ پنهنجن گوهرن جي بارش.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نہ عالم، نہ صوفي، نڪي فلسفي مان،
فقط آدمي جو ٻچو آدمي مان.

نہ پيري فقيري جي مَڪر جو چڪر،
نہ نوڳي رهيو هان جو ناهيان ننگي مان.

جي آهيان تہ آهيان، جي ناهيان تہ ناهيان،
نہ اثبات چاڻان، نہ ڪائي نفي مان.

ڪفر دين جا ڍونگ ڍينگا نہ چاڻان.
ڪندو پيار جي هان رڳو پيروي مان.

محبت جي باري ۾ ناصح نہ چئو ڪُجهہ،
اِهائي تہ سمجهان ٿو بس شيءِ وڏي مان.

اي مدهوش ڇُچڪر تي چالاءِ ۽ چو؟
هٽان دم پرستيءَ جو دم عارضي مان.

اهڙو عمل ڏسيوم، جو مؤلا بہ هٿ اچيم،
دنيا بہ هٿ اچيم تہ عقبيٰ بہ هٿ اچيم.

اَسرار جي ڪتاب جو صفحو کُلي پوي ڪو،
مفهوم هٿ اچيم تہ معنيٰ بہ هٿ اچيم.

مُٺ ۾ ڪري ٻنهي کي مِلائي ڇڏيان اي ڪاش!
صحرا بہ هٿ اچيم تہ دريا بہ هٿ اچيم.

دم دم فنا بقا جي ساري خبر پويم،
مارِي بہ هٿ اچيم، مسيحا بہ هٿ اچيم.

ڪاٿي وسي رسي تو، ڪاٿي اُتي ويهي تو،
محلات هَٿ اچيم تہ راجا بہ هٿ اچيم.

محفوظ ڪائنات ۾ گهرڙو اڏيل هجيم،
هر چيز ان جي سانيان جيڪا بہ هٿ اچيم.

مدهوش هُو ملي تہ مِلي مان بہ هُو ٿيان،
شهرت بہ هٿ اچيم تہ وهوا بہ هٿ اچيم.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

کيو تنگ آ تنگدستي،
کيم کين تہ بہ دل شکستي.

بُتن جي رهيس روبرو،
نہ مون کان پُڄي بُت پرستي.

کيم رب پنهنجي کي پنهنجو،
وِکيم بندگي کين سستي.

نہ اڄ کالهہ جي پر ازل کان،
سندم آهہ مشهور هستي.

زماني گهڻو زور لاتو،
قبوليم نہ کنهن طور پستِي.

نہ مدهوش محتاج گهاريم،
گذاريم حياتي الستي.

خدا جي زبردست هستي،
جي حاصل کيم زير دستي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪو جذهن دوست لڏي ويندو آ،
هوش تي هيٺ مٿي ويندو آ.

خالي محفل ڪني ڪري ويندو آ،
حوصلا جڻ ته ڪسي ويندو آ.

موڪلائيندي سڄڻ سيني ۾،
سُور تي سُور سٽي ويندو آ.

رازدارن جي، مٺن يارن جي،
دل غمن ساڻ ڀري ويندو آ.

ويندي ويندي هُو وڃڻ وقت به ڪا،
پيار جي رمز ڏسي ويندو آ.

ڪنهن کي ناراض ڪڏهن ڪين ڪجو،
هيءُ پيغام ڇڏي ويندو آ.

مُرڪندي مامَ ۾ پنهنجن جي اڳيان،
ڪانه ڪا ڳالهه رکي ويندو آ.

آهِ مدهوش دلين ۾ هوندو،
توڙي ڪيڏو به پري ويندو آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وجان ها ڪيئن نہ آخر آءُ پنهنجي هوش ڪان نِڪري،
رُخِ روشن تي پڌرو پيو، جو پردي پوش ڪان نِڪري.

وڙهڻ لئہ ور وِجهي ويڙهيون، ڪرڻ اڪڙيون اُلر آيون،
ڪري حملا سي جوشيليون، وَيون پئي جوش ڪان نِڪري.

رنگي رُخسار جي ويجهو وَسيهَر وَر وجهي بيٺا،
مثالِ مار تيا جڻ زلف ظاهر، دوش ڪان نِڪري.

مٺي محبوب جو مُرڪي، ڪَئِي هي ڪهڪشان ظاهر،
تہ جڻ آيا ستارا عرش جي آغوش ڪان نِڪري.

نظر بيساختہ پيئي وجي مُنهن ماهتابيءَ تي،
وئي "سُبحانِ الله" اوچتو مدهوش ڪان نِڪري.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سارو ڪسي ويئين هوش او سهڻا!
پر نہ ڏنئي دل گوش، او سهڻا.

ڇيــن سمورو ساڻ ڪٽي ويئين،
مان ڪيئن رهان خاموش، او سهڻا.

آءُ اچي رهُ دل ديري ۾،
اڪيُون ڪريان آغوش، او سهڻا.

ڍڪ ڍَڪيجان منهنجا ڍولڻ،
ڏيئي پَردو پوش، او سهڻا.

سُور ۾ ساڙي خاڪ ڪري ويئين،
مون ڪي ڪري مدهوش، او سهڻا.

اگر پنهنجو تو سمجهين تون، اگر تنهنجوئي مان آهيان،
تہ پو ڪهڙو سبب آهي، پراون وانگيان آهيان.

مون کي پنهنجو ڪري سمجهين نہ سمجهين سڀ روا توکي،
حقيقت ۾ تہ تُنهنجي ذات ۾، ذاتِ نهان آهيان.

لکيل هڪڙو خوشي جو حرف جنهن جي ورَق ۾ ڪونهي،
ڪتابِ زندگي ۾ سو غمن جو داستان آهيان.

رهي تو خوف هڪ پاسي تہ شوقِ ديد ٻئي پاسي،
جڏهن دلبر نہ ڏسندو آ، تہ ڏسندو غورَ سان آهيان.

پُڇي منهنجي تمنا ڪان ڏسو منهنجي ادب جي حَد،
زبان هوندي بہ مان دلبر جي آڏو بي زبان آهيان.

تڏهن ڪان دلربا مدهوش آهيان، هوش ۾ نا هيان،
نشانو تير تُنهنجي، جو ٻٽيو جنهن ڏينهن کان آهيان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

او پـــريـن ايترو ڪين ڪـــر منـتـظر،
ڪيـتري وقـــت کـان آ نظـر منـتـظر.

جـلـد ڪـر لاهِ اوسيئـــڙي جو اثـــر،
تـو رهـــان هـر گهڙي، هـر پهـر منتـظر.

روز شـــب تنهنـجي ديدار جي واسطي،
آهِ گهـــر مـــنـتـظر، گهر جو در منتظر.

آءُ هڪڙو نـہ آهـيان سڪايـل مـــگر،
تـــولئہ آهـن گـهـتيون ۽ گذر منتـــظر.

ڪيئن ڪري نيٺ مدهوش جنهن جو هجي،
ســـاهُ منـتــظر، دل جـگـر مـنـتـظر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

غيرن جي گلا ويهي، چا لاءِ ڪريان يارو،
ماريو ويو آهيان، پنهنجن جي هٿان يارو.

ڪو درد پريو ڪونهي، جو حال ٻُڌي منهنجو،
دک دل ۾ تہ دفنايان، پيو ڪنهن کي چوان يارو.

پٿر بہ وسايا ويا، طعنا بہ پُڪايا ويا،
ڪجھہ پيي نہ گھٽايو آ، ڪنهن پنهنجي وسان يارو.

هرگز نہ وساريندس، احسان عزيزن جا،
سيني جا لکين تورا، ڳُڻ ڪنهن جا ڳڻيان يارو.

ڌارين جي شرارت کان، مان خوفزده ناهيان،
پنهنجن جي دلاسن کان، ڏاڍو ٿو ڊڄان يارو.

الله جي نالي کي سيني ۾ سنڀاليان ٿو،
ٻي راهہ اتم ڪهڙي، جا راهہ وٺان يارو.

مدهوش سڏيو ٿوڙي ديوانو سڏيو مون کي،
سر پنهنجو وَتيون جڳ ۾، جيئندو ٿو وَتان يارو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

👁👁

تون هليو وئين تہ مون کان ڪائنات ئي رُسي وئي،
هئے اونداهہ تي وئي چارئي طرف اونداهہ تي وئي.

تو بنا گلاب ڪهڙا، موسم بهار ڪهڙي؟
باغ دِل کُو ماٺجي ويو، رنگُ روپُ دلڪشي وئي.

هاءِ يار! جنهن مهل تئين، شهر کي ڇڏي روانو،
باهہ پئي ٻري غمن جي، دل ۾ ڌُم ڌڙي مچي وئي.

اوچتو ئي اوچتو جيئن، هجر هانوَ تي هَلان ڪئي،
مُرڪندي ئي منهن لهي ويو، دل سموري هارجي وئي.

تون وينو هئين تہ بلڪل، نيڪ ناڪ هو هيءَ مدهوش،
تون اُٿئين تہ مُون مان، سُرت ساهہ جي اُٿي وئي.

لاڏ ڪوڏ، ناز نخرا، دلربائي، دلبري وئي،
زندگي جو هر مزو ويو، زندگي جي هر خوشي وئي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هن راهہ کان هَٽڻ جو مون کي حوصلو نہ ڏي،
اي همسفر سفر ۾، اهو مشورو نہ ڏي.

تو پاڻ چيو هو تہ سفر گڏجي طئي ڪريون،
ٻيڙيءَ تي ويهاري ڪُنَن ۾ ڌڪو نہ ڏي.

اي شوخ! پل تہ پنهنجي نگاهن سان مار پر،
دڙڪو مري ويل ڪي، ڪڏهن موت جو نہ ڏي.

پياريں تہ پيار مَئي ڏِءُ تي، نہ تہ جواب ڏي،
ها ها جو روز روز رڳو آسرو نہ ڏي.

جنهن سان پياسَ ئي نہ لهي اوترو بہ نہ ڏي،
ساقي شراب ڏين تہ پري ڏي چُڪو نہ ڏي.

مدهوش باهہ ۾ وڃ سارو سڙي پڇي،
ڪنهن کي اندر جي راز جو ڪوئي پتو نہ ڏي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

حالُ هِن دل جو ٻُڌايان ڪنهن کي؟
اهلِ دل ڪوئي نٿو هِت ڏسجي.

ڪو هجي درد پريو، درد ٻُڌي،
شومَ سان سور وجي ڇو سلجي.

اي صنم تون ته پڪو ٿي وينين،
منهنجي مجبور نٿي دل پَلجي.

ماري ته به اُن کي ميارون نه ڏجن،
جنهن کي سر ساهه جو سائين سڏجي.

مان ته سمجهايان ٿو مدهوش گهڻو،
ڇا ڪريان دل کي، نٿي ڪجهه سمجهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هتي اهڙا بہ ڪي عادل رهن ٿا،
جيڪي انصاف جا قاتل رهن ٿا.

جِيان پيو تو اُنهيءَ بستيءَ ۾ جانِي،
جتي انسان پٿر دل رهن ٿا.

ستم، جورو جفائون، درد، دوکا،
ڪتابِ دل ۾ سڀ داخل رهن ٿا.

اوهان کان ڌار پي ناهيان اڪيلو،
اوهان ناهيو تہ غم شامل رهن ٿا.

اُميدون ڪيئن ڪٽي ايڏا نهن پهچان،
اوهان جي شهر ۾ قاتل رهن ٿا.

نہ ڪر احساس جون ڳالهيون اجايو،
هتي مدهوش سڀ جاهِل رهن ٿا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ذرا هوش ڪر، هوش ڪر، اي اميرِي،
چاهيندڙ دلين جي، وچان ڏي نہ وِيري.

وساري سگهيو هان، نہ وسري سگهيو آ،
ڪيان هُن جي چاڪاڻ مان ي:گيري

نظر ڪي نظر ۾ نظربند سمجهيم،
تہ آئي نظر ۾ نہ ٽيرِي مَٽيري.

نہ جنت، نہ جنت جي منظر جي خواهش،
وئي ياڻ پئجي، اکين جي اسيري.

ٻڌايو تہ ٽوَپو ڪٿان ڪان ڪٿان ڏيان،
سڄي منهنجي جهولي پئي آهِ چيري.

ڪوسمجهي نہ سمجهي، جي سمجهي تہ سمجهي،
اسان جو ڪلام آ، ڪلامِ فقيري.

نباهيندي ننڊپڻ جي مدهوش ياري،
ڪري پنڌ پهتي اڇي نيٺ پيرِي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

عيد عيد عيد، اُها عيد نہ آ،
تنهنجي بغير ديد، اُها عيد نہ آ.

جي بروزِ عيد، خوشي نہ ملي،
غم هجن شديد، اُها عيد نہ آ.

جي بروزِ عيد، محبت جو ذرو،
نہ ڪجي خريد، اُها عيد نہ آ.

جي بروزِ عيد، ملاقات نہ ڪن،
شوق جا شهيد، اُها عيد نہ آ.

جي بروزِ عيد، ملهائين رڳو،
وقت جا يزيد، اُها عيد نہ آ.

جي بروزِ عيد، اي مدهوش هجون،
پاڻ ٿي پليد، اُها عيد نہ آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جيئن جيئن عزيز مونکي، چون ٿا ٻُرو ڀَلو
تيئن تيئن سندم ٿئيم ٿو، هيءَ حوصلو ڀلو.

ناصح اوهان جي نيڪ نصيحت نٿي کپي،
سُورن جو سازباز اٿم، سلسلو ڀلو.

مُنهن ۾ رکن خلوص ۽ پر پُٺ گلائون ڪن،
اهڙن منافقن کان، ٽُٽل واسَطو ڀلو.

جنهن ۾ نه آ شناس، سو انسان ئي نه آ،
ماڻهو ڀَلوڙ آ، جي، اٿس ماڻهپو ڀلو.

سچل جي ڳالهه وانگر ته ڪو ڇا ڪٿي چوي،
ڪهڙي خبر ته آهي، ڪوئي ڪيترو ڀلو.

ساڳي نه آهِ سوچ سمورن جي دوستو!
ڪنهن آ ڇيو خراب، ته ڪنهن آ ڇيو ڀلو.

جنهن در پسايو دوست جو، مدهوش ڪي اچي،
اُن سوز کي سلام، انهيءَ عشق جو ڀلو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سڄڻ جي ملاقات ۾ پڻ مزو آ،
مگر اختلافات ۾ پڻ مزو آ.

سندس آمهون سامهون جي درشن ۾ جادو،
سندس ترڇڙي جهات ۾ پڻ مزو آ.

سندس لاءِ سِڪ ۾ سِڪڻ پڻ سُرُرو آ،
سندس جي طلب تات ۾ پڻ مزو آ.

سندس عشق جو نانءُ منڙو لڳي تو،
سندس عشق جي ذات ۾ پڻ مزو آ.

ساڻس گڏ گرم ڏينهن ۾ پڻ بهاري،
بَرف جي ٿڌي رات ۾ پڻ مزو آ.

مزو پاڻ ۾ جيڪڏهن آهِ موجود،
ته مدهوش ڪائنات ۾ پڻ مزو آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آهي دلبر مُڪو خط خوبصورت،
اول آخر سچو خط خوبصورت.

وينو پنهنجن غمن ۾ هوس گم سُم،
تہ آيو اوچتو خط خوبصورت.

منو محبوب سهڻو جيترو آ،
لکيل آ تيترو خط خوبصورت.

چوي دل تي رکان سيني ۾ سانديي،
پريءَ جي پار جو خط خوبصورت.

سڙي تو پيار وارن سان زمانو،
ڪيان ڪيئن وائکو خط خوبصورت.

وڏا احسان تن نازڪ هٿن جا،
هٿن جن آ لکيو خط خوبصورت.

ولايت کان هٿي مدهوش منزل،
اڄ ي قاصد ڏنو خط خوبصورت.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مون وٽان جنهن گهڙي وسوسا ويا لڏي،
تو خدا کان سوا سڀ خدا ويا لڏي.

ذات تنهنجي جڏهن آهه محسوس ٿي،
تنهنجي منهنجي وچئون فاصلا ويا لڏي.

جيئن ئي تنهنجي اچي آهي پهتي نظر،
جيڪي دل جي اندر سُورَ ها، ويا لڏي.

تُنهنجي قُربت ملي، تنهنجي شفقت ملي
خام ۽ بيڪار سڀ آسرا ويا لڏي.

اُن محل ويجهڙو ٿئين اچي جنهن محل،
وات جا يار قُربائتا ويا لڏي.

سُونهن جي روپَ ۾ روبرو وئين ملي،
هوش سان گڏ سندم حوصلا ويا لڏي.

عشق اعزاز اهڙو ڏيکاريو مونکي،
با وفا پيا تِکي بي وفا ويا لڏي.

جان آزاد مدهوش جي ٿي پئي،
عارضي رابطا واسطا ويا لڏي.

Scanned with CamScanner

ساري حياتي سورن ۾ گهاري،
مجبو، جي ڪوئي خوش ٿي ڏيکاري.

غم کي لڪائي ۽ مُسڪرائي،
هن ريت ڪوئي ڪلندي گذاري.

تورو گهٽو جي جڳ ۾ جيان تو،
تنهنجي پناري، تنهنجي سهاري.

تون ياد آهين ۽ ياد رهندين،
باقي ڇڏيو مون سڀ ڪجهه وساري.

جيڪو به تنهنجن نظرن ۾ اٽڪيو،
هيڏي سگهيو نه هوڏي نِهاري.

جڳ ۾ عظيمُ آ انسان سوئي،
جو پاڻ ماري، ٻئي کي جياري.

جنهن موت ماري ڇڏيو، انهيءَ کي،
مدهوش سگهندو ڇا موت ماري.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جَت آڏو فڪر جي تصوير پيش،
آ ڪرڻ انڌي اڳيان تنوير پيش.

جهل جي بابي اڳيان آهي فضول،
ڪَا بہ ڏاهپ جي ڪرڻ تدبير پيش.

تي پوي پتر بہ تو پاڻي اگر،
پيار سان پيدا ڪجي تاثير پيش.

پهريائين پيش ڪر پنهنجو وجود،
پوءِ تيندو عشق جو تفسير پيش.

ڪو زباني ڏئي نہ ڏئي کهڙو فرق،
تيون اکيون ڪن پيار جي تشهير پيش.

ڪيڏهون جنت ۾ هوندي دلربا،
جا، ڪري ويا وار تنهنجي هِير پيش.

مات ڪر مدهوش نادان اڳيان،
تو ڪرين وينو عبث تقرير پيش.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تون هجين ۽ مان هُجان، راتيون هجن،
بس، نياز و ناز جون باتيون هجن.

ساهه سان سيتل هُجين اهڙو سچڻ،
لُونءَ لُونءَ ۾ تو سنديون لاتيون هجن.

ڏُوبدو ڏيدون ملن عيدُون تيِن،
ڪاش روزانو ملاقاتيون هجن.

ذارجن اکڙيون تہ اهڙيون ذارجن،
جي، سوا تنهنجي سچڻ آتيون هجن.

عشق جي، لطف و عنايت جي خبر،
پُڇ اُنهن کان جن دليُون لاتيون هجن.

هڪ طرف مدهوش مدهوشِي هجي،
ٻئي طرف چوري ڇُپي جهاتيون هجن.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

Scanned with CamScanner

وڻـي ويـئـي اهـڙي ادا دلـربـا جـي،
جفا ڪـي بہ سمجهيم عطـا دلـربـا جي.

سندس ناز نخري جو ڪاتو ئي ڪونهي،
ڪـريـان ڳالهہ ڪهڙي ڀلا دلـربا جـي.

حجابـي نِگاهُـن جي معصوم شـوخي،
تَهـِ دل سان آهـي بـجا دلـربـا جـي.

هُجـان آءُ جيتر ئـي جئـرو جڳـت ۾،
سُڻان صبحُ سانـجهي ثنـا دلـربـا جي.

خطا ڪـار تـي مون خطا جيتري ڪئي،
مـتم اوتـري تـي عطا دلـربـا جـي.

ويـهـاري ڏڪـاري، جياري يـا ماري،
اي مدهـوشَ جيڪا رضا دلـربـا جي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دلڙي دردن ماري وي،
آزارن آزاري وي!.

پيار سندو اظهار ڪري،
ڪانڌ ڪيئي پوءِ واري وي.

تُنهنجي خاطر سرتي سنم،
لوڪ سچي جي خواري وي.

لؤنڙي اوهان سان لائي سڄڻ،
پرڪي ڏني سين ياري وي.

جهڙو تهڙو تنهنجو هان،
پنهنجي ڪريو سرداري وي.

منتن ۾ مدهوش ڪيئي،
ويئي مت هوشياري وي.

جيئي سنڌ جيجل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اچانڪ تنهنجي ياد آئي،
پري تي وئي اڪيلائي.

اَچِي حُسن آرائي،
اتس وهواهہ ورجائي.

ڪٿان نڪري ڪٿي پهتس،
خبر مون کي نہ پئي ڪائي.

اي ياد يارِ ڪو دم رهہ،
طبيعت آهہِ سودائي.

سُمهي پؤ منهنجي سيني تي،
اچي ڪاتن ۾ تازائي.

نہ ڪر مدهوش کان دُوري،
اتي مدهوش مولائي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جا جُدائي جي گهڙي آهي سڄڻ!
سا گهڙي گويا صدي آهي سڄڻ!

تون نہ تون، پر مان بہ تون، باقي اجا،
درميان ڇا جي وِٿي آهي سڄڻ؟

اڄ سِيان جي آسري تاري نہ ڇڏ،
آرزوئُني تورڙي آهي سڄڻ!

لِيڙون ليڙون دل جي دامن کي ڪري،
دَل نہ ڪنهن جي ماپبي آهي سڄڻ!

جي نباهڻ جي نہ هُوندي آ تہ مُور،
ڪين دل هِرڪائبي آهي سڄڻ!

توکي آهي پئي لڳي سينگارَ جي،
مون کي پنهنجي ساهَ جي آهي سڄڻ!.

هوشَ ۾ مدهوش واپس ڪيئن اچي؟
چوٽَ ڪاپارِي لڳي آهي سڄڻ!!!

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آ، آرزوُ تہ يارَ جي چائُٹ سان سر ملي،
درجو ملي تہ بندگيءَ ۾ ڪارگر ملي.

پل ڪنهن بہ خوش نصيب کي جنت ۾ گهر ملي،
اي ڪاش مون غريب کي دلبر جو در ملي.

ذوقِ قصد سليم ۽ دل پُختہ تر ملي،
جيڪو خوشيءَ سان چوٹَ سهي سو جگر ملي.

بي انت بي حساب نہ دولت نہ زر ملي،
پيو ڪجھہ ملي نہ ملي، هُو مگر ملي.

صد شڪر راهِ عشق ۾ تنها نہ آهيان،
تنهنجو غمِ عزيز تو شام و سحر ملي.

اُن جي ستمگريءَ کي ستم آ چوڻ غلط،
جنهن جي جَفا ۾ لطفِ وفا سربسر ملي.

مدهوش کي نہ مسجد و مَندر ۾ ڳوليو،
شايد حريمِ حسن ۾ آ شفتہ سر ملي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جڳ ۾ جيئندو تو رهان، خوش نامَ جو نالو وٺي،
گل غدارو، گل بدن، گل فامَ جو نالو وٺِي.

منهنجي دلڙيءَ جي، پکي اُڏرِي وڃي ورتي پناهه،
زلفَ جو نالو وٺي ۽ دام جو نالو وٺي.

هُن جي چشمن جي ڪريو تو هِين ڪا ويهي متان،
مَيڪدي جو ۽ صُراحي جامَ جو نالو وٺي.

ييت بيحا تي لڳي، آهُو نظر جي اڪ اڳيان،
دل نہ ساڙيو نرگس و بادامَ جو نالو وٺي.

روز دِلبر پنهنجي وعدي کي تو ٽاري، ناز مان،
صبح جو نالو وٺي ۽ شامَ جو نالو وٺي.

مهر سان مدهوش جا سڀ عيب بخشيندو جڏهن،
اُن جي در تي آءُ ويندس سامَ جو نالو وٺي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جو بہ ويو هوندو بُت ڪافر ادا جي روبرو،
پاڻ کي سمجهڻ لڳو هوندو قضا جي روبرو.

دل ۾ سوچيم، هيئن بہ چوندس، هيئن بہ چوندس مان وجي،
ويون مگر وسري هڙيئي دلربا جي روبرو.

هيءَ خدائي جون سموريون رنگتُون زيبائشون،
ڪجھہ نہ آهن منهنجي سهڻي مهلقا جي روبُرو.

حالِ دل اورڻ نہ گهرجي بي خبر بي درد سان،
درد کي ڏهرائجي، درد آشنا جي روبرو.

اُن جي شاهيءَ جي شرف جو ڇا ڪري سگهبو بيان،
بادشاهيون ٿيون جهڪن، جنهن جي گدا جي روبرو.

تون بہ اي مدهوش آهين ڪو ڇريون جو روز روز،
ڳالهہ ڇورِين ٿو وفا جي بي وفا جي روبرو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تـنـهـنجي حسن جي نـاهـي كـائـي حَـدَ
تـوكـي سـونهـن سندي مـلـي آهـِ سَـنَـدَ.

تنهنجو سَنڌ سَنڌ آ عنوانِ ادب، تنهنجي جوڙ ۾ جڳ سان جانِ ادب،
تنهنجي بيـهـڪ آ بُسـتـانِ ادب، تنهنجي قـامت قـابُوئي جي قَـدَ.

تنهنجا بولِ نبات جي تڙ ڪان وڌ، تنهنجون ڳالهيون شِير شڪر ڪان وڌ،
خاصيون خاص عـجيب اثر ڪان وڌ، تنهنجو بولڻ ڍولڻ آهِ شَـهَـد.

تنهنجي خـوبين جا ڳـڻـبا نـہ عـدد، سڀ خالق جـوڙيا خـالَ ۽ خَـد،
توکي سارا هيو خُود پاڪ صَمد، ڪيئن عقل جي ٿئي توتائين رَسَد.

نَنهن چـوٽيءَ تائين سـهـڻا سـاجَن، تو ۾ ڪُل گلزاريون ۽ گلشن،
تنهنجـا اهڙا آهن من درشن، دل خـوش ٿـئي ۽ اکـيـون گـڏ گـڏ.

مـدهوش چـوي تون آهين عـجب، تنهنجا ڪهـڙا ڳـوليـان آءُ لقبَ،
تنهنجا ڪهـڙا ڦـوليـان نام نسبَ، تنهنجو نانءُ پـلارو اي احـمـدَ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هَنيئي تِير جيڪي، نگاهُن جا سامهون، کُتا منجهہ ڇاتي، نہ هيڏي نہ هوڏي.
جگر جان جيرا، سيئي ٿي پيا ٻيرا، مگر ٿي حياتي، نہ هيڏي نہ هوڏي.

نِڙيءَ تي اچي دم ٿي واپس وڃي ٿو، نہ هيڏي ٿئي ٿو نہ هوڏي ٿئي ٿو.
ڪيئہ منهنجي جندڙي مرڻ ڪاڻ ماندي، جيڻ ڪاڻ آتي نہ هيڏي نہ هوڏي.

چڱو هو تہ مون کي تون ماري ڇڏين ها، گهٽي سُور ڪان ئي ڇڏائي ڇڏين ها،
وَ ليڪن اي قاتل مٿان منهنجي گردن، وَهائي تو ڪاتِي نہ هيڏي نہ هوڏي.

نظر ڪي نظر سان تو قيدي بنايو، وِڏُءِ دام جيڪو نہ ويو سو اجايو،
ڪيئہ ديدَ ديدُن ۾ اهڙي تہ قابُو، جو پاتِي مون جهاتي، نہ هيڏي نہ هوڏي.

نکي آگ حسرت جي ناري تو جاتي، نکي آگ اُلفت جي ٻاري تو ڄاتي،
محبت جي مدهوش کي تو ڇُئانتِي، جي، لاتي تہ لاتي نہ هيڏي نہ هوڏي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نہ هُو دل کان پري آهي، نہ هُن کان دل پري آهي،
سمُوندن کان نہ جيئن ٿيندو ڪڏهن ساحل پري آهي.

حياءِ حسن ڀي مانِع، حجابِ عشق ڀي مانع،
تڏهن ٿيو "هم نشين" مون کان سرِ محفل پري آهي.

جُنون جن جو امام آهي، ويا سي منزلون ماٽي،
مگر ٿيو هِن عظيم اعزاز کان عاقل پري آهي.

اسان جي ناخدائي ناخدا ڪهڙي ڪندا جيڪي،
ڪنارن جي مٿان بيهي، چون ساحل پري آهي.

حَذر ڇا جو؟ ڪشي، هٽي کانَ نظرن جا تہ پيو ڦٿڪان،
مٿان سمجهين اي قاتِل، سينهءِ بِسمل پري آهي.

زباني جا بہ ڏيڻي ٿئي! اُها جلدي ۾ ڏئي ڇڏ،
اجا ٿورو نِڙيءَ کان خنجرِ قاتل پري آهي.

ستارا زيرِپا آيا تہ اي مدهوش ڇا ٿي پيو؟
"نہ ڪر تون چنڊَ تي تڪيو اجا منزل پري آهي" .

(نوٽ: بزم طالب المولىٰ ڪراچي طرفان، هن طرح تي انعام رکيل هو.
جيڪو هن بندهءِ مدهوش، سٺي گِرهہ لڳائي کٽي ورتو هو).

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نِهار مونڊي، نهار مونڊي، نهار جانِي،
اِهي محبت پريون خُماريل ڪٽي نِگاهون نهار جاني.

اُهي ڏي صدما سهي سگهان مان، سهي سهي دم رهي سگهان مان،
اڳيئي آهيان مري چُڪو مان، مٿل ڪي ويتر نہ مار جاني.

سليان تہ ڪنهن سان سليان هي ڳالهيون، ڪريان تہ ڪنهن سان ڪريان هي ڳالهيون،
ڪيون وتان تو اڪيون بہ آليون، لهي نٿو هيءَ غبار جاني.

خدا جي طرفان چڱي عمل جو، ڏهون ملندءِ ثوابُ سائين،
ثواب خاطر ڏکي مهل تي، غمن ۾ تيءَ غمگسار جاني.

قصور آهي تہ درگذر ڪر، سڄڻ سڀاجهي نگاهہ ڪا ڏَر،
پرائو آهي پرائو تيندو، پرائي تي ڇا ميار جاني.

ڪتان تئي مدهوش جي سٽائي، نہ آهہ همدرد حال پائي،
قريب بٽجي علاج فرما، مسيح بٽجي جِيار جاني.

مان ڪري وينس خطا، تنهنجي عطا جي آسري،
دامنِ شفقت ۽ رحمت جي هوا جي آسري.

ڪجهه دوا جي آسري ۽ ڪجهه دُعا جي آسري،
درد ڪي آيُس ڪٺي درد آشنا جي آسري.

مان رڳو سائل نه آهيان، تنهنجي دَر جو اي سخي!
جڳ گداگر تو رهي، تنهنجي سخا جي آسري.

پروَسو اُن تي ڀلا ڪهڙو ڪري ڪهڙو ڪريان؟
قافلو لُٽجي وڃي جنهن رهنما جي آسري.

وقت جي طوفان سامهُون، عزم جو سَندرو ٻڌي،
سِير ۾ ٻيڙو ڇڏي ڏيان تو خُدا جي آسري.

ڄاڻ آيو ڄاڻ آيو، جا دِلاسا دل کي ڏيئي،
"رات سارِي مون گذاري بي وفا جي آسري".

تو ته ڏاڍي آ ڪئي پر لوڪَ آڏو ڪيئن چوان؟
"رات ساري مون گذاري بي وفا جي آسري".

شيخ کي پنهنجي مڳيءَ تي نازُ آ مدهوش، پر،
آءُ آهيان شافعِ روزِ جزا جي آسري.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مُرڪي ڏسي تہ بزم سڄي مُبتلا ڪري،
شوخي ادا ڪري تہ قيامت بپا ڪري.

نهہ نهہ ڪري اُتيئي يڪدم توها ڪري،
ماري وجهي تو دلبر ناز و ادا ڪري.

حاسد ڪري ڪري بہ ڀلا نيٺ ڇا ڪري،
ڪم هن جو آ گِلا سو ڀلي پيو گِلا ڪري.

ناحَق گهڙي گهڙي تو وٺي، محتسب حساب،
مئي هوش ۾ پيان تہ بلاشڪ پُڇا ڪري.

هُو آ خدا پرست ۽ مان بُت پرست هان،
جنت ڏِسان تہ ڪنهن کي خدا تو عطا ڪري.

دل ۾ صنم صنم ۽ زبان تي خدا خدا،
مسجد مان شيخ نڪتو خدا سان دغا ڪري.

دستارَ گهہُ رکي تو پِئي شيخ پي شراب،
خانو خراب ڪنهنجو نہ اهڙو خدا ڪري.

بيتاب هجر ۾ ۽ بي آرام وصلَ ۾،
مدهوش اهڙي دل کي ٻُڌايو تہ ڇا ڪري؟.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تـوکـي خيال رهـنـدو جـي بـار بـار منهنجـو،
تــي شـانـدار پـونـدو، جڳ ۾ وقـار منهنجـو.

بخشين تہ هڪ نظر سان بخشي سگهين تو بيشڪ،
آرام، چَيـن، فـرحت، راحت قـرار مـنـهـنـجـو.

پيا در ڇڏي وسـايو، در تنهنجو هن ڪري مُون،
دنيا ۾ ڪير ڪونهـي، بيو غمگسار منهـنـجو.

ايڏانهن ايندي ويندي جي دم ٽٽـو تہ چـاهي،
رهندو هـِـيءُ ڪـارنـامو تـي يـادگار منهنجو.

ناصح! نصيحتون سڀ تنهنجون دُرست ليڪن،
هـرگـز نٿو هـلـي دل تـــي اخـتـيـار منهنجـو.

ڪوشش نہ هوشَ جي ڪر، واپس وري نہ ايندو،
مسـتن ۾ پل ڪري ڇڏ، هاٿي شمـار منهنجو.

چرچن ۾ تو چيو هو "مدهوش تُنهنجو آهيان"
هِـن قول تـي يَـڪـوئـِي آ اعـتـبــار مـنـهـنـجو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وجي ڪر حال اي قاصد مُنھنجي منٺار جي ويجھو،
ته تئي پيڙوا اچي ھِن عاشقِ لاچار جي ويجھو.

سمورن خوش نَصيبن کان، پلو سو يا ڳ وارو آ،
رھي ٿو روزِ شب جيڪو، ڏيارِ يارَ جي ويجھو.

وَڏايان پنھنجا ھٿ ھُن جي گُلابي ڳل ڏي ڪيئن آخر،
جتي وا سِنگ ڪارا تا لُڏن رُخسار جي ويجھو.

گھٽوئي پاڻ سينگاري اچن حُورون بَھشتن جُون،
مگر سڀ ھيچ پيون لڳنديون منھنجي منٺار جي ويجھو.

ھلا يئَون ڪوڙ حيلا پر ڏنگائي ڏُور ڪان وينا،
سَپيرَن جا ڪُتا پيرا نه اھڙي مارَ جي ويجھو.

لحد ۾ حضرت سرشار اچ پي ھيئن پُڪاري ٿو،
”دل بيتاب گُستاخي نه ڪر ڪا يار جي ويجھو“

اگر اي دوستو تڙپي مري مدھوش فرقت ۾،
خدارا پُور جو نيئي درِ دلدار جي ويجھو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ابتدا تـوڪـي چوان يـا انــتهـا توڪــي چوان،
جو چوين سو بـارهـا منـهـنجا منا توڪي چوان.

گل چوان، گل رخ چوان، گل بُو چوان يا گل بدن،
تون ئي چؤ رشڪِ گُلسـتـان ڇا ڀلا توڪي چوان.

جانِ جان، جانان چوان، يا جانِ من توڪي چوان،
دل چـوان، دلبـر چـوان، يا دلربا توڪي چـوان.

دل جگر تون، ساهُ سرتون، چين تون آرام تون،
تــون ئــي چؤ جانِ تمنا ڇانہ ڇا تــوڪــي چوان.

حُسن آهين، حسن آهين، حسن آهين، حسن تون،
لازمــي آ پــيــڪــرِ نـــاز و ادا تــوڪــي چـوان.

پاڻ کي مدهوش سمجهڻ ڳالهہ ناهي ڪا وڏي،
”پر وڏي ويچار ۾ آهيان تہ ڇا توڪي چوان“ .

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نگاھہ مست جي نظرن جو فيض عام ٿئي،
عَقُل غلام ٿئي ۽ جُنون امام ٿئي.

ورِي وري تو پيان ھن ڪري ته ھوش رھي،
متان سوار اچي ڪو خيال خام ٿئي.

نشانِ منزلِ ذوق نظر قريب ڏسي،
سليم عزم جو مونکي تو احترام ٿئي.

اُنھيءَ سان منزلِ مقصود ھمڪنار ڏنم،
جو راھگير تو رستي ۾ تيزگام ٿئي.

غلط آراھِ محبت ۾ ھوش ساڻ ڪٽڻ،
مسافرن جي تلاشي تي صبحُ شام ٿئي.

حيات و موت جي مدھوش ڪا خبر نه رھي،
نگاھِ شوق کي حاصل اُھو مقام ٿئي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

نہ ظاهر ڪجھ نشانِ ناوَڪ خمدار ٿيندو آ،
جگر مان تير جيتوٽيڪ آرو پار ٿيندو آ.

نگاهن جو نگاهُن سان جڏهن وهنوار ٿيندو آ،
اشارن ئي اشارن ۾ وڏو واپار ٿيندو آ.

جڏهن ڪنهن کي خيالِ گيسوءِ دلدار ٿيندو آ،
ڏئي سردار تي، سوئي وڃي سردار ٿيندو آ.

جيڻ اُن جو، مرڻ اُن جو، جهان اُن جو خدا اُن جو،
مٿان جنهن شخص جي فيض نِگاهِ يار ٿيندو آ.

سر محفل جگر سارو جلي ويندو اتم يارو!
جڏهن غيرن مٿان هُن جي نظر جو وار ٿيندو آ.

حصولِ گل جي خاطر، خار اي مدهوش پيا سهبا،
محبت ۾ گريبان چاڪ، دامن تار ٿيندو آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

لوڪ سارو تو کِلي اڄ عيب ۽ عِصيان ڏسي،
مان مگر خوش تو رهان پيو رحمتِ يزدان ڏسي.

اڄ تي پهتي خوشي ۽ موجَ مستي وئي وڌي،
ڪيئن نہ خوش ٿيندس ڀلا، مان دوست نيڻن سان ڏسي.

مُون ندوري جي نصيبن تي ٿيڻ ريسُون لڳيون،
رحمتن ۽ برڪتن سان هيءَ پريل ايوان ڏسي.

دل، جگر، جيرا نريا ۽ نيڻ روشن تي پيا،
هِن غريباڻي اجهي، تي آمدِ جانان ڏسي.

بي سهاري، بي وسيلي، بي ثمر مدهوش کي،
ٻاجَهہ پنهنجي سان نوازيئين، بي سَرو سامان ڏسي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

خدا جي واسطي پرهيزگارن کي تہ سمجهايو،
اسان سمجهون نہ سمجهون هوش وارن کي تہ سمجهايو.

خدا جي روبرو سجدا بُتن کي روز وينا کن،
خدا راهہ صديءَ جي ديندارن کي تہ سمجهايو.

سرِ محفل وڃڻ تا دل چئي محفل ۾ وينل جي،
سليقو گفتگو جو پنهنجي يارن کي تہ سمجهايو.

گُنهگارن کي بخشش جو رهي ٿو پروسو هردم،
گنهگارن جي بدران کجهہ پلارن کي تہ سمجهايو.

اوهان کي جيڪڏهن پنهنجو چمن شاداب رکڻو آ،
تہ پهريائين، هنن تخريبڪارن کي تہ سمجهايو.

چيو ڪنهن عاشق نا شاد پوئين رات يارن کي،
"ڦٽائن ننڊ تا منهنجي ستارن کي تہ سمجهايو"

ڏسڻ جي ڏوهہ جي بيشڪ سزا مدهوش کي ڏيو پر،
ادا، ٿورو گهٽو هُن جي، اشارن کي تہ سمجهايو.

Scanned with CamScanner

کيا ناز مون سان سچڻ ڪهڙا ڪهڙا؟
ڪريان ياد پرچڻ رُسڻ ڪهڙا ڪهڙا.

محبت ۾ چا چا ڏنوسين وتوسين!!!
سنياليان هارائڻ، کٽڻ ڪهڙا ڪهڙا؟

پرينءَ جايُون جوڙيون اکين ۾ ۽ دل ۾،
اُجاريان، سنواريان اگڻ ڪهڙا ڪهڙا؟

محبت جي مَچ کي مچائي، مچائي،
پگهارِي چڏيا سين پَهڻ ڪهڙا ڪهڙا؟

وٺي خوب مصرع هِي ناظم جي مونکي،
”حياتي لنگهي وئي پَتڻ ڪهڙا ڪهڙا؟“

جين تا جهان ۾ ڪي مدهوش جهڙا،
منا مور ماٺهو مکڻ ڪهڙا ڪهڙا؟

خبر وحشتِ دل جي مدهوش کان پُڇ،
ڏنا چالَ دل جي، هَرڻ ڪهڙا ڪهڙا؟.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هيڏي، رنگين جهان ۾ ڪا مُسرت نہ ملي،
جي ملي آ تہ مون کي حسبِ ضرورت نہ ملي.

منهنجي هن پاڪ محبت جو خدا خير ڪري،
ڪهڙي پرواهہ زماني ۾ جي، عزت نہ ملي.

هر ستم کي مون ڪرم سمجهيو فرشتن کان پُڇيو،
منهنجي هُن شوخ کي، ڪڏهِين بہ شڪايت نہ ملي.

بدنصيبي تہ ڏسو هيڏي حياتيءَ ۾ مُنکي،
ڪا گهڙي پل بہ ڪڏهن درد کان فرصت نہ ملي.

آهي دنيا جي پرستار کي چا چا نہ مليو،
”زر ملي، زور مليو، درد جي دولت نہ مِلي“.

مون چيو دل ۾ تہ دلبر جي اڳيان حالُ ڪبو،
پر اڳيان هُن جي مون کي حرف جي مُهلت نہ ملي.

آهي مدهوش انهيءَ ڪان فقط موت پلو،
جنهن کي محبوبَ کان خيراتِ محبت نہ ملي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تو حسن جي واليءَ تان، صدبار وڃان صدقي،
مُک ماھ مثاليءَ تان، صدبار وڃان صدقي.

ياقُوت نه تُل جھن جو، مرجان نه مٽ جنھن جو،
لبڙن جي ته لاليءَ تان، صدبار وڃان صدقي.

پنبڙين جا وريل پيڪان، ڪن قيد ٿا نوڪُن سان،
ابرُوءَ ھلاليءَ تان، صدبار وڃان صدقي.

جنھن ڏي به ڏٺئي مُرڪي، منٿن ۾ وِيو خوش ٿِي،
ھِن چال ۽ چاليءَ تان، صدبار وڃان صدقي.

جيئن پير ڪُنيئي ڊاري، ھيءُ ھيانءُ ڇڏيئه ناري،
رفتار نراليءَ تان، صدبار وڃان صدقي.

شھباز جي اک شرمائي ۽ شينھن جي اک گھبرائي،
اُن نيڻ غزاليءَ تان، صدبار وڃان صدقي.

جنھن ديد جي دلبي سان، مدھوش ڪيئي مَستان،
تنھن ديد دُناليءَ تان، صدبار وڃان صدقي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اگر جڳ ۾ ڪائي وڏي ڳالهہ آهي،
تہ وعده وفائي وڏي ڳالهہ آهي.

ڀلن سان ڀلايون تہ هرڪو ڪري ٿو،
بُرن سان ڀلائي وڏي ڳالهہ آهي.

سچڻ تون تہ تون آن، مگر تنهنجي دَر جو،
گداگر گدائي وڏي ڳالهہ آهي.

سُکن جا تہ ساٿي سوين پر ڏکن ۾،
تيڻ حال ڀائي وڏي ڳالهہ آهي.

نظر کي نظر سان ملائڻ آ سولو،
مگر آشنائي وڏي ڳالهہ آهي.

اگڻ تي اچي پير پائي نہ پائي،
رڳو هُن جي "ها" ئي وڏي ڳالهہ آهي.

اي مدهوش ڪنهن سان سَلڻ جهڙي ناهي،
پريءَ جا پُڌائي وڏي ڳالهہ آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اج عجيبا اڪ اڙائي، تو وڏو تورو ڪيو،
گھور گھريءَ ساڻ ڳائي، تو وڏو تورو ڪيو.

ڳُل وفائن جا مون حاضر جيئن ڪيا تنهنجي اڳيان،
دل جي دامن کي وڇائي، تو وڏو تورو ڪيو.

مون اياڻي ڪنهن نه ڪم جهڙي ڪريل انسان کي،
پيار سان پنهنجو بنائي، تو وڏو تورو ڪيو.

عشق جي اوجهڙ ۾ تنها تيز ڪائيندو ڏسي،
مون رُليل کي راهه لائي، تو وڏو تورو ڪيو.

تنهنجي نظرن تي لڳا پهرا ته پي نظرون ڪٽي،
مامَ ۾ سڀ ڪجهه ٻُڌائي، تو وڏو تورو ڪيو.

سمجهي بيڪارو جڏهن پنهنجن ڌِڪاري هو ڇڏيو،
دوستيءَ جو هٿ وڌائي، تو وڏو تورو ڪيو.

هُون ته لڪ مدهوش تي تورا سنڌءِ آهن مگر،
اج اڱڻ تي پيرَ پائي، تو وڏو تورو ڪيو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ذي سوائـــي، ذي سوائـــي، ذي سوائـــي ساقِي،
اڄ تـہ مـدهوش تـي كـر كـائي پـلائِي ساقِي.

تـنـهنجـي نظـرن ۾ بهشتن جا نـظارا آهـن،
هـــر اشاري ۾ ســمايـل آ خدائـــي ســاقِـي.

اڄ سرِ بزم نہ جهل پنهنجي عنايت جو هٿ،
ذي اڄان ذي جي اتـــم وات ۾ وائــي ســاقِـي.

حُورِ فردوس نہ گهرجي، نکِي جنت ئـي کپي،
بس رڳو تنهنجي کپي جلوه نمائـي ساقِي.

تون اگر مست نگاهُن سان پيارينديـن پيو،
زندگـي تيندي اجائـي بـــ سجائـي ساقِـي.

ميـكدي ۾ آ سـڄـي رات هـليـو پئـمانـو،
باقـي مدهـوش رهـيو، تنهنجو گدائِي ساقِـي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

کنيائين ناز مان مرڪي، نظر آهستہ آهستہ،
وِڏائين منهنجو گهائي، هيءَ جِگر آهستہ آهستہ.

حجابِ عشق هو مونکي، حياءِ حُسن هو هُن کي،
مگر طرفين تيندو ويو اثر آهستہ آهستہ.

وڏي وئي دل جي ڌڙڪن ۽ ڪنبڻ ڇاتي لڳي هيڏان،
جڏهن هوڏانهن کُليو درشن جو در آهستہ آهستہ.

شهيدِ ناز جي ميت مٿان ارمان مان بيهي،
اچي ويو نيٺ هُن کي پي پگهر آهستہ آهستہ.

هزارين تُهمتون الزام آيا مون مٿان ليڪن،
سمورا سپ ڪيا مون درگذر آهستہ آهستہ.

لِڪايو مون گهٽوئي پاڪي مدهوش هو ليڪن،
سَجي دنيا کي پئجي، خبر آهستہ آهستہ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اوهانجي ذات سوا ڪجهہ نہ آ پسند مُنکي،
مليو آ ذوقِ نظر ڪيترو بُلند مُنکي.

هزار ڏَنگ پيا ۽ هزار ونگَ لڳا،
سگهيو نہ قيد ڪري وقت جو ڪمند مُنکي.

اوهان جي قرب ڇڏايا رواجَ ۽ رسمُون،
جهلي سگهيا نہ زماني جا قيد و بند مُنکي.

حضور! شربتِ ديدارَ جي پياس اتم،
نہ آچ شيرو شڪر ۽ نبات و قند مُنکي.

پهاڙ، جهنگ، جبل، بحر و بر تلاش ڪيم،
بَجُز اوهانجي مِليو راهہ ۾ نہ رَندُ مُنکي.

انهيءَ عطا ڪان ڇا مدهوش ڪي وڌِيڪ ڪپي،
بنايئہ يار غريبيءَ ۾ سر بُلند مُنکي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جنهن پاسو ڏئي ڇرڪايو هو،
سو شايد تنهنجو سايو هو.

جي، تون نه هيئينءَ ڀرپاسي ڪان،
آهٽ ڇا جو آيو هو.

منهنجو ته سڪي ساهه ڇُڪو هو،
توکي به الائي ڇا ٿيو هو.

هيءَ ڪوئي ته رشتو هو ورنه،
تو مون کان ڇو شرمايو هو.

تون ڀي ڀِت ۽ مان ڀي ڀِت هُس،
سڀ ڪجهه نيڻن ڳالهايو هو.

جنهن شهر ۾ مون توکي ڏٺو هو،
ڇڻ شهر سڄوئي ڪعبو هو.

جونم جي پاڇي ۾ گذريو،
سو وقت تمام سياڳو هو.

مدهوش مَتان مدهوشي هُئي،
۽ ماڻهن لاءِ تماشو هو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اڱڻ منهنجي تي اچ آيو، منو مننار بسم الله،
ڪريان ڪيڪار بسم الله، چوان صدبار بسم الله.

وڏا احسان مؤلا جا، او شڪرانا، او شڪرانا،
پسائي پاڪ پيشاني پرين پڳدار بسم الله.

اُونداهي رات ۾ چڻ ڪو خوشيءَ جو چند چمڪي پيو،
وريون عيدون، مليون ديدون، ٿيا ديدار بسم الله.

گُهمايئين پير جِت، سا پُون سموري واسِجي ويئي،
اسان جي هن اجهي، ۾ تي وئي هُيڪار بسم الله.

رهيل مدهوش جي دل ۾ هُئي جا آسَ پوري تي،
عنايت ڪئي عجيبن اچ، اکين جي نار بسم الله.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نہ هُن ڪان ڏار مان آهيان، نہ مون ڪـان ڏار هُـو آهـي،
خـيـالـن ۾ تـصـور ۾ سدائـيـن روبَـرُو آهـي.

هيڏي هوڏي، جاڏي ڪاڏي، ڏسان هرطرف تو هُن کي،
نظر ۾ هُو ئي هُـو آهـي، نہ ٻئي جـي جُستجُو آهي.

وسارڻ سان نٿو وسري، ڀلا وسـري بہ آخر ڪيئن؟
نظر منهنجي اڳيـان هـر هـر، جو بينو هُـو بَهُو آهي.

ڏهاڙي راهہ جنهن جي تي ڪري ٿو ماهہُ خود سجدو،
چوان ڪيئن تَنهن جي، نالي مان، تهہ هُو ڀي ماهرُو آهي.

مِـلـي لالاڻ ۽ سرهـاڻ دلبر جي لـبـن ڪـان تـئـي!
تَـڏهن اي گل! چمن ۾ تـنـهـنـجي ايـڏي آبـرو آهــي.

مُشابهہ شهنشاه حسن کي ڪـنـهـن سان ڪريان يارو!
ڏنو اڄ ڏيـنـهـن تـائين، مـون نـہ اهـڙو خوبُـرو آهــي.

فرشتا دنگ رهجي تـا وڃن. مدهـوش اُن ساعــت،
جڏهـن نـظرن جي نـظرن سـاڻ ٿيندي گفتگوُ آهَــي.

Scanned with CamScanner

سڄي دنيا جي آتي آ، منا سائين نظر توڏي،
گُنهہ ڪهڙو نظر منهنجي ڪڄي ويئي اگر توڏي.

ڏنم دل سان ڏنم توکي، پلا ليکو ڪريان ڪهڙو؟
هُجي دل جي انهي سودي ۾ ڪس مونڏي ڪثر توڏي.

اکين جا هر طرف پَهرا لڳل ها تو مثان ليڪن،
لِڪائي لوڪ ساري کان، اکين آندي خبر توڏي.

حقيقت ڪيئن بہ آهي، پر سمورِي سَهَو منهنجي آ،
ميارن جي نتو ڪوئي نهي، هڪرو اکر توڏي.

فقط اي دلربا مُرڪن پري هڪ ديدَ جي خاطر،
واجهائيندين رَهيون اکڙيون نِماڻيون عُمر پر توڏي.

ٻڌائي هن ڪي ۽ هُن ڪي، ڇڏيو تو وائري جڳ ۾،
مُکو مدهوش جيڪو داستانِ مختصر توڏي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نگاهُن جي ناوڪ اُلارڻ نہ گھُرجي،
اُلاري، جي ويھجي، تہ تارڻ نہ گھُرجي.

ڪري آڄ اکڙين ۾ ويھڻ جي ڪنھن کي،
ويھاري وري سو اُتارڻ نہ گھرجي.

محبت ۾ ليکو ڪبوئي نہ آھي،
ڏيڻ ۽ وٺڻ مور سارڻ نہ گھرجي.

ھٿن ساڻ پنھنجي، ڪجي حال حاضُر،
سوالي کي در تان ڌڪارڻ نہ گھرجي.

ڪڏھن سور ڪنھن سان تہ اصلي نہ سَلجي،
جي، سلجي تہ پيھر پَچارڻ نہ گھرجي.

آ مدھوش تنھنجي محبت جو ماريل،
مُئل کي او محبوبَ مارڻ نہ گھرجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اگر دلبر نہ دل جي آرزُو سمجهي تہ ڇا ڪريان؟
مان سمجهايان مگر ڪجهہ يي نہ هُو سمجهي تہ ڇا ڪريان.

بُتِ مغرور آڏو پيش ڪريان عرضُ عاجزِ ٿي،
نہ منهنجي عاجزاڻي گفتگو سمجهي تہ ڇا ڪريان؟.

ڏياريان عشق جو احساسُ ميٺُن ۽ اشارن سان،
نہ جي اهڙا اشارا شوخرو سمجهي تہ ڇا ڪريان؟

برابر پنهنجو، پنهنجو آ، ۽ ڏاريو نيٺ ڏاريو آ،
وَ ليڪن هِن حقيقت کي نہ هُو سمجهي تہ ڇا ڪريان؟

چڙيان مدهوش دلبر کان ڇنِي ناتا سمورا پَر،
تصور منهنجو هُن کي روبرُو سمجهي تہ ڇا ڪريان؟.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

خيرخواهه منهنجا سيئي، اهلِ گلشن تي پيا،
آرزوءِ گل ۾ ڪندا، زيبِ دامن تي پيا.

دشمنيءَ کي پردو ڏيندي، نيت پڌرا تي پيا،
دوستيءَ جو دَم ڀريندي جيڪي دشمن تي پيا.

التجا خاطر ٻه تي الفاظ هُن کي مون چيا،
فائدي بدران، مگر سي رهندو تاوَن ئي پيا.

غرق ٻيڙو تو وجي تيندو ادب جو دوستو،
پارٽي بازي ۾ سوگها، ماهرِ فن تي پيا.

شڪر، تيو جو پيار سان دنيا جو باقِي هو وجود،
جنهنجي باعث ڪيترائي سينا روشن تي پيا.

ها، خوشيءَ مان هوش ۾ مدهوش ٿئي اُڏرڻ لڳا،
دلربا جا دوبدو جنهن ويل درشن ٿِي پيا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

◉ ◉

خيــالِ گيسُوءِ دلــــدار بـــهـــتر آ،
جُـــنـــونِ آرزوءُ دار بـــهـــتـــر آ.

چڏي ڏي نيم بمسل کـــي تہ پيو تڙپي،
اي قـاتـــل! لــذتِ آزار بــهــتــر آ.

نہ کر فردوس جون ڳالهيون ديوانن سان،
اُتـــان کان کــو چہء دِلـدار بـهـتـر آ.

رهـــڻ ڏي زخمِ دل اهــڙي جو اهــڙو،
نِشانِ نـــــاوکِ خـمدار بــــهــتــر آ.

هزارين يـار مطلــب جا کبا کـاڏي،
مهـل ۾ کـم اچـي سو يـار بـهـتـر آ.

اَجـــا يــا ورقَ اُتــلائـــڻ فضول آهـــن،
مـطالــعِ مـصحفِ رُخسار بـهـتــر آ.

پرائي ٻاجهہ کان مدهوش پنهنجن جو،
ستــم، جـــو رو جفـا، آزار بـــهــتــر آ.

Scanned with CamScanner

ڏنو ساقي شرابِ اَرغون مونکي،
پيالن ۾ مليو ڪون و مڪان مونکي.

ڪندو ڇا زندگيءَ جو امتحان مونکي،
نصيب آ، صُحبتِ پيرِ مُغان مونکي.

متاعِ دل نگاهہِ ناز تان گهوريم،
عِوض اُن جي ملِيا ٻئي جهان مونکي.

غلط نا هي جو فرمايئي، مگر ناصح!
ٻُڌڻ ڏي ميڪدي جي ڪُجهہ اذان مونکي.

گُهران تو خير اُن هستيءَ جو، جنهن،
ڪيو آزاد هَست و بود کان مونکي.

سنياليان هوش ڪيئن مدهوشَ محفل ۾،
ملي، جو مئي، نرالي ناز سان مونکي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

چيم ، هُن کي تہ صدمن جي کثر ڪا پي رهيل آهي؟
چيئن "ها ها" اجا باقي بقايا پي رهيل آهي.

چيم ، جهاتو هٽي جهٽ پَٽ خوشي ساري کسي وئين تون ،
چيئن باقي ڪرڻ آرام اَغوا پي رهيل آهي.

چيم ،سپ ڪجهہ ڏيڻ کان پوءِ بہ ڪجهہ چاهين تہ اچ چئي ڏي ،
چيئن توکي ڪرڻ دنيا ۾ رُسوا پي رهيل آهي.

چيم ، اهڙي اجا ڪائي سزا بي پي اتئي ڏيٽي؟
چيئن ها ، ڪُفر جي تولاءِ فتوا پي رهيل آهي.

چيم ، مدهوش تي آخر ، نہ تيو ناراض اي دلبر!
حياتي هيءَ ڪريو منظور جيڪا پي رهيل آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هر روز هي آهُون، درِ يار چُمن تيون،
درِ يار چُمن تيون، ڏيوار چُمن تيون.

بيتاب و پريشان، خاموش صدائون،
پابوس رهن تيون، پيزار چُمن تيون.

ويچاريون ادب سان ميڙون ۽ هي منٿُون،
ليلهائي اوهانجي رفتار چُمن تيون.

قربان وڃا تن راهُن جي مَتان جي،
پازيبَ سنڌءِ جي، جهنڪار چُمن تيون.

دردن ۾ سمايل هر ساز جون تارُون،
هر بول چمن تيون، اشعار چُمن تيون.

اي موت خدارا، ڪا ترس گهڙي پَل،
مجبور نِگاهون رُخسار چُمن تيون.

اَبرُن جي اشارن ۾ ڏسي مَحوَ چيائين،
مدهوش نِگاهُون، تلوار چُمن تيون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نگاھُن جو ماريل، ڪڏھن موت سان پِي، مُري ڪين سگھندو مري ڪين سگھندو.
انھيءَ دامَ ۾ جو اچي ويو سو واپس، وري ڪين سگھندو وري ڪين سگھندو.

ڪيوَ گھاوَ جيڪي، وِجھي گھور سھٽا، ڇُٽڻ جائي ناھن اُھي مُور سھٽا،
اوھانکان سوا سور دل ۾ جگرِ جو، ٺري ڪين سگھندو ٺري ڪين سگھندو.

اوھان پاڻ محبوبَ مرضيءَ جا آھيو، اسان عيبدارن کي پانيو نہ پانيو،
اسان جو اوھان کان سڄڻ ساھُ ۾ سر، سَري ڪين سگھندو سري ڪين سگھندو.

پرين آءُ گڏجي ڪي مچڙا مچايون، چوري چِٽنگ چاھت جي دل ۾ دُکايون،
رڳو ھڪ طرف کان محبت جو پارڻ، پري ڪين سگھندو، پري ڪين سگھندو.

محبت جي درياھَ ۾ ڪين گھڙجي، جي گھڙجي تہ واٽان وري ڪين ورجي،
ھيءَ درياھ دل مَن ھٽڻ سان ڪو تارو تَري ڪين سگھندو تري ڪين سگھندو.

بھشتِ برين جي نہ ڏي خام رغبت، ڳلي يار جي آھ مون لاءِ جنت،
ھي مدھوش تنھنجي نصيحت سان ناصح ڪرِي ڪين سگھندو ڪري ڪين سگھندو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪر خدا تي ڀروسو موجِ هوا آئي تہ ڇا؟
ڪا مصيبت سير ۾ اي ناخدا آئي تہ ڇا.

ڪشمڪش ۾ پل تہ ساري زندگي گذري وڃي،
دوستو سر تي قضا سان جي قضا آئي تہ ڇا؟

حقِ سَندي تائيد ۽ ترديد باطل جي ڪبي،
ڪربلا پويان وري ٻي ڪربلا آئي تہ ڇا؟

وقت پنهنجي جا اسان ڀي شاهہ آهيون اي نديم!
مُفلسيءَ جو زندگي پَهري، قبا آئي تہ ڇا؟

خون چُوسيندي غريبن جو گذاري عمر جنهن،
وقت پيرِي تَنهنکي گر يادِ خدا آئي تہ ڇا؟

گل ڇِنا، پن پن جدا ٿيو، ڏارَ وڍجي ويا تڏهن،
”دامنِ دلبر ڇهي هاڻي صَبا آئي تہ ڇا“؟

دوستو مدهوش آهيان هوشياري ڇا ڪبي؟
ابتدا آئي تہ ڇا، جي انتها آئي تہ ڇا؟

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جيسين تو دلربا جو ديدار ڪين ٿيندو،
تيسين نصيب منهنجو بيدار ڪين ٿيندو.

بيمارَ عشق جي ڪان، پُڇي تہ حال چا ٿَئي،
اهڙو ثواب شايد ٻيو، يار ڪين ٿيندو.

جيڪا رضا آ تنهنجي، سائي رضا آ منهنجي،
مُنهنجو ڪڏهن بہ توسان تڪرار ڪين ٿيندو.

تُنهنجو ستم ستمگر، هر هڪ قبول آهي،
بندو ڪڏهن بہ پُلجي، بيزار ڪين ٿيندو.

دلبر تَڪي تَڪي مونکي چئي ڏنو تہ عاشق!
خالي ڪڏهن بہ منهنجو ڪووار ڪين ٿيندو.

بي اعتبار دل کي، ڪيئن اعتبار ايندو،
تُنهنجي نظر جو جيسين اقرار ڪين ٿيندو.

آزار پيا بہ آهن مدهوشَ ڪيئي ليڪن،
دنيا ۾ عشق جهڙو آزار ڪين ٿيندو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نئين دنيا ۾ بيشڪ دل ڪشي آهي،
مگر هِن ۾ سچي دل جي ڪمي آهي.

زبان دوستان ۾ دوستي آهي،
لِکل ليڪن سراسر دشمني آهي.

ڀلا هيءَ زندگي ڀي زندگي آهي،
نہ جنهن ۾ غم، نہ جنهن ۾ ڪا خوشي آهي.

مِلايا شهر، شهرن سان ويا ليڪن،
پري تيو آدميءَ کان آدمي آهي.

لڪايان پاڻ کي تو پاڻ کان يارو!
مُنکان مون کي ڏسو ڪيڏي وِٿي آهي.

اُهو انسان ڪيئن انسان تو سڏجي؟
خبر جنهن کي نہ پنهنجي، پاڻ جِي آهي.

رهي مدهوش تو خوش فيضيابيءَ ۾،
جو اُستادي جناب فيض جي آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اج تـي منهنجي گهر ۾ آمد ناگهاني يار جـي،
نـاتـوان تـي تِـي نـہ ڪيڏي مهـربـانِـي يار جـي.

هو چڱيو حاذق حڪيمن لادوا جـنـهـن کـي ڪـري،
تِـي ويـو عيـلاج اُن جـو، خـوش بـيـانِـي يـار جـي.

در خدا جي مـون ڪـان بي اختيـار نڪتي هئي صدا،
دائـمـا قـائـم هـجـي، حسن و جـوانِـي يـار جـي.

دنـيـا فـانـي آهـ فـانـي ۽ فـنـا هـر چـيـز آ،
هڪ محبت تِي سگهي تِي غيرفانـي يـار جـي.

نـقـش تـي تصوير دل تـي آ سـدائـيـن واسطـي،
ڪين تي گهُر جي بي مون کي ڪائِي نشاني يار جي.

زندگيءَ جي ڪشمڪش ۾ دل نـہ هـاري ويـهـجي،
ڇا ڪندا دشمن جي هونـدي مهربانِـي يـار جـي.

اوچتـو نظرون لڙيون مدهـوش منهنجون يـارَ سان،
تِي مـگـر پئي هـارَ منهنـجي ڪـامرانِي يـار جي.

مُرڪن ۾ ٿو لڙڪ لڪايان،
دردن ڪي هُونءَ ڪِيئن فنايان؟

گونگن پوڙن ماٺن آڏو،
ڇا ڳالهايان، ڇا ٻولهايان؟

جو هُو آهي، سو مان آهيان،
هُن سان ليڪا ڪيئن ورجايان؟

ڪهڙا ڪهڙا سور سُٺايان،
غم سان وينو جيءُ پرچايان.

پاڻ ئي سمجهي سگهيو ناهيان،
ٻئي کي ويهي ڇا سمجهايان؟

جنهن ڏينهن لڳو نينُهن نشانبر،
مان تڏهانڪُر مدهوش آهيان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

لـڳـــڙي تـــن ۾ اچـــي، اهـــڙي تـــات اد يـــون،
ويـــئي نـنـڊ ڦـتـــي، ســـاري رات اد يـــون.

ڪنهن سـان سـور سليان، پنهنجـو پاڻ پليـان،
ڪنهنڪي ڪنهنڪي چوان، هِيءَ حالات اد يون.

سِـڌڙي سـاهه سنئيـن مـارُن مـيخ هـنـئيـن،
سـا مُـونَ سر تـي ڪنئين، ڏڪـڙن ڏات اد يون.

هــي هَــڏُ ماس ۽ چَـمُ وانــدو سَنڌُ نـــه تـم،
ڪنِـڙي قرب ڪرم، جـي هـان ڪـات اد يون.

مـارون يـــاد ڪـــري تـــڏڙيـون آهـــون پـــري،
وِيـــڙم پـــــرهه ڦُـتِـــي، وو پـــرِيات اد يـــون.

چئي مدهـــوش ملان، خـوش ٿِـي خوب ڪلان،
لکَ احســـــان مجـــان، ياتُون يـــات اد يـون.

Scanned with CamScanner

نگاهون ملائي ملائي تو مارين،
وجهي گهور گهايل کي گهائي تو مارين.

هٽي دل جو ڏاڙو تي ڏاڍو وجين تو،
انهي ڏاڍ هوندي، بہ ڏاڍو وٽين تو،
ڪري ظلم زوري، ڪنبائي تو مارين.

انهي مار کي چا، منا يار چاڻان،
مان انڪار چاڻان، يا اقرار چاڻان،
اشارن ۾ مونکي مُنجهائي تو مارين.

ڪري ناز دلبر وئين دل ڏُتاري،
پيون اکڙيون تڪجي نهاري نهاري،
سچو ڏينهن سڪ ۾ سِڪائي تو مارين.

مرڻ کان تہ انڪارُ ڪنهن کي نہ تيندو،
هتي جو بہ ايندو مري نيٺ ويندو،
مگر تون تہ ماري وَرائي تو مارين.

ڪسي هوش مدهوش جنهن کي ڪرين تو،
وري قياسُ اُن تي نہ ڪوئي ڌرين تو،
ويتر ان کي مجرم بنائي تو مارين.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جيڏو هُو خوش نظر ۾ خوبتر هو،
تيڏو موهي وجهڻ ۾ ڪارگر هو.

گهٽي ئي حسن وارا ناز پيا ڪن،
مگر هُو ڪُل ادائن ۾ ڪثر هو.

مسافر رَهه گُذر تي قياس ڇا جو؟
زوراوَر زور قاتِل بي حذر هو.

ڪُهي ويو پاڻ پنهنجن ئي هٿن سان،
خبر هوندي به ڄڻ هُو بي خبر هو.

پُراڻي دَر، تڏي قاتل پُلايو،
خدا جو گهر به گويا منهنجو گهر هو.

وجِهي گُهورون، ويو دل کي گهائي گهڙيءَ ۾،
نظر هُن جيءَ ۾ جادُو جو اثر هو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڏکيو چاهي، سُکيو پيو وقت هر ڪنهن جو بسر ٿيندو،
اڳي يا پوءِ وڃي پورو، حياتيءَ جو سفر ٿيندو.

هِي ڪوهِ غم، بيابانِ الم زير وَ زبر ٿيندو،
جهانِ عشق ۾ مون سان اگر هُو همسفر ٿيندو.

تمناءِ دلِ افسُرده ۾ ٻيهر شباب ايندو،
گُذرِ گاهِ محبت تان اگر هُن جو گُذر ٿيندو.

اوهان جو هَر ستم مُون تي بہ انداز ڪرم آهي،
اهوئي آشنائيءَ جو وسيلو ڪارگر ٿيندو.

چراغِ دل جلائي مان، شبِ تاريڪ کاٽيان ٿو،
يقين آهي شبِ تاريڪ جي پويان سَحر ٿيندو.

رڳو مدهوش ماري ڇڏ شَڪن ڪي راهِ الفت ۾،
نہ ڪوئي راهزن هوندو، نہ ڪو خوف و خطر ٿيندو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجا نيڻ نشيلا ڪيف پريا، جڻ پئمان پرپور ڏنم،
ڇا فيض نظر جي ڳالهه ڪريان، مغرور هتي مجبور ڏنم.

تنهنجي بزم بهاريءَ واري آ، تنهنجو قرب ڪرم به هزاري آ.
تنهنجي ياري يار نياري آ، هت پٿر دل پي چُور ڏنم.

ڪي عشق جي ڏاڪڻ ترڪي دِنا، ڪي سُرندي سرندي پار پگا،
مخدوم مشائخ رهجي ويا، جيڪي مئخاني کان دور ڏنم.

جنهن توکي ڏنو، تنهن جي نه سري، تُنهنجي جلوي گري آ جادو پري،
تنهنجي چاهت ۾ دنيا تي چري ڪيئي ملڪن ۾ منصور ڏنم.

گندا گدلا بي آب هُيا، تنهنجي در تي اچي سيراب ٿيا،
هت ذات زمات نه صاب پيا، وهواهه عجب دستور ڏنم.

تنهنجي زلفن زور اسير ڪيا، تُنهنجي مورت موهي مير وڏا،
مهميرا امير ۽ پير وڏا، محتاج سوين فغفور ڏنم.

تنهنجي نيم نظر ميخوار ڪيا، تنهنجي فيض وري هُشيار ڪيا،
پي پئمانا سرشار ٿيا، مدهوش مثل مشهور ٿيا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هيڪر چيم هاڪار تان، ٻيهر چيم نَهڪار تان،
ٻئي پارَ تا مون کي وٽن، صدقي، وڃان ڪنهن پار تاڻ.

ناهيل نپيل اَبرو اٿس، وَر وَر وڪڙ گيسُو اٿس،
گھوري چڏيان سر ساھُ ٻئي، تلوار تان يا، دارَ تاڻ.

جيئن گفتگوُ هُن ڪئي شروع، محبوبَ مُنهنجي روبرُو،
مستان مَن ٿيندو وِيو، هُن جي مٺي گفتار تان.

ماري جِياري جن ڇڏيو، هيءَ هاڻ ناري جن ڇڏيو،
واري، ڇڏيم سپ ڪجھ اُنهن، ديدُن سندي سَهڪار سان.

ڪهڙا وٺي ڪهڙا وٺان نالا شهيدن جا هتي،
يــر ڪيترائي ويا ڪُسي، اِن سُونهن جي سرڪار تان.

تُهمت متان ڪا خونَ جي، ديوارِ دلبر تي لڳي،
مدهوش جي رت جا ڦڙا، ڏاهي، ڇڏيوءِ ديوار تان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تَنهن وقت منهنجو ساٿ ستارن ڇڏي ڏنو،
جنهن وقت، مون کي وقت جي يارن ڇڏي ڏنو.

آئي خِزان تہ رنگ نظارن ڇڏي ڏنو،
بدلي فضا تہ حسن بهارن ڇڏي ڏنو.

راهِ بُتان جو ذڪر سر بزم تو هلي،
هِن بزم کي تہ ڏهن تہ ويچارن ڇڏي ڏنو.

لهُرن وجود منهنجو نِهوڙي ڇڏيو مگر،
بحرِ بقا ۾ نيٺ ڪنارن ڇڏي ڏنو.

ساروئي هو فساد، هست و بُود جو،
هستي ڇڏي ڏنو تہ خسارن ڇڏي ڏنو.

مدهوشَ ۾ نہ هوش رهيو ناؤ نوشَ جو،
تنهن بعد آهِ بادهٗ گسارن ڇڏي ڏنو.

جي سچ تو چوان تئي تي، هيءَ خلقِ خدا ناراض،
جي چُپ تو رهان تئي تو، ايمان صفا ناراض.

يارن جي حقيقت جي، جي، ڳالهہ ڪندس پڌري،
پڪ آهہ تہ تِي پوندا، هت يار گهڻا ناراض.

منصور ڪي هِن سچ تي سنگسار ڪيو ويو هو،
ان وقت بہ هئي ڪِيڏي، دنيا جي هوا ناراض.

مون ڪوڙ ڪيو ڪوڙو ۽ سچ ڪي چيُم سچ آ،
هِن ضد ۾ اچي مون سان، تيا ياءُ سڀ‌ڳا ناراض.

نادان سهي ليڪن، سمجهين تو اگر پنهنجو،
توکي نہ تيڻ گهرجي محبوب مٺا ناراض.

پُڇيو مون ٻڌي ٻانهون، ڪاوڙ جو سبب هُن کان،
هُن مُرڪي چيو آخر، تيان ڪنهن سان ڀلا ناراض.

جيڪي بہ هجي وس ۾ دل کولي ڏئي ڇڏجي،
در تان نہ ڪرڻ گهرجي ڪوئي بہ گدا ناراض.

بيو لوڪ رُسي، پرچي، پرواهہ نہ آ ڪنهن جي،
مدهوش رهي، منهنجو، مون کان نہ خدا ناراض.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

رڳو ميڪدن ۾ نه مانڌاڻ آهي،
مگر مسجدن ۾ به چڪتاڻ آهي.

ڇو ديرو حرم جي درن تي ٿو ڀٽڪين،
پريءَ جي ته وِک تي لالاڻ آهي.

انهيءَ سنگدل کي نه اِنسانُ سمجهو،
اکين ۾ نه جنهن کي ڪا واڪاڻ آهي.

جيڪو ڪوڙ سچ کي نه پرکي سگهي ٿو،
ضرور اُن جي نظرن ۾ ميراڻ آهي.

ڪراچيءَ کان ڪنڌڪوٽ ڪشمور تائين،
سڄي سنڌ هِيرن سندي کاڻ آهي.

اي مدهوش توتي عجب ٿو لڳي جو،
سُڃاتو نه تو پاڻ کي پاڻ آهي.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

بولُ باراٽو ڪري، ڪنھن سان نہ باراٽي ڪجي،
جيڪڏھن ڪنھن سان ڪجي، ڪا ڳالھہ، مرداڻي ڪجي.

قول ڪان اڳ سوچجي ۽ واعدو سمجھي ڪجي،
آڱرين سان ليڪ پائي، ڏار چو پاٽي ڪجي.

چاڙھي بيڙيءَ تي نہ ڪڏجن ڪنھن جا تختا اي سڄڻ،
وقت تي واھر ڪجي ۽ ساھُ سرساٽِي ڪجي.

پيار جا جي پير ڪٽجن، ڪين غفلت ڪا ڪجي،
نِيھُن لائي، پوءِ ھرگز ڪينَ اڻ چاٽي ڪجي.

مڙس تي سَمجي مُصيبت، مُڙس تي مھلون ڪجن،
درد ڏکندا ئي رھن، پر دل نہ ويڳاڻي ڪجي.

حال پنھنجي دل سندو ڪنھن کي ڏيڻ آھي غلط،
سُور سامھون تي پون، تن جي بہ سَرواٽي ڪجي.

دل جي چوري تي وچڻ جي واءُ ويلا چو ڪجي؟
چورُ جي سُجھندو ھُجي تہ بہ سُرت ساڏاٽي ڪر،

لائجي ڪنھن سان تہ اُن سان زندگي ڀَر ڏورجي.
توڙ اي مدھوش پنھنجي نيٺ آڪاٽي ڪجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

رخ تي حجاب ڪان ڇو توکي نقاب آهي،
تنهنجو نقاب مُون لئہ گويا عذاب آهي.

پردي نشين پردو مُنهن تا پري ڪري ڏس،
ڪهڙي نہ منهنجي تو بِن حالت خراب آهي.

ڪو خوف ئي نہ ڪر تون پرهيز جو اي پيارا،
ديدار عام ۾ ئي هڪ اعليٰ ثواب آهي.

ڪهڙو بقا بشر کي، آ چار ڏينهن چُٽڪو،
هيءَ زندگي بہ هڪڙو اي يار خواب آهي.

رَهندين لکي بہ ڪيسين، منهنجي نظر ڪان آخر،
اُت نيٺ ملبو جاتي، تيٽو حساب آهي.

پردو تہ لازمي آ پر غير ڪان اي سُهڻا!
مدهوش پنهنجي ڪان ڇي توکي حجاب آهي.

Scanned with CamScanner

سوالِ وصل جو جيئن سوچَ هُن جيءَ ۾ ، جواب آيو ،
تہ ويترئي حجاب آلود نظرن ۾ ، حجاب آيو .

اکيون کڄنديئي سامهون اوچتو شرمائجي ويّون ،
نگاهِ ناز طرفان چا ، جواب لاجواب آيو .

نگاهُن کان نگاهُن ڏي ، اِشارن ئي اشارن ۾ ،
نياپو جو بہ ويو سو واپسيءَ ۾ باريا ب آيو .

سينگاري وارَ ، وارن کي ڏنائين کَنڌَ کي جهٽکو ،
تہ جَهٽکي سان ، اُتان اُبري ، مُکمل ماهتاب آيو .

ڪريان دلدار جي درشن جي گهڙي ڳالهہ ڪولي مان ،
دلين ۾ ترتلو آيو تہ جذبن ۾ شباب آيو .

جيڪا مدهوش گذري وئي گهڙي منهنجي زيارت ۾ ،
اُنهيءَ هڪڙي گهڙي ۾ واهہ جو لُطفِ ثواب آيو .

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اڙانگي هنڌ اکين کي اڙائي وينا سين،
غمِ جهانَ کان دامن ڇڏائي وينا سين.

متان ڪڏهن نہ ڪڏهن هُو هتان گذري،
تڏهن گذر گهہِ دلبر وسائي وينا سين.

قدم قدم تي اسانجو جُنُون امام رهيو،
رهہِ وفا ۾ جڏهن پير پائي وينا سين.

پُڇيو نہ ترڇي نظر جو اثر اي بي خبرو!،
جگر ڳيا تي پيو، دل ڦرائي وينا سين.

ستم ستم نہ رهيو ۽ جفا جفا نہ رهي،
جڏهن ڪان سر، سرِ مقتل جهڪائي وينا سين.

هجن اُصول سلامت، هي سر وڃي تہ وڃي،
اِئين، ضمير لکن جو بچائي وينا سين.

رهون ٿا مَست اي مدهوش صورتَ فُقراء،
سراءِ قلبَ ۾ دُونهون دکائي وينا سين.

Scanned with CamScanner

پـلـي كـر وارَ اَبـرُن جـا ، سڄڻ تيرِ نظـر سان گـڏ ،
كري ڇڏ چُور دل منهنجي ، او جانِ مَن جگر سان گڏ .

جيان توڙي مران جاني ، هجان تنهنجي ئي پرسان گڏ ،
حياتي پر ، هُجي هي سَر ، صفا تنهجي ئي در سان گڏ .

زمانو كيئن جُدا مونكي ، كـري سگهـنـدو اگر دلبر ،
هجان توسان اِئين جيئن روشني آهي قمر سان گڏ .

اهـــائـي خواهِـش آهـــي ، اهـــائـــي آرزوُ آهـــي ،
هِتي توڙي هُتي منهنجو ، هجي گهَر تُنهنجي گهر سان گڏ .

جدائيءَ ۾ مري جي مان وجـان ، مونكي كَفن ڏيئي ،
خُدارا پُور جـو نيـئي سڄڻ جي رهـگـذُر سـان گـڏ .

اگـر مـدهوشَ جـو ذكـرِ محـبت كٿ بـہ نكـري پيـو ،
تہ تنهنجو نانءُ اينـدو ، داسـتانِ مـخـتـصـر سـان گـڏ .

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جڏهن هر جڳهہ تي صنم ئي صنم آ،
تہ ڇا لاءِ ڪعبو ۽ ديرو حرم آ.

ستمگر جو شيوو ستم ئي ستم آ،
تہ ڇو هيءَ تمنائے رحم و ڪرم آ.

ڇو سجدي ۾ بي ساختہ سر جُھڪي ٿو،
سرِ راھ ڪنھن جو هِي نقشِ قدم آ.

وتو هر گهڙي ٿو وڃي امتحان ڇو؟
محبت ۾ ڇنبو گمان و وَهم آ.

علاجِ غمِ دل پلا ڇا هي آخر،
جڏهن آھ و زاري بہ توهينِ غم آ.

هي مدهوش رِند خرابات ليڪن،
گنهگار اميدوارِ ڪرم آ.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

تا عجيبن جا لڳن ڏڙڪا عجيب
مُرڪندي ڌمان ۽ داٻا عجيب.

دل ۾ سانديم، سور ۽ صدما عجيب،
دلربا جي طرفَ جا تحفا عجيب.

ڪيئن مٺا يان درد جا ليڪا عجيب،
هُن چٽيا جي دل مٿان نقشا عجيب.

چوهہ مان هُن لفظ اُچلايا عجيب،
حافظي، تي نقش تي ٻينا عجيب.

ڪيئن ڏسان دولاب دوڪا عجيب،
عشق نيٽن تي رکيا ڪوپا عجيب.

آ، محبت جي مٺي مايا عجيب،
واهہ جو روحن ڏنا رايا عجيب.

رنجشون مدهوش سهندين پيو اگر،
ڪونہ ٽُٽندا روح جا رشتا عجيب.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هَڻُ نه اجائي جهڳڙو جاني!
جهڳڙ پويان نا لڳُڙو جاني!

هيڏي هوڏي ڪين نهارج،
هيءَ دنيا تئي نڳڙو جاني!

آيو ڪهڙي وات سان آهين،
ساڳو سارج ڏڳڙو جاني!

پاڻ تي پاڙي ڪوئي عمل ڪر،
توهِ نه ڪنهن جي تڳڙو جاني!

منزل اُن جا پير چُمي تي،
جيڪو پهتو اڳڙو جاني!

موڳن ماڻهن وانگر تون،
ماري ويهُه نه مڳڙو جاني!

پاوچولن جي پويان ڊوڙي،
تي ويا ڪيئي ڪڳڙو جاني!.

مدهوش ڇڏي ڏي ٽيڳر بازي،
ڪهڙي مِلندءِ پڳڙو جاني!.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ٻئين جٽا گڏ وَتُون، نہ ڪر اُون اُون،
تون ۽ مان، مان ۽ تون، نہ ڪر اُون اُون.

شل جدايون جلن، جهنم ۾،
ٻن پون نفرتون، نہ ڪر اُون اُون.

قُربتن جا ڪڪر رهن ڇانيل،
پيون وَسن رحمتون، نہ ڪر اُون اُون.

مينهَن ۾ نينهَن جون ڏِئي ميڇُون،
تيون ڇون هيءَ رُتون، نہ ڪر اُون اُون.

تو ڏنيون مُون رکيون اکين تي سڀ،
عشق جون عادتون، نہ ڪر اُون اُون.

پيار ۾ خوش رهن دليون مدهوش،
پل جين مَحبتُون، نہ ڪر اُون اُون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اسان جي زندگي تڙپي رهي آ،
مگر قاتل جي دل خوش ٿي رهي آ.

نہ ڪنهن جي دانهن ورنائي ٿو ڪوئي،
عدالت پي پيلا ڪهڙي رهي آ.

زباني دوستيءَ جا دم لڳن ٿا،
دلين ۾ دشمني پلجي رهي آ.

نہ پي ڄاڻن، نڪي هيراڪ آهن،
انهن جي سر تي مَئي برسي رهي آ.

جواهر بي بها رُلندا رهن ٿا،
۽ ڪوڏين جي بها ڪَٿجي رهي آ.

ڪري چوري لکن ٿا شعر جيڪي،
اُنهن جي شخصيت چمڪي رهي آ.

لُٽي ويا ڪالهہ هُو مدهوشَ جي دل،
مگر اڄ شاعري لُٽجي رهي آ.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجون ناز پريون ٻئي اکڙيون خاص خُماريون،
مون کي ماري وَيون ڙي ڳُجهڙا ڪانَ اُلاريون.

مست و مست اکين جا، کهڙا پار پتا ڏيان،
ريٽيو رنگ رتوليون ڳاڙهيون لال ڪنواريون.

ڪجلي ڏار لڳائي، ڏاڍي ڏانوَ سان ناهي،
سڄڻ پاڻ هُيون کي، سرمي ساڻ سنواريون.

گجنديون گاج تي آيون، ڪِنونديون کيل مچايون،
موهي مست ڪري ويون، مون کي مينگهه ملهاريون.

ڪنهن کي ڪوس انهيءَ جي ڪائي ڪانه خبر پئي،
ڪو مدهوش ڪهي ويون، تکي تيز تراريون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دلــربا مونــڏي، مون دلـــربــا ڏي ڏنو،
بعد ان جي وري ڪــنـهــن نہ ڪاڏي ڏنــو.

ابــتـــدا ڏي نـــ ڪنهــن انــتهـا ڏي ڏنـو،
هــڪ نـظـر ۾ـي نظر جي رضا ڏي ڏنو.

هيئن نہ مون ڪان پڇو، نينهن ڪيئن آ لڳو؟
هــن بــ هــاڏي ڏنو، مون بــ هــاڏي ڏنو.

منهنجي مستي مڳي موڪــلائي ڇڏيـــو،
مــون جڏهــن هُــن جي نــاز و ادا ڏي ڏنو.

ڪيتـرن هيئن چيو، ڪيتـرن هُونءَ چيـو،
مــون مگر ڪين ڪنهن جي ڳـلا ڏي ڏنـو.

جنهــن مـهــل حسن آڏو وجي سر ڌَريم،
پئي فـرشــتن بہ مـنـهــنجي وفـا ڏي ڏنــو.

آهہ مـدهـوش جـو هــيءَ عـقـيـدو پَڪـو،
سُونهن ڏي جنهن ڏنـو، تنهن خدا ڏي ڏنـو.

دَر تان واپس گنهگار نہ ڪر،
پنهنجي بخشش کي داغدار نہ ڪر.

ڏي پري جهول اي سخِي هٿ سان،
اڄ عنايت جو اختصار نہ ڪر.

ڇيھُون ڇيھُون اڳيئي آهي دل،
ويتر ئي ان کي تار تار نہ ڪر.

يا اُڪوئي جواب ڏي کولي،
يا تہ ڪنهن کي اُميدوار نہ ڪر.

جنهن کي احساس درد جو نہ هجي،
اُن اڳيان نيڻ اشڪبار نہ ڪر.

پَل گِلا خور پيا گلائون ڪن،
ڪنهن جي ڳالهين تَي اعتبار نہ ڪر.

پنهنجي مدهوش سان رُسا ما ڇڏ،
ھر رنجش جي اختيار نہ ڪر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جُنون منزل تي پهچائي ڇڏي ٿو،
خرد، پهتل کي موٽائي ڇڏي ٿو.

نہ تي مايُوس راهن ۾ مسافر،
ارادو راهہَ سان لائي ڇڏي ٿو.

عمل، احساس، قربانيءَ جو جذبو،
رُلل ياڳن کي رِيجهائي ڇڏي ٿو.

هجي ڪيڏو ڪٿي نادان ڪوئِي،
زمانو نيٺ سمجهائي ڇڏي ٿو.

تڪبر جي پرندي کي بہ آخر،
قضا جو تير ڦٿڪائي ڇڏي ٿو.

اگر مدهوش ناهي عشق رهبر،
خيالِ خام ڀٽڪائي ڇڏي ٿو.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

Scanned with CamScanner

اُچاريو آر جون ڳالهيون، پچاريو پيار جون ڳالهيون،
خسارن کي هٽي کڏ ۾، ڪريو دلدار جون ڳالهيون.

ڪم ايندين نه دنيا جون نه دولت جون ڪَسيُون ڳالهيون،
اچو پلپل پچاريون ڪي، پريںءَ جي پار جون ڳالهيون.

ڇڏيو اَچرون اهي پَچرون اجايں انتظارن جون،
ڏيو آتتُ اکين کي ڪو، ڪري ديدار جون ڳالهيون.

جيڪا سامانَ سک جي سان پريل آهي انهيءَ دل ۾،
رکو هرگز نه ٻئي وهنوارَ ۽ ويچارَ جون ڳالهيون.

اُنهن کي آچ جنت جي ڪريو چن کي ضرورت آ،
مون سان ڪريو ته بس ڪريو، فقط منٺار جون ڳالهيون.

نياڳا بي خبر ناصح! اِها جَهل پل نٿي سُونهنئي،
عشاقن سان ڪرڻ گُهرجن، سدان سَهڪار جون ڳالهيون.

ڪيئي قالو بليٰ جا قولَ جيڪي، ڪالهه پڪڙن ۾،
وساريِن تون مَتان مدهوش سي اقرار جون ڳالهيون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪنهن سان اوريان، دل جون ڳالهيون،
چوريان پوريان، دل جون ڳالهيون.

پنهنجي ليکي، پنهنجي منهن سان،
پيو تو ڏوريان، دل جون ڳالهيون.

نيٺ ته هُو پي سمجهي ويندو،
هوريان هوريان، دل جون ڳالهيون.

هُن جي نازن ۽ نخرن تان،
گهوريو گهوريان، دل جون ڳالهيون.

سوچُون پنهنجي مَن مان ميڙي،
سوريو سوريان، دل جون ڳالهيون.

مدهوش تن جي تارازيءَ ۾،
وينو توريان دل جون ڳالهيون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جڏهن ڪان اک لڳي توسان تڏهن ڪان اک لڳي ناهي،
جڏهن ڪان چاڪ ڪئي دل تو، تڏهن ڪان چاڪ ٽِي ناهي.

ڪيا غم دل ۾ اوتارا، تَڪا تارا، تڪي تارا،
سڄڻ بيچَين دل کي چَين هڪڙو دم گهڙي ناهِي.

ڪرين تو وارَ کولي وارَ، سو سو وارَ او سهٽا!
لڳا تم ڏنگَ انگ انگ ونگ جنهن جو ڏنگُ ئي ناهي.

دلاور، دادلا، دلدار، دلبر، دلربا، دل ڪش،
دل دِلگير کي هر نامَ تنهنجي ڪان وِٽي ناهي.

ذرا سرڪي، مون کي ڏي مَئي جي سُرڪي مگر مُرڪي؛
سرِ محفل سخِي آڏو صدا ايڏي وڏي ناهي.

ڪيان ڇاڪاڻ ڪنهن جي ڪاڻَ منهنجي ڪاڻَ تون ڪافي،
پري مدهوشَ کي ڏي جهولَ تو وٽ ڪا ڪمِي ناهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

شاعريءَ ۾ سرَڪيل صحرا هجي،
مِصرعو مصرعو وَحشت و سودا هجي.

لائجي ڪنهن سان ته اهڙي لائجي،
دل ۾ جڻ ڪو مؤجزن دريا هجي.

هلجي اهڙو يار پنهنجو تي وجي،
غير سان تڪرار چو بيجا هجي.

زندگي گذري، خدا جي ياد ۾،
۽ اکين آڏو بُتِ زيبا هُجي.

ڪشمڪش ۾ دل نه هاري ويهي،
يلي دشمن سڄي دنيا هجي.

پاڻ ۾ گڏجي وري، ايذائجي،
اُن کان بهتر آدمي تنها هجي.

سوچ سسان ۽ سمجهه سان ڳالهائجي،
لفظ تورا ۽ گهني معنيٰ هجي.

سوچجي چو هيئن ڪجي يا هُونءَ ڪجي،
يار سان مدهوش ها ۾ ها هجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هن دل جي حقيقت ڇا ڪريان، جا شاد بہ آ، ناشاد بہ آ،
هيءُ غم ۽ خوشيءَ واري بستي، آباد بہ آ، برباد بہ آ.

ناصح جي نصيحت نيڪ مگر، تيو ديواني تي ڪونہ اثر،
انسان تہ پنهنجي فطرت کان، پابند بہ آ، آزاد بہ آ.

هت پاڻ سبق نئون سکجي تو ۽ پاڻ سبق تي رهجي تو،
اِنسانُ جهانَ جي مڪتب ۾، شاگرد بہ آ، اُستاد بہ آ.

هت ڏاڍَ جو دامن پرجي تو ۽ راهہ مُسافر ڦُرجي تو،
هِن شهر کي سمجهان ڇا سمجهان، هت دادُ بہ آ، بيداد بہ آ.

مان ڪنهن جي شڪايت ڇو ڪريان؟ ڇو ڪنهن جي ڳلاتي ڪنُ ڌَريان،
ڪجهہ يارن جا احسانَ تيا، ڪجهہ قسمت جي امداد بہ آ.

تو روز مران ۽ روز جيان، مدهوش پلا مان ڪا ڏي وڃا،
هر روز نئون ارشاد بہ آ، ۽ يارُ ستم اِيجاد بہ آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

دل جـــي ديـوار ۾ ڏارَ ڇو تـو وجهـيـن،
يارَ صدمـن جا انـبار ڇو تـو وجهـيـن.

تون بہ آهين جِتي، مان بہ آهيان تہ اُتي،
قيام جيڏيون وِڇيون يار ڇو تو وجهين.

غير سان گڏ گهمڻ، سو بہ منهنجي اڳيان،
روز ايـــڏا وڏا بـــار ڇو تـو وجهـيـن.

جـو بہ هو سـو ڏنم، هاڻي بيـهر مُنکي،
آزمـائش ۾ سـرڪار ڇـو تـو وجهـيـن.

سـر اڳـئـي ڏار آهـــي تـــ ويـتـر وري،
ڏار تـــــي ڏار، ڏارَ ڇو تـــو وجـهـيـن.

جيـڪڏهن پاڻ کي تو سڏائين ڪريم،
دوزخـن ۾ گـنـهـگـار ڇـو تـو وجـهـيـن.

مـوت کان پـوءِ مدهـوش جـي لاش تـي،
اڄ گُـلـن جا اِهـي هار ڇو تـو وجـهـيـن.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هوڏان اکيون عقابيون، هيڏان بتال وايُون،
ڪيئن پاڻ کي بچايون؟ ڪيئن پاڻ کي بچايون.

هوڏانهن تِکيون تراريون، هيڏان تباهه ڪاريون،
ڦهري اِهي ڪٽاريون، ماريون وجن ٿيون ماريون،
هِيٺن هنن هٿن سان، ڪهڙي طرح هٽايون.

هوڏان ڪجل جون ڏارُون، هيڏان جگر ۾ ڏارون،
هنئڙو پروڻ وانگر، چاتي به ڦاڙون ڦاڙون،
دلَ ۾ لُڪون پُڇُون ٿا، ڪنهن کي ٿا بُڌايون.

هوڏان تِکا تجليٰ، هيڏان ڏِہن جا ڏَنبلا،
دم دم ڏين ٿيون دڙڪا، هر هر هزار حَملا،
ويڙهاڪ تِي وڙهڻ لئه، ڪاهيون اچن ٿيون ڪاهيون.

هوڏان آبي نيازي، هيڏان ايلازَ آزي،
لاغرض يار آڏو، توبَهه جي آهِ بازِي،
مدهوش شال منهنجون، مِنٿون ٿين سجايون.

Scanned with CamScanner

ڀورو ٿئي روبروُ تنهنجي، سڄڻ هيءَ ساهُ پوءِ وڃجان،
نگاهُن مان جڏهن نِڪري وڃي ويساهُ پوءِ وڃجان.

ڪَرم پنهنجو ڪري جاني، اچوڪي رات ترسي پَوُ،
جڏهن اُڀري، سَتاويهين سدورو ماهُ پوءِ وڃجان.

وري واپس وڻاڻن تي پلي وڃجان مگر جاني!
لهي لُڇ پڇ، اُجهامي عشق جو آڙاهُ پوءِ وڃجان.

پيارا آخري هڏڪي مهل مُنهن روبرو رکجان،
ڪفن پَهرائي سينگاري، ڪري سڀ ناهه پوءِ وڃجان.

"جڏهن مدهوش تنهنجي ديدَ ۾ ديدون وڃهئي دم ڏئي"
هتن سان لوڙهُ منهنجي ڪي، لَٿي لِ الله پوءِ وڃجان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

کٿ شيخ جو تڪبر، ڪٿ انڪسار منهنجو،
ڪٿ ڪاروبار هُن جو، ڪٿ ڪاروبار منهنجو.

هُو پاڻ کي ٿو چاهي، مان يار کي ٿو چاهيان،
ڪٿ اعتبار هُن جو، ڪٿ اعتبار منهنجو.

هُو خُلد جو خواهان، مان يار جي قدم جو،
ڪٿ انتظارهُن جو، ڪٿ انتظار منهنجو.

هُو پاڪباز آهي، مان خاڪسار آهيان،
ڪٿ اقتدار هُن جو، ڪٿ اقتدار منهنجو.

هُن وٽ غرُور هستي، مون وٽ سرُور مستي،
ڪٿ آ خُمار هُن جو، ڪٿ آ خُمار منهنجو.

هُو پاڻ کي ٿو ناهي، مان پاڻ کي ٿو ڊاهيان،
ڪٿ اختيار هُن جو، ڪٿ اختيار منهنجو.

با هوش ٿو سڏائي، مدهوش ٿو سڏايان،
شيوو آ ذار هُن جو، مَسلڪ آ ذار منهنجو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پـيـار جي ديس جو پکـي آهـيان،
بـي رحـم ديـدَ جو ڏکـِي آهـيان.

ڪا گهـڙي کـن تہ ڏينمَ ساهہُ کـٽڻ،
تکجي پيو پَـرَ، هٽـي هـٽـي آهيان.

پيـو تہ کجهہ پي نئو گهُران توکان،
پـيار ڏي، چيز پـيارَ جـي آهـيان.

ڪـيـن مـونـکـي اُڌار تـاڙِي هٽــي،
تــو جـيان مـان بہ عـارضِـي آهيان.

حـال مـدهـوش جـو پُـڇـو ڇـا تـا،
ڪـيـنـکـي هوس، ڪـيـنکِـي آهيان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

توبھہ پيجي وڏم، تہ بہ رحمت خفا نہ ٿي،
ايڏي گناھہ ھوندي، نوازش قضا نہ ٿي.

سو ڏينھن ياد ناھہ جو مون کان خطا نہ ٿي،
پر ھيءُ بہ ياد ناھہ جو توکان عطا نہ ٿي.

منھنجا گناھہ شمار ڪرڻ کان وڏي چُڪا،
تنھنجي عنايتن ۾ ڪمي ڪابہ ڪان نہ ٿي.

توکي ڪريم ڪير سڏيندو جھانَ ۾،
مقبول تنھنجي در تي اگر التجا نہ ٿي،

سائل جي ھڪ سوال سان جھولي پري ڇڏيئہ،
ڪنھن کان سگھي ڪڏھن بہ آ ايڏي سخا نہ ٿي.

مدھوش کان ڪڏھن بہ نہ ٿي ڪا مُنافقي،
ھا، ٿي تہ نا نہ ٿي، ۽ جي نا ٿي تہ ھا نہ ٿي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

بي بقا جڳ ۾ رهِي پنهنجي بقا پيدا ڪجي،
ڪانارمو ڪو اهڙو لافنا پيدا ڪجي.

زندگيءَ جي ڪشمڪش ۾ دل نه هاري ويهجي،
حوصلو غم جي سهڻ جو بارَها پيدا ڪجي.

واٽ اهڙي ڪائي ونجي، يار پنهنجو تي وڃي،
غير سان اٽڪي اجايو ڇو گِلا پيدا ڪري.

يا نظر سان پاڻ مر جي، يا نظر سان مارجي،
زندگيءَ ۾ زندگيءَ جي ڳالهه ڪا پيدا ڪجي.

منزل مقصود پيرن ڪي چُميون ڏيندي اگر،
پاڻ ۾ خود اعتماديءَ جي فضا پيدا ڪجي.

جيڪڏهن مدهوش ڪنهن سان پيچ دل جو پائجي،
پهريائين دل ۾ احساسِ وفا پيدا ڪجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

موڪلاڻيءَ جي مَهل ساري فضا روئي ڏنو،
هِن جداٰ روئي ڏنو ۽ هُن جدا روئي ڏنو.

اڄ چمن جي چَهچٽن جي هر صداد روئي ڏنو،
گل رنو، گلشن رنو، بادِ صبا روئي ڏنو.

آشياني تي جڏهن بجلي غضب جي پئي ڪري،
برق ڪلندي ئي رهي، ڪاري گهٽا روئي ڏنو.

ماڳ تي موٽيو پکي جيئن پيار جو پڃرو ڇڏي،
چَند ڏينهن جي، قفس بي انتها روئي ڏنو.

اي خدا اهڙي رضا ڪي وصل چئجي يا فراق"
جنهن رَضا تي دامنِ صبر و رضا روئي ڏنو.

آخري هڏڪي مهل مَحبوبيت جي مُرڪ تي،
مُنهن چُمي مَعصوميت جو، خود قضا روئي ڏنو.

تُربتِ مدهوش تي گُل رُخ چٽڻ آيو گلاب،
تنهن به هاءِ دلربا چئي بي خطا روئي ڏنو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڦِر فضائن ۾ نہ آواره هوائن وانگر،
ڳول محبوب کي گمنام گدائن وانگر.

جنهن جي درشن جي تلاش آهہِ مُسافر توکي،
سو خدا ناهہ زماني جي خدائن وانگر.

پنهنجي هستيءَ جا وڳا ويس ڪپي ۽ ڪوري،
ليڙون ليڙون تي فقيرن جي قبائن وانگر.

ڪوئي هنگاما ڪري پيو تہ ڪري اي ويندڙ!
تون مگر مات ۾ رهہ ڳُنگ صدائن وانگر.

هل مجازي ڪان حقيقت ڏي اي مدهوش وڏي،
پل تہ بينائي هجن نانگ بلائن وانگر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وجود ذاتي، وڳو صفاتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي،
الست جي ٿئي، قميص پاتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي.

شڪل ۾ ڪيڏو شڪيل آهين، جمال ۾ ڇا جميل آهين،
وڏي وئي تو ۾ نوراني جهاتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي.

جهانَ جون ڪهڪشائون تولئہ، فضائون تولئہ، هوائون تولئہ،
مطيع هر چيز ڪائناتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي.

خدا جا بندا هلين چلين ٿو، ڏسين پَسين ٿو، سُڻي ٻُڌين ٿو،
مِليئہ نِگاهُون مُشاهِداتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي.

اٽل ارادا، جوان جذبا، عظيم سوچون، خيال خاصا،
آ رنگُ تو ۾ جمالياتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي.

مِٽيءَ جي مُٺ مان عظيم ڇائين، خَليفَۃُ الله بنجي آئين،
عمل جي خاطر، مليئہ حياتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي.

گذارين ڇو ٿو ڇريا غمن ۾، مزي، جي مدهوش تنهنجي مَن ۾،
ڪريمَ ڪيڏي آ رمزَ لاتي، تڏهن بہ هستي نہ ٿئي سُجاتي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جهان سارو حُباب وانگر،
سڄي حياتي آ خواب وانگر.

لحد ۾ ويڙهي ماندو سُمهندين،
سوا گهڙي رهه ڪتاب وانگر.

عمل جو قندو اُچل جَهان تي،
ڪمال ڪر بُوتراب وانگر.

حسد جي آتش ۾ پاڻ ساڙي،
ڪڙهي نه مر تون ڪباب وانگر.

نه وجهه ڳچيءَ ۾ ڳلا جو ڳانگهو،
نه تي ڪهين لَئه عذاب وانگر.

ڪڏهن به هرگز لڪي نه سگهنديون،
حقيقتون آفَتاب وانگر.

هتي به تيندو حساب آهي،
خدا جي يوم الحساب وانگر.

مرين ته مدهوش اهڙو تي مر،
هُجن ئِي مُرڪُون گُلاب وانگر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

فنا جي ضربَ کان اگ ۾ ڪرڻ هستي فنا گهرجي،
جهان اندر مرڻ کان اڳ، مري ماڻڻ بقا گهرجي.

نظر ديد آشنا گهرجي، ۽ دل درد آشنا گهرجي،
محبت جو پرمر رهجي اچي، اهڙي ادا گهرجي.

سِوا تُنهنجي نہ ڪائي چيز دنيا جي سڄڻ گهرجي،
اگر گُهرجي تہ مون کي چاهَتُن جي انتها گهرجي.

نشانو غير جي آڏو بڻائي منهنجي دل کي وَچ،
نوازش دلربا گهرجي تہ اهڙي بي بها گهرجي.

اگر چاهين محبت ۾ رهي "تون تون" نڪي "مَان مان".
هلائڻ دم سان دم گهرجي، مِلائڻ ها ۾ ها گهرجي.

رکي مدهوش من پنهنجو سڄڻ جي ياد کان غافل،
پين جي عشق ۾ دل کي ڪرڻ چو مُبتلا گهرجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

توکي الائي ڇا ڇا، ڇا ڇا نظر اچي ٿو،
حسن بشر ۾ مونکي مؤلا نظر اچي ٿو.

بي ديد کي برابر صحرا نظر اچي ٿو،
پر قيس کي ته شهرِ ليليٰ نظر اچي ٿو.

جيڏو عظيم باغِ دنيا نظر اچي ٿو،
تيڏو گلن جو مَنظر اعليٰ نظر اچي ٿو.

کهڙِي جهانَ ڀِيني ٿيندي انهيءَ ڪان جنهن کي،
سارو جهان روءِ زيبا نظر اچي ٿو.

کهڙي خبر ته هن کي ڪهڙو مزو ملي ٿو،
جو يار جي ڳليءَ ۾ رُسوا نظر اچي ٿو.

ان کي به نيت ڪائي تسڪين ايندي هُوندي،
هيءَ جو سفر ۾ سافر تنها نظر اچي ٿو.

ڪوٺي چريو چريو ٿو مدهوش کي زمانو،
اهلِ نظر کي ليڪن دانا نظر اچي ٿو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ديوانو، مستانو، پاڳل ناهيان،
گهُورن جو مان گهايل آهيان،

ديوانن جا ڦرندو رهان ٿو، رنگ نيارا ڏسندو رهان ٿو،
مستانن سان ملندو رهان ٿو، دنيا جو ٺُڪرايل آهيان،

شهرن ۾ مان ڊڄندو آهيان، ماڻهن کان ڀي ٿهندو آهيان،
وحشي ٻڇي ڀڄندو آهيان، هِيسايل گهٻرايل آهيان.

آءُ سگهان ٿو سڀ کي سُڃاڻي، پر ڏوهه ڏٻو ڇا ڪنهن تي هاڻي،
ڪوئي مون کي ڄاڻي نه ڄاڻي، هُونءَ ته سُڃاتل ڄاتل آهيان.

مدهوش ٻٽيس مجنون وانگر، خاطر تنهنجي پرم جي دلبر،
هيءَ شهر ڏي مان دور وڃان پر، ديدُن جو ترسايل آهيان.

مدهوش رڳو هوش نہ آ، عالم ئي سڄو ديوانو آ،
تعريف ڪريان ڇا تنهنجي سڄڻ، هر شاهہ و گدا مستانو آ.

مندر ۾ تون، مسجد ۾ تون ۽ دل جي ڪعبي ۾ بہ تون،
هر هنڌ نظارو آ تنهنجو، جڻ سارو جهان بُتخانو آ.

تنهنجي حسنَ جي شمع تي سهٽا، مشتاق هزارين مون پارا،
هڪ مان نہ مگر جنهن توکي ڏٺو، سو تُنهنجي مٿان پروانو آ.

مخمور نظر سان پيارين تو، انداز ادا سان مارين تو،
اي هوش رُبا مستان سڄو، مئخانِي جو مئخانو آ.

ڪي سُرڪيءَ ۾ سوڳها تو ڪرين، ڪي پيندا رهن ٿا رات سنجي،
ڇا رِيس انهن سان جن ڪي حاصل، پئمانو تي پئمانو آ.

ڪنهن جي نہ سرِي، ڪنهن جي نہ چلي، ڪيئن هوش عقل تي هام هلي،
ڇا دين ڌرم، ڇا شان شرم، هر چيز هتي نذرانو آ.

مدهوش جي دل جو دلبر تون، دلدار بہ تون، دل خيش بہ تون،
جنهن دل ۾ نہ آ ديرو تنهنجو، سا دل نہ مگر ويرانو آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مدهوش جي ڳالهين کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي،
آهن ڪي ۽ دانهن کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي.

جي عشق جي اچ وڃ لئه هموار ڪيم راهون،
تن عشق جي راهن کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي.

جن پيار جي ريتن کي آٽڻ تي هتي چاهيم،
تن پيار جي ريتن کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي.

هن شهر سموري ۾ هوڪن تي ڏنم هوڪا،
پر منهنجي مَنادُين کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي.

مون سوز جي سازن تي مدهوش غزل ڇيڙيا،
پر سوز جي ڪنهن ڏُن کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

محب ڪري ويو جيئن مدهوش،
اديون آهيان تيئن اڄ تائين.

هِن سان، هُن سان منهنجو چيا ويو،
ڪنهن گوشي ڏي چو ڏيان گوش.

غم جا دم دم پيالا پَريُون،
وينو ڪريان نوشان نوش.

من مندر ۾، روح اندر ۾،
سوئي آهي، سارو روش.

مدهوش وتم جنهن جو در، سو،
پرور رکندو پردو پوس.

(نوٽ: روش معنيٰ ڏينهن (بلوچي زبان ۾).

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تون ھي تون تون، تون ھي تون تون،
آھين تن من جي تار تون.

منھنجي اڻ ڄاڻي ساري تو ڄاڻي،
او منھنجا ڄاڻھار تون.

اؤڪيءَ ۾ سائين، ننھن چوٽيءَ تائين،
ساري ساري لھه سارَ تون.

ھيءَ سينو تايَل، تيز تپايل،
واءُ وصاليءَ سان ٺار تون.

ڪيئن جھاتي پايان، ٻي ڊر واجھايان،
ڏي دلداري دلدار تون.

چئي عيبن ھاڻو، مدھوش نماڻو،
ڪنھن کي ڪريان ڪُل پار تون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تون ۾ مان شل، هڪ هجون او هڪ هجون،
هڪ ٻئي جي لڪ هجون او لِڪ هجون.

وا وڇوڙي کان صفا سوڳها رَهُون،
جڻ مـژهايل کا منديءَ جي ٽِڪَ هجون.

ڪنهن ڪچيري تند وانگر ڇو ڇڇون؟
ڇڪ ڇِڪان ۾ ڇيهَ کان وڌ ڇِڪ هجون.

تون ڇڏين مون کي نہ مان توکي ڇڏيان،
ٻئين ڇٽا هڪ ٻئي جي لائي ڳڪَ هجون.

تون منو مون کاڻ مان تو کاڻ ٽيان،
لار وانگر پيار واري پِڪَ هجون.

واسطي هڪبئي جي، ڦتڪون ڇو لُڇون،
جي سراسر ساهَ واري سِڪ هجون.

ڇا ڪندو مدهوش ڪوئي جيڪڏهن،
سات ڏيندڙ پر جهلا ۾ پڪ هجون.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سامهون نظر جو وار ٿيندو ويو،
۽ تير، آرو پار ٿيندو ويو.

چرچن ئي چرچن ۾ وڏو سودو،
آهي سرِ بازار ٿيندو ويو.

دلبر مزو وٺندو رهيو پنهنجو،
پر دل جو دامن تار ٿيندو ويو.

جيئن نيڻ نخرباز ٿيندا ويا،
تيئن زياده پيار ٿيندو ويو.

ٽڪريون نگاهُون پاڻ ۾ ليڪن،
دلڙين جو بيڙو پار ٿيندو ويو.

جنهن پيار کي ناپاڪ سمجهو سو،
بيڪار ۾ بيڪار ٿيندو ويو.

ڪوشش ڪيائين جيئن ڦٽائڻ جي،
دشمن اجا تِيئَن خوار ٿيندو ويو.

هن پير پنهنجا مس رکيا مدهوش،
سارو اڱڻ گلزار ٿيندو ويو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هوءَ جو لکي لکي آ، سهڻو گلاب ڏئي وئي،
جڻ آڇ ۾ لکائي، ڳوڙهو حساب ڏئي وئي.

جنهن جا اکر سُهانا، ۽ ورق ورق معنيٰ،
اهڙو ڳجهارتن جو ڳجهڙو ڪتاب ڏئي وئي.

دل ۾ تڏهن ڪُڏان تو، جهوما، نچان، لُڏان تو،
نِروار تي نچڻ جو ڪوئي نِصاب ڏئي وئي.

آگر چپن تي آئي، وئي ڳالهه ڪا وراڻي،
جيڪو جواب ڏئي وئي، سو لاجواب ڏئي وئي.

ليليٰ جو روپ ڌاري، دڳ عشق جو ڏيکاري،
عاشق، چريو، ديوانو، مجنون خطاب ڏئي وئي.

چاهت چڪور بڻجي، شهزور چور بڻجي،
ساري خوشي ڪٽي وئي، ۽ اضطراب ڏئي وئي.

مدهوش اک ملائي، دوزخ چڏئين تپائي،
هڪڙي اِشارڙي سان ڪيڏو ثواب ڏئي وئي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ادا سمجهان تہ چا سمجهان، وفا سمجهان، جفا سمجهان،
رَوِش سمجهان تہ چا سمجهان، رضا سمجهان، قضا سمجهان.

بتِ زيبا جي قدمن تي جهڪايو سرڪشن پي سر،
ٻڌايو اهڙي هستيءَ کي، صنم سمجهان خدا سمجهان.

نوازش غير تي هروقت ۽ مون تي عتاب آهي،
اِنهيءَ راهہ و رسم کي دلربا! سمجهان تہ چا سمجهان.

نظر قيري لنگهي ٿو ۽ هزارين درد بخشي تو،
سچڻ جي هن عنايت کي، بُخل سمجهان سخا سمجهان.

وٺن ٿا نام منهنجو يار جي نالي سان گڏ جيڪي،
اُهي اغيار يارن کان، بُرا سمجهان، ڀلا سمجهان؟

نظر جي مئي پيارڻ شرط مِتجي تي وڃي هستي،
پيارڻ ۽ پيڻ اهڙو سزا سمجهان جزا سمجهان.

اچي جو يار جي در تي ۽ مالا مال ٿي موٽي،
اُنهيءَ مدهوش سائِل کي غني سمجهان گدا سمجهان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪا اگر سونهن قدرتي ڏسجي،
سونهن ۾ مستغرقُ تي ڏسجي.

اي سڪي! ڪائي دل سخي ڏسجي،
دل ۾ مهمان تي ٽِڪي ڏسجي.

هڪ دفعو ڇو هزار ڀيرا ڇو؟
شيءِ ڏسڻ جي وري وري ڏسجي.

ٻئين ٽِڪائي اکيون اکين سامهون،
هن مزي جو مزو وني ڏسجي.

سهڻي صورت ثواب جي خاطر،
اي عُشاقو هلو، هلي ڏسجي.

پاڻ چاهيون اهو سچاڻ لاءِ،
آرسيءَ کي اڳيان رکي ڏسجي.

ڪاٿي مدهوش آهه ڳم تي ويو،
پيرُ مدهوش جو ڪَٿي ڏسجي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

چيـڙيـو شـب فـراق ۾ اذڪـارِ يـار ڪـي،
حـاصـل قــرار تيـنـدو دلِ بــيقرار ڪـي.

غــم ويـا وڏي بصـورت روزِ جزا نـديـم!
ڪهڙي طــرح گهتا يــان شبِ انـتـظار ڪي.

مـان منـتـظر لحد ۾ بہ هــوندس سـڄڻ لاءِ،
قدمن جو شرف شايد ٿئي حاصل مزار ڪي.

جـو بــاوجود تــرڪ محبت بہ دل تــي آ،
ڪهڙي طرح مِٽا يــان تنهـن نقشِ يـار ڪـي.

اوريو مون حال دل جو هـن سان قسم کڻي،
"آيـونہ اعتبار پــر بــي اعتبار ڪــي".

هــر شاخ و گـل اُداس، پـريشان مڪـڙيون،
افســوس چــا تيـو آ نسـيمِ بـهار ڪـي.

مدهوش مئي ڪشيءَ سان بہ لاهي ٿٺو سگهي،
يــارو نگـاهِ مست جي ڪيف و خمار ڪي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مان پڪي هان پيار جو، پيار جي اظهار جو،
هِن پڪيءَ ڪي ڏارجو، اي پرين نہ مارجو.

اي حسين مورتن صورتن جا مالڪو،
حسن جي شهيد جو، پيا ڪجو خيال ڪو،
سخت دل نہ ڏارجو، ناز مان نِهار جو.

ڇا بہ ٿي پوي، مگر مور منهن نہ موڙجو،
دل ڪشيون دلاوريون، دلبريون نہ ٽوڙجو،
ڏار تي نہ گهارجو، گڏ گهڙيون گذارجو.

واسطي الاهہَ جي، پيا ڪجو ڪو پيرڙو،
ميرڙو ئي ميرڙو محبتن جو گيرڙو،
نفرتن جي پارَ ڏي، ڪينڪي اُڏار جو.

مدهوش گر مري وڃي، هوش ڪي سنيارجو،
مهڪندي سنوارجو، مُرڪندي سينگارجو،
سامڙيءَ جي سامَ ۾، پوءِ پلي سُمهارجو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تنهنجو جيسُ ڪٿي پي ناهي ڪو،
توڙي پاڻ ڪٿي لک ناهي ڪو.

تو هاڪارو هر طور لڳين،
شهزورن ۾ شهزور لڳين،
محفل ئي سڄي ۾ تو مور لڳين،
توسان ڪير اچي سينو ساهي ڪو.

تون سڀ کان سهڻو آهين اڄان،
سڀ نيچ لڳن تا تنهنجي اڳيان،
توسان هن هُن جي ڪيئن پيٽ ڪيان،
مون ڪونہ ڏٺو اهڙو آهي ڪو.

تنهنجي آهہ عجب ڪا اهڙي ادا،
مَستان ڏسَان تو شاهہُ گدا،
هر عاشق جو آ ساهہُ فدا،
تہ بہ فرض سگهيو ناهي لاهي ڪو.

تنهنجي سامهون سهڻا جو بہ ايندو،
مدهوش وانگي تي مات ويندو،
تنهنجي مَد مقابل ڪير ٿيندو،
سَوَ حيلا هلائي يَر چاهي ڪو.

Scanned with CamScanner

هُو جلوي نِما دل ۾، ڪعبي کي ڪيان سجدو؟
ڪم اهڙو ڪرڻ لوڪو، مون کان نہ ڪڏهن پُڄندو.

تو دُهل وڄي ذاتي، چَمڪي ٿِي سڄي ڇاتِي،
دهہ دهہ تو ڪري دهڪي، هِن دل ۾ اُهو دَهڪو.

هر طرفَ کان ڇانيل آ، سيني ۾ سمايل آ،
جو ڏُور ڏسيو تا سو، ويجهي کان اتم ويجهو.

ڏهہ ڏهہ جي ڏهاڪي جو، مون کان نہ پُڇي ليکو،
ڇڏيو تہ وَڃي گهر گهر ايڪي جو ڏيان هوڪو.

اي وقت اِنهيءَ واوا، جي ڪين اتم پَروا،
هستيءَ کان وني مستي تو مَست وتان ڦرندو.

ڪعبي جو وڏو درجو، مدهوش مگر منهنجو،
محبُوب ازل کان ئي، ڪعبي جو بہ آ ڪعبو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مَرندُس تہ اچي يادوُن، ڳوڙھن کي چُميون ڏيندءِ،
ڳوڙھن جون وَھي لارون، ڳلڙن کي چميون ڏيندءِ.

اِھي ڳل اُگھندي، اُگھندي، رومال پُسي ويندي،
۽ لُڙڪ ڪِري آڏو دامن کي چُميون ڏيندءِ.

ماضيءَ جي تصور کي اُن ويل ڪنديں ڪاڏي؟
جنھن ويل ڏنل مَنظر، نيڻن کي چُميون ڏيندءِ.

ڪم ڪار جي سانگي، سان جوھيءَ ۾ جڏھن ايندين،
ھِن شھر جي مِٽي پيي پيرن کي چُميون ڏيندءِ.

مدھوش کي ميساري، اِنَ دل تان چڏيندين تہ بہ،
ھِي گيت، غزل، وايون، تن من کي چُميون ڏيندءِ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مرندس تہ خبر پوندءِ، مدهوش نِماڻي جي،
مدهوش نِماڻي جي، اڻ ڄاڻ اَياڻي جي.

هُن ڏيهہَ وڃڻ ڪان پوءِ، ڪيئن ڪانگل ڪي چوندين،
ڪَم ڪانگلڙا ويهي، ڪا ڳالهہ فِلاڻي جي.

احساسُ ڏرِي ڪوئي، احسانُ ڪري ڪوئي،
هاڻي تہ اچي پَت رکُ، ير پيارَ پُراڻي جي.

تو ميڙ مُنجهئين منڙا، سچل جي، يِٿائيءَ جي،
استاد بخاريءَ جي، مچ ڪنهن تي سياڻي جي.

سڪرات بُڏي پوءِ پي، چئين تو تہ سُياڻ ايندُس،
مدهوش مري اڄ تو، توڪي آ سُياڻي جي.

قربدار قرب وارا، تون ملئين خدا مليَ ويو،
منهنجي روحَ جا سهارا، تون ملئين خدا مِلي ويو.

ديد ديد سان ملي وئي، مون کيو قرار حاصل،
ويا لهي عذاب سارا، تون ملئين خدا ملي ويو.

آءُ پنهنجو پاڻ کي اڄ، چو نہ خوش نصيب سمجهان،
اي سُهاڳ جا ستارا، تون ملئين خدا ملي ويو.

هن جهان خوبتر جا، دلفريب رنگ سُهڻا،
ڇا کبا اِهي نظارا، تون ملئين خدا ملي ويو.

مدهوش هڪ جهلڪ سان، نعمتون هزارَ ماڻيون،
نامدار نامِيارا، تون ملئين خدا مليَ ويو.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وينو رهين منهنجي اکيان، منهنجي اکيان، منهنجي اکيان،
اي جانِ من، اي جانِ جان، توکي ڏسيون وينو ڏسان.

اي خوبرو هڪ آرزوُ دل ۾ رکيون کنهن وقت کان،
سوچان وينو توکي چوان، پر ڇا چوان ۽ ڪيئن چوان.

تون جيڪڏهن سمجهين نٿو مُنهنجي اها گونگي زبان،
ڪهڙن اشارن سان ڀلا، دل جو بيان سمجهائيان؟.

اي شوخروُ اڄ روبروُ هڪڙي نظر هيڏي به ڪر،
ڪاوڙ ڪرڻ ناهي ڇڱي ڪنهن ناتوان مِسڪين سان.

مدهوش ڪي ڪو ڏسُ ته ڏي ڪهڙي طرح پرچائيان،
ٻانهُون ٻڌان، پيرين پوان، آزيون ذريان، مِنٿون ڪيان؟

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آ تہ سيني اندر ٽِڪايائين،
آ تہ هن ساهہَ ۾ سمايائين.

دل چوي ٿي تہ ويجهڙو ٿي اچا،
ڇاتڙِيءَ سان ڪٺي مِلايائين.

آ تہ اکڙين جي ڪونڙيءَ ۾ لِڪي،
لوڪ بدنام کان لڪايائين.

آ تہ ويهي خدا خدا ٻوليان،
آ تہ پنهنجو خدا بڻايائين.

آ تہ هڪڙو وجود ٻڻجي وڃون،
آ تہ هڪ جان جسمُ پانيائين.

پيار مدهوش سان اٿئي جيڏو،
آ تہ اُن کان وڌيڪ چاهيائين.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مستن جو، ديوانن جو، ملنگن جو ادب ڪر،
اي يار اسان عشق جي بندن جو ادب ڪر.

شيطانُ نہ ٿي، حسن جي مخزن جو ادب ڪر،
انسان ۾ الله جي، مَسڪن جو ادب ڪر.

آدم جي خد و خال جي نقشن جو ادب ڪر،
بيهڪ جو، بناوت جو، نمونن جو ادب ڪر.

صورت جو ثنا خوان ٿي، صورت ۾ خدا ڏس،
ڪو خالقِ اڪبر جي ارادن جو ادب ڪر.

هڪ عرض اهو عشق جي ماريل جي مدد ڪر،
ٻيو عرضِ اهو حسن پرستن جو ادب ڪر.

جي پيار جي دعويٰ تو ڪرين، روڪ نہ مونکي،
نيڻن جي ڪشش، روح جي رشتن جو ادب ڪر.

فطرت ۾ اٿئي پيار سمايل تہ سڌو سنئون،
احساس ذري، پيار جي جذبن جو ادب ڪر.

حاسد جو وٺي روپ نہ تنقيد ڪندو ڪر،
جي، پاڻ اديب آن تہ اديبن جو ادب ڪر.

ايڏو نہ ٿيءُ بي قدر، او بي قدر زمانا!
ڪو حضرتِ مدهوش جي شعرن جو ادب ڪر.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سيرائڪي

ايــڏي اوڏي نـهـاران ڪـيون نـهـاران؟
مـئيــن تـيـڏي عشق دا پـــروَرد گاران.

سامهون آڪــر جو وعدا تئين ڳڏا هــا،
اُهِيــن وعـدي تـــي اج ٻِي بَـــرقرا ران.

مـتـا سگـهـيا نهـين اِبليس جنهن کُونِ،
ازل دي، تــنهــن عـمل دا شـاهڪـاران.

اهو اعــزاز مـيــڏا گـهـٽ نهـين هـے،
ڏُکـان دي، ڏيهـ دا مـئين تــاجداران.

فرشتو! ســپ جُـهـڪـو ميـڏي اڳُوں آ،
صـفــــي الله دا مـئين پـيـروڪـاران.

ڪـــران هــا چـاڪ پـــردا پـــرم دا،
مـڪــر مدهـــوش ماٿهو بُـــرد باران.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سِرائڪي

تيڏيان اکيان غزل، نَظران غزل غزل،
ڦِر ڪيون؟ نہ مئين اکيان قلم تي چا لکان غزل.

تيڏي عجيب تور دا ڏيوان مثال ڪيا،
تيڏا قدم قدم غزل، تي وِکان غزل.

اي پي خيال رَک تہ مَتان ڪوئي ڦس وجي،
ڪيون ڇوڙ چا سَتيندئين اُره تي ڳُتان غزل.

تون شاعري دي سوچ ڪُنون پي وڏيڪ هِين،
محبوب سائين! سوچ ڪِتان تي ڪِتان غزل.

سڙ سڙ ڪي تيڏي آتشِ هجران دي باھ وِچ،
مدهوش صبح شام لکيندا ودان غزل.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

سِرائڪي

دلڙي دردان دي ماري ڪُون، ڪِيوين سمجهاوان؟
بي اختياري ويچاري ڪُون، ڪيوين سمجهاوان.

اي ميڏي دلڙي متوالي هي نازان والي،
نازان والي ير پياري ڪون، ڪيوين سمجهاوان.

راتيان ڏينهان تَڪ تَڪ راهان، روندي رهندي هي،
اِس بي وس رووڻ هارِي ڪون، ڪيوين سمجهاوان.

ڪوئي ڏاها سياڻا هووي، جو اي ڏس ڏيوي،
آزاران دي آزاري ڪون، ڪيوين سمجهاوان.

هڪ ڏوُن هووَن مدهوش گهتي، هڪ ڏون ڪون سمجها،
جوهي دي خِلقت ساري ڪون، ڪيوين سمجهاوان.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سرائڪي

معشوقان دي، سيني سامهون سڌي سَتڪار سَهہ سَهہ سَهہ،
پلي چاتِي اُتون تِيوَن، ڏوُ ڏوُ ڏڪار دَهہ دَهہ دَهہ.

جيوين آوَس جيون ياتوَس، سچڻ سائين دي مرضي هے،
ڪُنل ڪون يي ڪُهي، وَل وَل، نهين نهڪار نَهہ نَهہ نَهہ.

ڪُٽن ڏينهڙي فراقان دي، مزي، تيوَن وصالان دي،
مبارڪ باد آ ڏيوي، سچا سنسار وَهہ وَهہ وَهہ.

سهيليان سينڌيان سرتيان، مني مدهوش ڪون آکو،
اساڏے نال اڳي وانگون، ٻولي ٻيهار ٻَهہ ٻَهہ، ٻَهہ.

حبيبي سنڌي ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سِرائڪي

اوستائين جهل اتا هِين "نيڻ آهينا" منا،
جيستائين عڪس ڏيکان هيٺ لاهين نا منا.

رهه گهڙي ڪن رهه گهڙي اڄ، آمهون سامهون ٻه گهڙي،
نال اڪ دي اڪ ملاوان اي نري سينا منا.

مَئين چريا تيوان تہ تيوان، تون تہ اڄ رَمزان رَلا،
پيا ڏِيان پلڪا وِچا، اِتلا پڪا تي نا منا.

جنهن دي چُپ چُپ ويندي ڪُپ ڪُپ نيڻ نيڻان دي اَندر،
ايجها چاڻي ڪيا مزا اي لوڪ نابينا منا.

اس اکيان دي، نقش تي مستان هان مدهوش هان،
مئن نہ مُشرڪ، مَين نہ ڪافر، مَين نہ بي دينا منا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نہ ڪنھن ممات ۾، نہ ڪنھن حيات ۾،
رهان تو روز اهڙي ڪائنات ۾.

بلند ڪان بلند ڪنھن مقام تي،
خيال تا قرن مُشاهدات ۾.

نہ هِن جهان ۾، نہ هُن جهان ۾،
سُرور تو ملي جو هڪڙي جهات ۾.

اُجهامنڊڙ اکيون نہ روڪ ناصحا!
خدا جي ذات تو ڏسان صفات ۾.

جو ڳڏ هُجي اُهو تلاش چو ڪريان،
اجايو پوان چو مُشڪلات ۾.

بغير عشق جي قبول ڪو پيو!!
نہ فلڪيات ۾ نہ ارضيات ۾.

وڃي ٿي صبح شام تار يار جي،
رهان بہ ڪيئن مدهوش چُپ چُپات ۾.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مينديون، مُرڪون، خيالُ موسيقي،
آهه هرٽينُ جو چالُ موسيقي.

عشق جي روُحَ جي غِذا آهي،
گر هجي باڪمالُ موسيقي.

تي ڪري مُستجاب دُعائن کي،
بنجي بانگ بِلال موسيقي.

فرق سارا فراق جا تُوڙي،
ٿي ڪرائي، وصال موسيقي.

هن مٿان آڏ ڏياچُ سر گهوريو،
آ، مثالي مثالُ موسيقي.

دل جي چاهت، قرارُ ۽ راحتَ،
جوت، جلوو، جمالُ موسيقي.

روز مدهوش کي خوشي بخشي،
ٿي مِٽائي ملالُ موسيقي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

اشارا غزل، ادائون غزل، نگاهون غزل، نشانا غزل،
او جانِ غزل، سراپا غزل ۽ تازا غزل، توانا غزل.

ٻئين ڳل غزل، ڀلونُ ڀل غزل، نجونک غزل، بلاشک غزل،
هٿين پيرين سونهن، برحق غزل، غزل ئي غزل او جانا غزل.

وَٽيل ۽ سٽيل، ڳتيون ٻي غزل، ٻٽيونُ ٽئي ٻڌل سَڳيُون ٻي غزل،
چِتا ٻي غزل، چڳيُون ٻي غزل، سمورا سَٽل سُهانا غزل.

اهي لب غزل ۽ غب غب غزل، بنايا اٿئي مِٺي رب غزل،
عجيب و عجب و سَب سپ غزل، لِکان ڇو نہ پوءِ روزانا غزل.

تون مدهوش کي سچو ڏينهن آن، زبر زير سان هِجي ۽ روان،
تڏهن محب مان ٿو ڇيڙيان نوان، نشي ۾ ٻُڏل نيرانا غزل.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

تاثرات

حضرت طالب المولي

شاعرِ شيرين بيان مدهوش آهي،
۽ بهارِ گلستان مدهوش آهي،
تو ڪري علم و ادب جون خدمتون،
دوستن ۾ جاوِدان مدهوش آهي..

تخلص ان سندو مدهوش آهي،
تيو مدهوش پر باهوش آهي،
سندس طبعِ رسان، تحريڪ خاص،
سَراپا چڻ تہ جذبو جوش آهي.

حافظ احسن چنّا

مدهوش ڪي باهوش سخندان چوان تو،
ماهر بہ ادب، علم جو عرفان چوان تو،
اَرڪان ادب علم جا سڀ خوب تو ڄاڻي
۽ اسم جي نسبت سان بہ ذيشان چوان تو.

بي باڪ سخن سنج ۽ استاد بہ ڪامل،
خوش خلق ۽ شيرين سخن، علم جو فاضل
هر شعر سندس لائقِ تحسين ۽ احسن
باشوق هميشہ تو رهي شاملِ محفل.

رموزِ عشق کان هو آهِ واقف،
تيو پڻ حُسن جو موصوف، واصف،
رهي شادان ۽ فرحان هميشا،
دعاگو ان جو احمد خان آصف.

قطب الدين تاب

مونس و همدرد، باوفا مدهوش آهِ
شاعرِ شيرين سخن ۽ دلربا مدهوش آهِ
فيضؔ جو شاگرد سالم ۽ برادر تابؔ جو
صاف دل ۽ نيڪ نيت باصفا مدهوش آهِ

پروفيسر گل پرڙو

سخن پرور، نقط دان مدهوش آ،
شاعرِ شيرين بيان، مدهوش آ،
دوستي جنهن جيءَ تي گل کي ناز آ،
دلربا، دلبر عيان مدهوش آ.

سرڪش سنڌي

ويريءَ جي دل ۾ ڪان آ شاعري مدهوش جي
مارن جي لاءِ مان آ شاعري مدهوش جي
مارئيءَ جو سَتُ سرڪش سانگين جي لئہ وري
غيرت جو امتحان آ شاعري مدهوش جي.

آصف مصرائي

سندم همنام احمد خان شاعر،
اديب و فاضل ۽ ذي شان شاعر،
ڪلام ۽ نام جاتل سُڃاتل،
آ مشهور عاليشان شاعر.

ميرل جويو

نافقط جوهيءَ ۾ جهرُس ڪو سُجهي شاعر اديب
پر سموري سنڌ ۾، اظهر صفا مدهوش آ
تنگ دستيءَ ۾ هن جو هٿ ڪُشادو تو رهي
حال آهر، وقت سارو ڪٿي سخا مدهوش آ.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

شاعري هن جي عروضي هر صنف ۾ باڪمال آ
سنڌي ۽ سرائڪيءَ ۾ جا نہ جا مدهوش آ
تو جده ۾ جويو هردم دعاگو سندس لاءِ آ
لائقِ صد مرحبا صد مرحبا مدهوش آ.

مختيار گهمرو

پيار جا موتي وِهائي تو ڏٺي
آهہ احمد خان الفت جو ڏٺي
آهہ مدهوشيءَ ۾ گم مدهوش تہ بہ
قوم کي هن جي ضرورت آ گهڻي.

ناظم منگي

کنهن هن کي سڏيو آهي "محبت جو پيغمبر"
ناظم بہ سڏي کيس تو بيباڪ سُخنوَر
مدهوش تي اُلري نہ سگهيو وقت ستمگر
هرڪو تو مڃي هن کي ڪري مددِ قلندر.

واقف جو مددگار تي هرڪو تو سگهي پر
اڻ جاڻ سان مدهوش وفادار نشانبر
ناظم تو لکين نظم اکيون کولي لکُ، جو
ڪوڏيو آ ڪچهريءَ جو ۽ گفتار جو گوهر.

راهِي سومرو

ڏٺم مدهوش کي برقِ تپان شاعر
جتان آيو اُتان آهي روان شاعر
حقيقت آهي، آ استيج جو شاعر
چوي هرڪو تو آ جادو بيان شاعر.

شعر و فن جي جاڻ ٿيو مدهوش آ
تو رتڪ ۽ ماڻ ٿيو مدهوش آ
صنف هر هڪ تي لکيا اشعار هنَ
شاعريءَ جي ڪاڻ ٿيو مدهوش آ.

ناز سيوهاڻي

عام وانگر عام ماڻهو، ظاهراً سادو مگر
ٿورڙو ڇيڙيو تہ بحرِ بيڪران مدهوش آ
جيڪڏهن اسٽيج تي ڪڙڪا ڀڙو سمجهو تہ پڪ
بي بها موتي ڪٽي آيو اڳيان مدهوش آ.

ذات هن جي عشق جي هر باب جو عنوان آ
الفتن جو سلسلو ۽ ڪهڪشان مدهوش آ
درد واري دل سندو ۽ پيار واري وِک سندو
ناز هيءَ بي باڪ بيحد مدح خوان مدهوش آ

خوش وضع ۽ خوش طبع ۽ خوش بيان مدهوش آ
ڪيترو يي ڪو لِڪائي پر عيان مدهوش آ
سُخنوَر سڀ سنڌ جا چوڦير تا چمڪن هتي
اڄ ستارن ۾ ڏسو چڻ چنڊ جان مدهوش آ.

اختر لکياري

منڇر ۽ مهراڻ جو آن جوش تون
امنُ ۽ اتحاد جو آغوش تون
الفت جي انگَ ۾ آهين رتل
مِٺ محبت ۾ مجيم، مدهوش تون.

مور تو محفل ڪرين وهواهہ تون
محفلن ۾ منڊ مان تنوڪي چوان
تون آن شاعر ساڻ گڏ استاد پڻ
ڪير ۾ جڻ ڪنڊ مان توڪي چوان.

ڊاڪٽر بشير احمد شاد

مرڪز جو تون آن مهمان مدهوش مانوارا
تنهنجا اسان تي احسان مدهوش مان وارا
جوهيءَ ڪان آئين جاني جيءَ ۾ ڏيون تا جايون
توتي ادب آ نازان، مدهوش مانوارا.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

گل حسن شاد

مدهوش ڪٿي سمجهو، مستانو ڪٿي سمجهو
دل جنهن کي ڏنئين، ان جو ديوانو ڪٿي سمجهو
ڪنهن سان تہ بدل آهي، سر جي بہ ڏيڻ تائين
بس شمعِ محبت جو پروانو ڪٿي سمجهو.

هن جي شعر و شاعريءَ جو آهِ چرچو عام جام
آسمانِ شعر جو روشن قمر مدهوش آ
هُو ڏسڻ ۾ آ فقيري ويسَ ۾ ايندو مگر
ڪِشورِ علم و ادب جو تاجوَر مدهوش آ.

طالب لغاري — سرائڪي

ويڪو مدهوش خوبيان نال خود پرپور تي ڳيا هے
سخنوَر شاعري دي وِچ بَهون منظور تي ڳيا هے
ادب دي عرش تي جوهي دي نالي کون پُجايا هس
اهوئي هے يارو! جو جڳ مشهور تي ڳيا هے

وينجهار لاشاري — سرائڪي

مدهوش ميڏا هے اوچا اڪابر، اهندي دانائي دا ڪونهي دنگ
محفل جنهن وچ مور هے آندا، ڏاڍا رچدا رونق رنگ
سيرت جنهن دي سون برابر، پارس جهڙا جنهن دا سنگ
مئنين رڳا وينجهار نهين پروانا پرين اُتي هِن ڪوڙ پتنگ

محمنود شرف صديقي — اردو

احمد ہے مدہوش مگر، روشن دل بیدار بھی ہے
سندھ کی ہے پہچان یہ شاعر، دانا بھی ہشیار بھی ہے
لہجے کی رنگینی ایسی، موہ لیتی ہے سب کے دل
لفظوں میں ہے رنگ اور پھولوں کی مہکار بھی ہے.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

يامين غمگين پير

ادب ۽ علم جو گوهر، ڏنم خوش گام جوهيءَ ۾
محبت جو مروت جو، ونڊيندڙ جام جوهيءَ ۾
چون بيباڪ جنهن کي تا، چون مدهوش جنهن کي تا
عجب جهڙو هي گوهر تو رهي، گمنام جوهيءَ ۾.

تابش بخاري

آ مدهوش ماڻهن ۾ ماڻهو پيارو
قلمڪار سهڻو ۽ شاعر ڪرارو
سندس شعر گوئي جو انداز پيارو
ادب جي اُفق تي آ گويا ستارو.

رهيو دؤر پنهنجي جو استاد اعليٰ
جتي جهلُ هو اُت ڪيائين اُجالا
سندس سوچ سهڻي ۽ گفتا نرالا
دعا تس اسانجي رهي شال بالا.

ساپيا سانگي

ڪَوي چئي لِکان يا لکان پيءُ چئي
رکي هٿ مٿي تي مِليا جيءُ چئي
ادب کان مٿاهون ادب پنئي ڪريان
هو مدهوش جيڪو سڏي، ڏيءُ چئي.

عزت کان مٿي پي عزت ٿي ڪجي
اُها جا نه اوتي سگهان ذات ۾
دعائن کان وڌ شعر تيندا نه هن
دعا ڏيءُ اَرپي تِي سوغاتَ ۾.

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

"مدهوش" ۽ اسان جون توقعات

"نظر ۾ نظربند" مدهوش جي ۷۲ هين جنمر ڏينهن تي پڌرو ٿي رهيو آهي. اُن تي ڪيس منهنجي پاران جنمر ڏينهن ۽ شعري مجموعي جون اڳوات واڌايون. ۷۲ ورهين جي ڄمار تائين هڪ شاعر پنهنجي مشاهدي، مطالعي ۽ تجربي مان گهڻو ڪجهه سکي ۽ پرائي چُڪو هوندو آهي. پر حالتون، واقعا ، منظر ، ماڻهو....بدلجندا رهندا آهن.

مون کي ارمان پراون جو نه آهي ڪوئي،
ڏک اِهو آهي جو پنهنجو به پرايو نڪتو.

زماني جو اهڙو ڪو چرخو ڦري ويو،
عزيزن جو ساروئي حلقو ڦري ويو.

پر هڪ شاعر کي اهو ڪڏهن به نه وسارڻ گهرجي ته شاعري وِهُ پي امرت اوڳاڇڻ جو عمل آهي.

قاتل ڪمائي ڪري، وِهُ ماکي جي ڪن،
وٺان ويهي تن، پيچ ڪي پياليون.

هر شاعر جا پنهنجا گس، پنهنجا خيال، پنهنجو اسلوب ۽ پنهنجا گهاڙيٽا هوندا آهن، ايستائين جو هن جا پنهنجا پسنديده موضوع ۽ پنهنجي پسند جا وزن بحر پڻ هوندا آهن. مثلاً احمد خان مدهوش جي پسنديده موضوعن مان هڪ "سونهن" به آهي ۽ پسند جي صِنف غزل.

ڪا اگر سونهن قدرتي ڏسجي،
سُونهن ۾ مُستغرق ٿي ڏسجي.

ان جو مطلب اهو به ناهي ته اِهو هڪ محدود موضوع آهي، ڪو به موضوع محدود/لامحدود ٿي سگهي ٿو. خاص ڪري سونهن/حسن جو موضوع، سڄي ڪائنات تائين ان جي پکيڙ آهي ۽ خود شاعر جي دل ۾ ڪيترين ڪائناتون آهن. ان ڪري ئي چوندا آهن ته سونهن ڏسڻ واري جي اک ۾ هوندي آهي. "مدهوش" جي هِنن پنجاهه غزلن ۾، جيڪي هِن مون کي مقالي لکڻ لاءِ ڏنا

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آهن، تن تي سونهن جو موضوع حاوي آهي. ان سان گڏوگڏ عشق به ڪٿي لِڪل، ڪٿي کُليل، ڪٿي سِڌو ته ڪٿي اڻ سِڌو اچي ويو آهي.

اي عشاقو! ثواب جي خاطر،
سهڻي صورت هلو هلي ڏسجي.

سونهن / حسن (پيار ۽ عشق) جي محدود/لامحدود موضوع سان رهندي يا اُن کان هٽندي ۽ اهو به غزل جهڙي شرم پوٽي جهڙي صَنف ۾ ڪڏهن ڪڏهن اوچتو، گهراين کي چُهڻ جو، جتن به تي ويندو آهي ۽ روايتي شعرن ۾ غير روايتي شعر حيران ڪري ڇڏيندو آهي، اهڙي حيرت شعر لکندي خود شاعر کي به شايد ٿيندي هُجي.

پاڻ چاهيون؟ اهو ڏسڻ جي لئه،
آرسي کي اڳيان رکي ڏسجي.

اها آرسي هڪ شاعر کي پنهنجي اڳيان رکڻ گهرجي ۽ هُن کي هڪ سخت گير نقاد بڻبي پنهنجي تخليق جي پرک ڪرڻ گهرجي.

چاڪاڻ ته مُشاهدو، مطالعو، تجربو ۽ تخليق هڪ متحرڪ ۽ مسلسل عمل آهي. نه ڪي جامد ۽ وقتي يا عارضي:

بول ڪي بول ته هُبڪار ٿئي،
تنهنجي بولن ۾ ڪتوري آهي.

انهيءَ غزل ۾ ”ضروري“ ”اڌوري“ ۽ ڪتوري سان ”مجبوري“ ۽ مشهوري جهڙا قافيا وزن ۾ وِگهن ۽ وجهن ٿا.

قافيو هڪ لفظ ته آهي، پر هڪ خاص لفظ آهي ۽ اُهو تز هئڻ گهرجي. ڇڏايان سان – آهيان، پانيان جهڙن قافين کان بچڻ گهرجي. ساڳئي وقت سنڌيءَ ۾ لفظ جي پڇاڙي متحرڪ هوندي آهي ۽ ان ڏس ۾ اعراب تذڪير ۽ تانيث جو به تعين ڪندي آهي. مثلاً هوائن، صدائن، قبائن سان خدائن، ندائن جا قافيا يا قاتل، عادل، جاهل سان دِل – شامِل – داخِل – جهڙا قافيا ان ڏس ۾ شاعر کي نئي سوچڻ گهرجي.

سنڌيءَ ۾ ڪيترائي عربي، فارسي، هندي، انگريزي ۽ ٻين ٻولين جا لفظ آهن اُنهن جي اصُل اچار ۽ سنڌي اُچار جو مسئلو هميشه درپيش رهيو آهي. لطيف سائين ته طاقت کي ڪاڪت ۽ بغير کي بِگر ڪتب آڻي ٿو.

ڪونهي مون ڪميٽي جو بگر تو بلو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پر غزل ۾ انهن کي ڪيئن ڪتب آڻجي؟ - ز / خمر، يا زخم / مر؟
هڪڙو زخم هجي ها، شايد چٽي وڃي ها،
رڳ رڳ ۾ آهي چيرو - سُٽري ته ڳالهه ناهي.

مدهوش زخم، سهل، صحن، دفن، عشاقو جهڙا لفظ سنڌي اُچار موجب غزل ۾ ڪتب آڻي ٿو.

"مدهوش" بنيادي طور تي هڪ غزل گو شاعر آهي ۽ "سونهن" ڪنهن به غزل گو شاعر جو پسنديده موضوع آهي.

مدهوش به جيڪا "سونهن" ڏٺي آهي، اها پنهنجي شاعريءَ وسيلي اسان کي ڏيکاري آهي.

تنهنجي ناز و ادا ۾ گُم آهيان
جڻ جمالِ خدا ۾ گُم آهيان.

سونهن / حسن خالقِ اڪبر جو فن آهي.

هي جو توکي جانِ من وينو ڏسان
خالقِ اڪبر جو فن وينو ڏسان.

۽ مدهوش انهيءَ خالقِ اڪبر جي فن کي پنهنجي شاعري جي فن وسيلي اسان جو آڏو آڻي ٿو ۽ بولو جي چوڻ موجب "شاعري ڏاڍو ظالم فن آهي" سونهن جا فاني آهي، سا شاعري جي سِٽن ۾ سمائجي غير فاني ٿي سگهي ٿي.

"مدهوش" خالقِ اڪبر جي فن يعني سونهن تي موهت ٿيڻ کي عبادت سمجهي بلڪ حسن جي شاهڪار جو درشن هن لاءِ پروردگار جو درشن آهي.

حسن جي شاهڪار جو درشن
آهه پروردگار جو درشن.

۽ اهو درشن هن جي سَنڌ سَنڌ کي ٺاري ٿو وجهي.

تو وجهي سَنڌ سَنڌ کي ٺاري
هاءِ نيڻن جي ٺار جو درشن

احمد خان مدهوش ۽ هِن جي غزل جو هڪ مخصوص مزاج آهي، هڪ مخصوص انفراديت آهي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نينهن جو مينهن اُنو منهنجي اکين مان آ مگر
تنهنجي اک مان ڇو ڪجل آهه سوايو نڪتو.

متين شعر ۾ آهي جون ٻه صورتون (مخفف) "آ" (اَ) ۽ "آهه" استعمال ٿيون آهن. "آهي"، "آهه"، آ، ته مستعمل صورتون آهن، ڳالهائڻ توڙي لکڻ ۾، پر "آ" کي صرف وزن جي پورائي لاءِ "اَ" ڪرڻ صحيح نه آهي. ٺيڪ آهي فارسي، عربي، سنڌي بحر وزن ۾ توهان کي ڪجهه رعايتون (جهڙوڪ اخذاق مليل آهن پر انهن کي بنان جواز استعمال نه ڪرڻ کپي - ساڳئي وقت سنڌي ٻوليءَ جي مزاج کي آڏو رکڻ کپي، هونئن اها ست هيئن به ٿي پئي سگهي.

نينهن جو مينهن اُنو آهه اکين مان منهنجي
يا
نينهن جو مينهن يا اُنو اکين مان آهي

ان ڪري ئي هڪ شاعر کي پنهنجي شاعري تي نظرثاني ڪندو رهڻ گهرجي. صحيح ٻولي ڪتب آڻڻ ۽ بحر وزن کي مهارت سان ڪتب آڻڻ صرف ۽ صرف شاعر جي ذميواري آهي، سر به پابند شاعري ڪندڙن ۽ خاص طور تي غزل جي شاعري ڪندڙن تي اهڙي ذميواري وڌيڪ لاڳو ٿئي ٿي.

ڇا ڇيم ڇا نه ڇيم ڪا به خبر ڪانه رهي
لاشعوري ۾ مدهوش غزل ڇني وينس

لاشعوري شعوريت يا شعوري لاشعوريت جي شاعري ۾ هڪ اهميت آهي.

زندگي ساري گذر اهڙي نموني ٿي وئي
عُمر گهاري مُون هُجي جڻ ته پرائي گهر ۾

انهيءَ سڄڻ جي جيڪو مِنو ماٺو مکڻ جهڙو آهي، ان جي مهرباني ڪَٿي نه ٿي سگهجي.

ادا سان وات ۾ آگر ڏٻائي
الا اف ڇوڻ جي مهرباني

ان شعر تي تِڪ تيل آهي. ڪنهن خفتيءَ پاران اهو غزل جو هڪ ٽپيڪل شعر آهي ۽ هڪ خفتي شاعر ئي ان منظر کي لفظن ۾ ڇني سگهي ٿو. شاعر کي لفظ جي واهپي جي ڏس ۾ سُچيت رهڻو آهي.

اگر لاهي ته ڪيئن مدهوش لاهي
اها قدمن پرڻ جي مهرباني.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سنڌيءَ ۾ "پير پرڻ" اصطلاح آهي. ڇوندا آهن تہ ڳولڻ سان خدا بہ ملي تو وڃي.

تو خدا بہ ملي وڃي آخر
جيڪڏهن ڪو ڏيان سان ڳولي

ان ڪان مٿان شعر آهي:

پنهنجي دل ۾ تلاش ڇو نہ ڪريان
توکي سگهبو پلا ڪٿان ڳولي.

اتي ڌيان سان گيان بہ لازمي آهي. لطيف سائين فرمايو آهي:

نائي نيڻ نمار، تو ۾ ديرو دوست جو

"مدهوش" نون پيچرن تي پيرن تو ڌري ڇو تہ هن پيار جو ڏڳ لهي ورتو آهي.

پيار جو ڏڳ سِڌو سنئون آهي
پيچرا ڪوئي ڇو نوان ڳولي

هو مدهوشيءَ ۾ زندگي کي وقف محبت ڪري تو ڇڏي. سڄي ڄمار انهي جي ئي عبادت ۾ گذاري تو ڇڏي. هُو "جاتي" صنم جا نقشِ قدم ڏسي تو تاتي سجده ريز ٿئي تو.

اي صنم نقشِ قدم جاتي ڏٺم سجدا ڪيم
هر جڳهہ تنهنجي اطاعت مون ڪئي مدهوش تي.

مجاز ئي هن لاءِ حقيقت آهي:

محبت جي قبا بدلائيان ڪيئن
قبا ۾ تم خُدا، بدلائيان ڪيئن

ان کي توهين مجازي حقيقت يا حقيقي مجازيت چئي سگهو ٿا. مدهوش ساري ڄمار هڪ سونهن جي بارگاهہ جوڙڻ ۾ صرف ڪئي آهي ۽ انهي بارگاهہ ڏانهن وڃڻ لاءِ هن چاهہَ جي راهہ ورتي آهي.

ڇو ٿا جهليو ڇريئي کي ڇريا تہ ڪونہ آهيون
سا واٽ ڪيئن مٽيندس، جا واٽ چاهہ ٿاهي

١١٣٠ هجريءَ کان ١٤٢٣ هجري تائين - "خستہ" کان احمد خان مَدهوش تائين غزل جا انيڪ رنگ ۽ روپُ آهن. انهن ۾ هڪڙو رنگ "مدهوش" جي غزل

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

جو به آهي، جنهن ۾ ڪٿي ڪٿي تصوف به اچي ويو آهي.

توکي الاءِ ڇا ڇا، ڇا ڇا نظر اچي ٿو
حُسنِ بشر ۾ مون کي مولا نظر اچي ٿو

اڄ جڏهن سنڌي ٻولي، سنڌي ماڻهو ڏچي ۾ آهن، بي ڏِس / ڏَس آهن بلڪ سڄي انسان ذات وڏي ويڌن ۾ آهي. تڏهن سنڌي شاعري تي وڏي ذميواري لاڳو ٿئي ٿي. ان جو مطلب اهو پٽيءَ ڪيفي ته ڪو جُڙتو ڪمٽمنٽ جو پڙهو گهمائي، نعريبازي ڪئي وڃي يا اُو ڇني ان تي ڌيان نه ڏنو وڃي ۽ نه ئي گيان ڪيو وڃي ته اهي غزل موضوع نه آهن، يا ماڳهين نثر جا موضوع آهن. اهو غزل گو شاعرن تي منحصر آهي ته هو ان سڄي صورتحال کي ڪيئن ٿا ڏسن ۽ ڪيئن ٿا ان سان مُهاڏو اٽڪائين!

ظاهر آهي ته سُچيتائي، ڄاڻ سچائي ۽ محنت سان ئي ڪنهن نصب العين کي ماٺي سگهجي ٿو. ان ڏس ۾ "مدهوش" ۾ جهڙن تخليقڪارن ۾ اسان جون توقعات ڪجهه وڌيڪ ئي ٿي وڃن ٿيون ته هو غزل کي ۽ پاڻ کي اتهاس جي وهڪري ۾ شامل ڪري پاڻ موڪيندا.

ڦڙي جي حيثيت ڪائي به ڪانهي
ملي درياهه سان درياهه ٿي پئو

امداد حسيني - ڄامشورو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

"مدهوشي تي هوش حوالي"

شاعر شعور جو سفر آهي. احساسن، جذبن، اُمنگن ۽ آشائن جو روپ تانگهن ۽ تڙپن اُلڪن ۽ اڌمن جو هر عڪس شاعريءَ جي لچ پُچ ۾ محسوس ٿئي ٿو. شاعري ئي قد جي معيار کي تخيل جي کُلڻ تي اڏائيندي آهي. شاعري وهمن، وسواسن کي پنهنجي دائري اندر اچڻ نه ڏيندي آهي. شاعري مجازي هُجي، قومي هُجي يا سماجي پر شاعري جي شعوري سگهه ۾ ڪائنات جا ڪيئي رنگ پريل هوندا آهن. شاعر تلاميذ الرحمان ٻنهي ڪائنات جي ذري ذري تي سوچين ٿا. حق جي حقيقتن جي هر جهلڪ ۾ پُرنور پرتوي کي فطرت رفعت سان پروڙين ٿا. هن ڪتاب "نظر ۾ نظر بند" جي تخليق ڪندڙ "احمد خان مدهوش" جي شاعري سير سوچن جو سُروپ آهي. هيءَ ڪاڇي جو ڪلاوان ڪَوي، هالار جيڏي حساس دل رکي ٿو. سندس شاعري ۾ گورک جي چوٽيءَ جيڏي فڪري اُڏام آهي. مدهوش جي شاعري جو معيار تمام متانهون آهي. هيءَ فني لحاظ کان پختو عروض ۾ قادر ڪلام، غزل جو مَهان شاعر آهي. سندس غزلن ۾ رَس ۽ موسيقيت آهي. سندس هر غزل ڪلاسڪ ميناج سان ڀرپور صلاحيتن جو حامل آهي. مدهوش جي غزل ۾ روحاني رنگ ملي ٿو. هونءَ ته هي ڪاڇي جو شاعر پختگيءَ سان گڏ پنهنجي مخصوص انداز ۽ لهجي جو شاعر آهي، عروضي پختگي کي هاڻي شاعر نظرانداز ڪن ٿا، جا ڳالهه فن سان ويساهه گهاتي آهي. مدهوش صاحب عروض سان نڀائيندڙ آهي. سندس غزل ۾ "غزل الغزال" واريون جَرڪون آهن. اسانجي سنڌي غزل ۾ اڳ برابر فارسي رنگ هو ۽ ايراني مٽيءَ جي خوشبوءِ هوندي هُئي، پر هاڻي اسان جو سنڌي غزل خاص سنڌي لباس وارو ٻنجي چُڪو آهي. مدهوش جي غزل ۾ تشبيهي علامتن سان گڏ فڪري اوتپ به آهي. مدهوش جو غزل احساسن ۽ جذباتي جرڪن جي حرارتي ڪيفيت جي اعتبار کان تڙپائي وجهي ٿو. جيتوڻيڪ مدهوش جو غزل زيرِ اضافت جي لوازمات ڪري اجا به روايتن جي اشڪنجي ۾ ڦاٿل آهي پر نواڻ ۽ جدت جون جَرڪون به سندس غزلن ۾ موجود

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

آهن. مان هاڻي سندس غزل سان ڳالهايان ٿو، جيڪو لاشعوريءَ ۾ چئي ويٺو آهي. ڏسو منجهس فڪري اُڏام ڪيتري نه مٿاهين آهي.

حُسنِ زيبا ڪي ڏسي حُسنِ ازل چئي ويٺس
سونهن کي سونهن جي خالق جو بدل چئي ويٺس
تنهنجي صورت جو پُرستار صدين کان آهيان
تنهنجي درشن کي ثوابن جو عمل چئي ويٺس
تنهنجي نيڻن کي سڏيم ڪوثر و تسنيم ڪري
زُلف جي ڇانوَ کي جنت جو محل چئي ويٺس
ڇا چيم ڇا نه چيم ڪا به خبر ڪانه رهي
لاشعوريءَ ۾ ”مدهوش“ غزل چئي ويٺس

لاشعوري جو اهو مقام آهي ته شعور جو پرواز ڇا هوندو؟ مدهوش صاحب جي شاعري رومانوي رنگ جي ڀرپور ترجماني ڪري ٿي. سِنڌ جو سگهارو عَڪس اِجهو هيئن ٿو پيش ڪري.

اوتي جڏهن به هڪڙي سِڪ پيارَ جي رکان ٿو
ڪاڳر تي جڏهن ته پنهنجو جيرو ڪڍي رکان ٿو
پنهنجي وجود کان پيي عزت مِني رکان ٿو
ليڪن وڏيڪ اُن کان تنهنجي خوشي رکان ٿو.

سندس غزلن ۾ موضوع ۽ اسلوب جو رنگ نئون لڳي ٿو. قافين ۽ رديفن جو ربط به رَس چس وارو آهي. هر سنڌي شاعري تصوف جو سهارو وٺندو آهي. ڇو ته سنڌ ڌرتي امن پسند فقيرن ۽ درويشن جو آماجگاهه آهي. هر سنڌي پُختي شاعر جي شاعريءَ ۾ تصوف جو رنگ اڪثر نمايان نظر ايندو آهي. مدهوش جي هڪ غزل جو مطلع پڙهو.

توکي الائي ڇاڇا، ڇاڇا، نظر اچي ٿو
حُسنِ بشر ۾ مون کي مولا نظر اچي ٿو.

حُسنِ بشير ۾ خود خُدا نظر اچڻ ايئن آهي جيئن ”هر صورت وچ آپ سمايا“، جيئن لطيف سائين فرمايو ته ”سڀ ۾ پرين پاڻ ڪونهي ٻيو ٻروچ ري“ سو مٿاهين فڪري بندش آهي جا مدهوش جي شاعري جو مقام مُتبرو

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪري ٿي. هن غزل مان لطف وٺو ۽ سندس بُلندي يا پختگيءَ تي غور فرمايو:

وارن کي هن پڪيڙي پنهنجي پناهه ناهي
شوق نگاهه ليڪن اُن مان به راهه ناهي.

محبوب وارن کي پڪيڙي ڇهري تي پنهنجي سونهن کي ڍَڪيو آهي پر عاشق جي شوق نِگاهه جو ڪمال ڏسو ته انهن پڪڙيل زلفن مان راهه ناهي درشن ماڻڻ ڪيتري نه فڪر جي اُڏام آهي. ساڳي غزل جو هي بند به پنهنجو مَٽ پاڻ آهي.

هُن کي ڪُهڻ جي نيت مون کي ڪُسڻ جي نيت
هُن به نِگاهه ناهي مون به نگاهه ناهي.

مٿئين بند ۾ سڪ محبت جي اتساهه سان گڏ، فني خوبصورتي نمايان نظر اچي ٿي. مدهوش کي ڪيفيت بيان ڪرڻ جو سُٺو ڏانءُ آهي. شاعري جي گهراين ۾ ٻُڏي جڏهن ٻاهر نڪرندو آهي تڏهن محبت جا معجزا بيان ڪندو آهي. پنهنجي غزلن ۾ پاڻ سان ٿيل واردات جا عَڪس چٽيندو آهي. مدهوش قبلہ سائين طالب الموليٰ جي چيل بند جي تصديق هن ريت ڪئي آهي:

هڪڙي کي دل ڏبي نه هزارن سان لائبي
دنيا ۾ سجدي گاهه پي هڪڙو دَرُ ڪبو.

"طالب الموليٰ"

۽ مدهوش غزل ۾ هيئن پنهنجي عقيدي جو اظهار ڪري ٿو.

ساري حيات ۾ آ مدهوش مون اهائي
پنهنجي ثواب خاطر هڪ بارگاهه ناهي.

مدهوش جي غزل ۾ انفراديت نئون اسلوب ۽ موسيقي جي رسيلي جهلڪ موجود آهي. مدهوش ڳائڻ جي لحاظ کان ڀَل ٻي سُرو چو نه هُجي پر مدهوش جي غزل ۾ موسيقيت جو نمايان رنگ سجايل آهي. ڳائڪي ۾ مدهوش جو غزل فنڪار کي آلاپڻ ۾ حَظُ بخشي ٿو. مدهوش سنڌي موسيقي کي غزل به گيتن جان ڏنا آهن جن ۾ رَس ۽ تال هڪٻئي ۾ سمايل آهن. مدهوش جي هن غزل کي ڇيڙي موسيقيءَ جو مزو ماڻيو:

هي جو توکي جانِ مَن وينو ڏسان
خالقِ اڪبر جو فن وينو ڏسان

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

پيو وجي هن دل کي وندرايان ڪٿي
تنهنجي صورت جو چمن ويٺو ڏسان
تنهنجي درشن جي ڪرامت جي طفيل
درد دل تيندي دفن ويٺو ڏسان
هيئن لڳي ٿو نور منڙي جو قسم
جڻ ته نوراني بدن ويٺو ڏسان.

هن جي مجاز کان ويندڙ حقيقت ڏي شاعري ۾ ڪيتريون ئي نيون سوچون پَر ڦڙڪائي رهيون آهن. مدهوش جي نئين هيئت واري انداز ڪي روايتي غزل چوندڙ احساس ڪمتري ۾ مُبتلا آهن. هن غزل جا ڪجهه بند پيش ڪجن ٿا:

پرين پاڻ پنهنجو وساري ڇڏيو تم
مگر عشق تنهنجو اُجاري ڇڏيو تم
جو ڪان ڪان ڪري ڏار توڪان ڪندو هو
اهو آنءُ جو ڪانءُ ماري ڇڏيم تم
جتي وسوسن جا سوين بُت رکيل هُئا
انهي گهر ۾ توکي ويهاري ڇڏيو تم
ڏسو آءُ ڪيڏو گنهگار آهيان
جهنم ڏکا ڏئي ڏکاري ڇڏيو تم

مدهوش جي اهڙن غزلن مان نواڻ جا نرالا گس ملن ٿا ته عشق ۽ آلاپ به سندس هر غزل هن تفريظ ۾ شامل ڪرڻ جهڙو آهي پر طوالت کان سندس سيني غزلن کي مثال طور ڪم آڻي نه ٿو سگهان پر ڪتاب جي نالي واري غزل جا ڪجهه بند پيش ڪرڻ لازمي سمجهان ٿو.

اوهان جي نظر کان نظر ڪيئن ڇڏايان
سچو ئي نظر ۾ نظر بند آهيان
اکين ۾ اُڪوئي ڪٿي يار گم ڪر
ته هستي ۽ مستي گڏي ٻئي گنوايان
خدا جي خدائي ۾ جيڪو نه ماپيو
اهو عشق مدهوش ڪاتي لِڪايان.

. اسان جي مشرقي شاعري مجاز جو خرقو پائي تصوف جي اڱڻ ڏي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

ڪاهيندي آهي جيڪا ڪاهه ظاهر ۽ باطن جي ميلاپ جو هڪ سلسلو آهي. مدهوش به انهي سلسلي جي هڪ تلهي اڻ ٽٽندڙ سَيَر ڪڙي آهي. مدهوشي جي عالم ۾ ڪڏهن ڪڏهن مجاز جو اظهار ڪرڻ ۾ تصوف جو رنگ به رچائي چڙهيندو آهي. عجيب عجيب وارداتن جا اظهار نرالن روپن ۾ ڪندو آهي. سوچن جي ساگر ۾ ٻُڏندي هيئن چوي ٿو:

ڪا اگر سونهن قدرتي ڏسجي
سونهن ۾ مستغرق ٿي ڏسجي
اي سڪي ڪائي دل سخي ڏسجي
دل ۾ مهمان ٿي ٽِڪي ڏسجي
هڪ دفعو چو؟ هزار ڀيرا چو؟
سهڻي صورت ثواب جي خاطر
اي عشاقو هلو هلي ڏسجي
ڪاٿيَ مِدهوش آهي گم ٿي ويو
پير مدهوش جو ڪِٿي ڏسجي.

مدهوش جون ڳالهيون سندس چواڻي مطابق ڪنهن کي سمجهه ۾ گهٽ ايندڙيون آهن ڇو ته ڪڏهن مدهوشيءَ جي عالم ۾ ڳري ڳالهه به ڪري ويهندو آهي:

مدهوش جي ڳالهين کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي
آهن ڪي ۽ ڏاهن کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي
احساس جي اُچ وچ لئه هموار ڪيم راهون
احساس جي راهن کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي
ها سوز جي سازن تي مدهوش غزل چيڙيا
پر سوز جي ڪنهن ڌُن کي سمجهي نه سگهيو ڪوئي.

مدهوش جي احساس جي اچ وچ سوز جي سازن جي ڌُن کي سمجهڻ ڏکيو آهي. احساس جي اچ وچ ۽ سوز جي درد پيدا ڪندڙ ڌُن کي هوش وارا ڪٿان سمجهندا؟ مدهوش سونهن جي پسڻ کي پروردگار جي درشن برابر ڀانئين ٿو. هي غزل به پڙهڻ جهڙو آهي:

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

حُسن جـي شـاهـڪـار جو درشــن
آهــي پــروردگــار جـو درشـــن
ڪـائـي جـنـت جو خوش نـما منـظـر
ڪـائـي جـانِ بـهـار جو درشــن
آهـي مـدهـوش لاءِ بـس ڪـافـي
روبــرو روءِ يـــار جـــو درشـــن

مدهوش پنهنجي محبوبا جي سُونهن جون سُرڪيون پريندي ڍاپي نہ ٿو. هن جا هي منهنجي سامهون وارا غزل سيئي سونهن جي ساراهہ ۾ پريا پيا آهن. مخصوص انداز ۾ هيئن مخاطب ٿئي ٿو:

وار ڇـهـري ٿي وِڇـائي ٿي ڇـڏين او جـانان!
رات ۾ ڏينهن لِڪـائي ٿي ڇـڏين او جـانان!
جي رُسـين ٿي تہ مـران ٿـو جي کِلين ٿي تہ وري
مـوت مُـئي کـان بہ ڇڏائي ٿي ڇڏين او جـانان!
تنهنجي درشن جي ڪرامت ڪي اجا ڪيئن نہ مَجان
مـون کي مـدهوش بنائي ٿي ڇـڏين او جـانان!

مدهوش، مدهوش ناهي پر ڪيس ڪنهن سونهن جي ڪرامت مدهوش بنائي ٿي. مدهوش هڪ هنڌ سونهن پرئي سڄڻ جي مهرباني بہ پڇاري ٿو، جنهن جي هُو ڪَٿَ ئي نٿو ڪري سگهي:

ڪـتـيـان ڪـهـڙي سـڄـڻ جـي مـهـربـانـي
مـني مـاٿـهـو مـکـڻ جي مـهـربـانـي
ڪـٺـي نـظـرون جُـهـڪـائـڻ جـي عـنـايـت
کـلـي مـنـهـن کـي ڍڪـڻ جـي مـهـربـانـي
اگـر لاهـي تـہ ڪـيـئـن مـدهـوش لاهـي
اهـا قـدمـن پـرڻ جـي مـهـربـانـي.

مـدهوش جي هر تخليقَ جـو سـٽـاءُ سگهـارو آهي. ان ڪري سندس غـزل، ڪلاسيڪل غزل آهي. محاورن توڙي ٻوليءَ جي سجاوٽ سان خارجي عَڪس يا اندروني ڪيفيت، سان معياري ڪشش رکي ٿو. سندس غزل جي فڪري گهرائي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

نوخيز نيٽن جي اٿاهه ساگر جهڙي گهري آهي. منجهس هزارين رُوپائتا رنگ آهن. هُو، موت جي تصور کي به چُمين سان چمڪائي پيش ڪري ٿو:

مرندس ته اچي يادون ڳوڙهن کي چُميون ڏينديءَ
ڳوڙهن جون وهي لارون ڳلڙن کي چميون ڏينديءَ
ماضيءَ جي تصور کي اُن ويل ڪندين ڪاڏي؟
جنهن ويل ڏٺل منظر نيٽن کي چُميون ڏينديءَ
ڪم ڪار جي سانگي سان جوهيءَ ۾ جڏهن ايندين
هن شهر جي مِٽي پي پيرن کي چُميون ڏينديءَ
مدهوش کي ميساري جي دل تان چڏيندين ته به
هِي گيت غزلَ وايون تَن مَن کي چُميون ڏينديءَ

يا

مرندس ته خبر پونديءِ مدهوش نماڻي جي
مدهوش نماڻي جي، اڻ چاڻ اياڻي جي
تو ميڙ مُنجهئين مِنڙا سچل جي پٽائيءَ جي
استاد بخاريءَ جي مَچ ڪنهن جي سياڻي جي
سڪرات پُڏي پوءِ پي چئين تو ته سُيان ايندُس
مدهوش مري اڄ تو توکي آ سياڻي جي
هُن ڏيهه وڃڻ کان پوءِ ڪيئن ڪانگل کي چوندين
ڪَهُ ڪانگلڙا ويهي ڪا ڳالهه فلاڻي جي.

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

مدهوش، پيار جو گهڙيال

هر قوم جو پنهنجو مِزاج آهي، ڪا جنگ جُو ۽ توسيع پسند، ڪا ڪٽر انتهاپسند، ڪا پيار جي پرستار ۽ شاعراڻو مزاج، صوفياڻو سلوڪ رکندڙ. ان حوالي سان ڏٺو وڃي ته سنڌي ماڻهو ڏاڍا لبرل رهيا آهن. سنڌن مخصوص مزاج امن پسندي ۽ پيار پرستيءَ ڏانهن لڙيل رهيو آهي. اُن ڪري چيو ويندو آهي ته سنڌ جو هر ٻيو ماڻهو شاعر آهي. پر جوهيءَ جي ڳالهه ئي اِور آهي، جتان جا تَڏا مَتَ، دلا، گهگهيون پوري ملڪ ۾ مشهور آهن. هن جوءِ جي مٽيءَ جي مهڪار ۽ اَدبي جهنڪار پنهنجي انداز جو منفرد نالو رکي ٿي.

هيءَ مدهوش جهڙن محبتي ماڻهن جي. دلين کي ٺاريندڙ سرزمين آهي.

ڪم ڪار جي سانگي جوهيءَ ۾ جڏهن ايندين
هن شهر جي مٽي پيي پيرن کي چميون ڏيندءِ

هِن من ٺاريندڙ مٽي تي رهندڙ احمد خان مدهوش به هڪ آهي، جيڪو وڏي عرصي کان شاعريءَ جي سرزمين کيڙي سنڌي ادب ۽ ٻوليءَ کي مالا مال ڪري رهيو آهي.

هن محبت کان ويندي، سياسي سماجي رُخن تائين لڳ ڀڳ هر موضوع تي قلم کنيو آهي پر محبت وري به سندس پسنديده موضوع رهيو آهي. سمجهجي ٿو ته استاد بخاري به مدهوش جي تائيد ۾ اهو شعر چيون هليو ويو ته:

هڪ شخص شهر ۾ دانهوَن گهٽيون ڪيون
بي درد لوڪ بند ڪئي دَرَ دريون ڪيون

ادب ۾ ڪيڏا به وقتي لاها چاڙها ۽ موڙ ڇو نه اچن، عارضي مسئلا اُيرن، اُيري ڊهي وڃن، پر محبت وري به اهڙو جذبو آهي جيڪو هر وقت، هر جاءِ نت نئون رهي ٿو. ڪٿي پڙهيو هُئم ته ”ڪتاب يا شعر جنهن ۾ پيار ناهي بهتر اِهو آهي لکيو ئي نه وڃي!!!“ بقول مدهوش:

جنهن جي سيني ۾ پيار ڪونهي ڪو
سو اسان ۾ شمار ڪونهي ڪو
(يا)
پيار ڪر، پيار ۾ حياتي آ
ورنه آزار ۾ حياتي آ

جڏهن پيار جي جذبن کي پابند شاعريءَ جي ڪَارب ۾ آڻجي ٿو ته نتيجي ۾ احمد خان مدهوش جا ئي غزل، پيار ۽ پاٻوهه پريا نظر اچن ٿا.

ڪڏين ٿو سينڌ ڪارا وار چيري
ڇڏين ٿو دل کي آرو پار چيري

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

وارن کـي هُـن پڪيڙي پنـهـنجـي پناهه ڏناهـي
شـوقِ نـگـاهه ليـڪن، اُن مـان به راهه ڏناهـي

هُن کي کُهڻ جي نيت، مون کي ڪسڻ جي نيت
هُـن ڀـي نگـاهه ڏناهي مون ڀـي نگاهه ڏناهـي

ان کان سواءِ سوين اهڙا غزل ملندا جيڪي ان ڳالهه جي تائيد ڪندا مثلاً مدهوش جو مبتدي غزل ڏسو:

آيـو نکـار اُرهه تي، شـبـاب چـمـڪي پـيـو
کُهلـيَ بهـار اُرهه تي شـبـاب چـمـڪي پيو
مثال نانگ جي ويڙهي رکيائين ناز مَنجهان
سڳين جو بار اُرهه تي، شـبـاب چـمـڪي پيو

مـزاج يار جـو بگڙيل گـهـٽـو گـهـٽـو آ گـهـٽـو
مگر هي روح به جڪڙيل گهٽو گهٽو آ گهٽو
ڪيـان هزار تـو حـيـلا، ڇـڏايان جـان مگر
وڪڙ ڪو زلف جو وَڪڙيل گهٽو گهٽو آ گهٽو

مدهوش پنهنجي ميزبان محبوب کان ٻي خدمت بجاءِ پيار جي تقاضا ڪري تو.

چيائين ته پاڻـي کپيئـي يـا ڪـو ڇُوٽو
چيم پـيـار ڏي پـر ڪـري ڏي ڏهـوٽـو
چيـائيـن اتـئـي يـــاد صدمـو اوٽـو
چيـو مـون، پڪل پيـر کـي ڏي نه ڏوٽو
اتـئـي يـار مدهـوش لـوڏي وهـوٽـو.

مطلب ته جوانيءَ جي اُوج کان پيريءَ جي پهر تائين مدهوش سونهن جي وقف رهيو.

مون کئي اِي سونهن ساري زندگي تنهنجي ٻلي
نـوجـواني وقف تي پيري به تـي تنهنجي ٻلـي

بحر وزن جو نهايت پختو شاعر مدهوش صاحب اڄ به تمام تيزيءَ سان لکي رهيو آهي، شايد ڪيس اياز جون هينيون سٽون ور ور چئي رهيون آهن ته "جيڪي ڪرڻو اٿئي هينئر ڪر ۽ پوءِ ويهي گهڙيال ٻُڌ" - مدهوش، اياز ۽ استاد جي تسلسل کي زنده رکندي پيار جي پرچار لاءِ اڄ به گهڙيال وانگر وڄندو رهي تو.

مير خان لغاري - جوهي

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

هر دل جو دلبند

بابا سائين محبت ڪندڙ، نفرت ڪان نفرت ڪندڙ، ناتا، واعدا نباهيندڙ، استاد جي ويس ۾ مڪمل مثالي مدرّس، ديس جي هر دکي دل لاءِ ڇهر ڇانو ڪيندڙ، گهر ۽ شهر سان پيار ونڊيندڙ هڪ متوڪل انسان دوست، انسان آهي.

سندس ڪردار منصفانو، عمل ۽ اصول معياري رهيو آهي. هن جي شاعريءَ جا آفاقي رنگ سنڌ ڌرتيءَ جي فضائن تي ڇانيل رهيا آهن. غزل جي صنف جي لحاظ کان سندس تخيّل موسيقيءَ جي شفاف چشمن ۾ وهنتل، تال ۽ ردم، وجد بخشيندڙ بحرن جي لباس ۾ ملبوس، اڪثر روحن تي سحر جي ڪيفيت طاري ڪندڙ آهن.

هيءُ "نظر ۾ نظربند" ڪتاب سندس ڪيترن ئي غمگين ڏهاڙن ۽ بي خواب راتين جو ثمر آهي. ثمر به اهڙو جنهن جي ميٺاج جو تاثير ڪڏهن به فنا نه ٿئي. انشاءَالله جيڪو به پڙهندڙ نظر ۾ نظربند آ، هيني ۾ جهاتي پائيندو، سو ڪيس پنهنجو دلبند سمجهندو.

خليل عارف سومرو

جوهي

15-02-2003

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر

www.sindhsalamat.com books.sindhsalamat.com Scanned with CamScanner

سنڌ سلامت

www.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ ڦهلاءُ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سنڌس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سنڌ سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليقن کي ڊيجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آسانيءَ سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي.

۽ اهو سڀ "سنڌ سلامت ڪتاب گهر" ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سنڌ سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف ڀرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سنڌ سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو ڀرپور ساٿ نڀائيندا.

books.sindhsalamat.com

سنڌ سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ اپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:

https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book